

128

R
COLECTIA
ROMANTIC

Violet Winspear

CASTELUL

editura alcris

THE BEST

Pe coasta sălbatică a sudului Angliei, între landă și mare, se înalță un castel impunător : *Farmecul mării.*

Ward Saint-Clair, stăpânul locurilor, este imaginea însăși a castelului și a regiunii ; ascuns, misterios și adesea neînduplecat... Acestui celebru muzician i se amputase brațul drept și, din ziua aceea, nu mai zâmbise niciodată cuiva.

În casa acestui bărbat se trezește tânăra Ynis, complet amnezică. Nu mai știe nimic despre trecutul ei dar, instinctiv, îi este teamă de Ward. O teamă îngrozitoare.

Tinuta ta din momentul acesta este mai seducătoare decât te-ai vedea în cămașă de noapte. Se pare că ești gata să crezi că vreau să te viol și, cinstit vorbind, poate că este metoda cea mai ușoară să te duc la altar. Fără îndoială, nu te-ai zbate prea mult dacă te-ai compromite acum.

ISBN 973-580-040-3

Lei 2255 + 45 T.L. = 2300

CAPITOLUL I

Aspectul auster al castelului **Farmecul mării** o reținea pe Ynis în fața înaltei porți din fier forjat. Cu inima bătându-i puternic, privea marile ferestre în care se reflectau razele soarelui pe cale să asfințească.

De fiecare parte a intrării porneau zidurile care împrejmuiiau domeniul, dincolo de ele înălțându-se ulmi imenși ale căror vârfuri inegale își aruncau umbra peste turnurile și acoperișurile ascuțite ale vechii construcții feudale.

Ynis ar fi vrut, din toate fibrele corpului său, să întoarcă spatele castelului și să se întoarcă în sat, la micul și modestul han, dar un imbold, mai puternic decât teama de această construcție pierdută între landă și mare, o îndemnă să împingă poarta și să intre.

Ulmii se aliniau ca niște santinele de-a lungul aleii sinuoase care ducea la o vastă terasă de piatră. Ynis urcă treptele peronului cu pași șovăitori, ca și cum o mână invizibilă încerca s-o rețină. Se simțea din nou fetiță, convocată să înfrunte o mustrare de la maica superioară. Și ușa ei era din stejar închis la culoare și, când o elevă

ciocănea la ea, trebuia să aștepte câteva minute până când un clopoțel o anunța să se prezinte înaintea ochilor pătrunzători ai călugăriței. Se spunea că poate citi în adâncul sufletelor.

Tulburată, Ynis trase de departe de lanțul clopoțelului de la Farmecul mării, atât de departe de mănăstire și de maica superioară, care o sfătuisese să nu plece.

— Foarte bine, du-te în lume dacă trebuie, spusese ea, dar amintește-ți că poți reveni oricând la noi dacă viața de dincolo de zidurile noastre nu va fi pe placul tău. Mănăstirea îți va fi deschisă totdeauna, căci o existență în devoțiune poate compensa multe lucruri, copila mea.

Ynis știa că, în bunătatea ei, maica superioară o avertiza că nu era frumoasă și nici îndrăzneată ca alte fete. Risca să găsească viața mai grea decât își închipuia...

În fine, ușa se deschise și în cadrul ei apărură un bărbat cu o privire severă și puțin disprețuitoare.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Ward Saint-Clair, îi spuse Ynis, cu mai multă siguranță decât avea în realitate. Problema este destul de urgentă.

Înțelese imediat, după privirea pe care i-o aruncă servitorul, că acesta lua notă de faptul că vechiul ei palton era prea mic și prea uzat pentru ca s-o apere de frig. Cu pantofii ei, fără toc, de la mănăstire, părea o mică școlăriță când intra în marele hol pardosit cu dale de piatră în care două lustre enorme de bronz erau suspendate ca niște păianjeni plini de praf de grinzile înnegrite ale plafonului.

— Stăpânul este în bibliotecă, o anunță majordomul cu o voce de gheață, dar nu sunt sigur că va accepta să vă primească. Pe cine trebuie să anunț ?

Ynis îi spuse, dar figura prelungă și gravă a interlocutorului ei rămase impasibilă.

— Dacă vreți să aveți puțină răbdare, domnișoară Rainford, mă duc să-l informez pe stăpân de cererea dumneavoastră. Vă rog să luați loc.

Îl privi cum se îndepărtează cu un mers țeapăn și dispare în umbra holului. Fotoliile cu spătar înalt nu păreau deloc confortabile și preferă să se apropie de un grup de stampe înrămate expuse pe perete. După cum se aștepta, acestea nu erau mai vesele decât restul holului, părând să fie acolo de secole.

Înfiorată, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului, Ynis auzi pașii celui care se întorcea. Privindu-l pe majordom apropiindu-se, tânăra femeie se gândi că are aerul unui personaj de teatru, pierdut în negura timpului, așa cum era și castelul și, fără îndoială asemenea stăpânului domeniului, cu principii și norme de conduită la fel de austere ca și decorul înconjurător. Înțelese că fusese o nebunie să se aventureze până aici în această tristă după-amiază. Culmea ghinionului, furtuna, care dăduse unele semne încă de la prânz, izbucni brusc.

În timp ce majordomul înainta cu demnitate, funinginea începu să cadă în șemineul monumental, un fulger strălucitor luminează armurile care făceau de gardă în hol, urmat de bubuitul tunetului.

— Vă rog să mă urmați, domnișoară, stăpânul vă acordă câteva minute.

Ce favoare ! se gândi ea. Un nou fulger străluci și Ynis se zări într-o oglindă, slabă ca o pisică abandonată, cu imenșii ei ochi verzi plini de suferință. Ca o pisică flămândă, venea să cerșească de la Ward Saint-Clair câteva firimituri de compasiune dar, descoperindu-i locuința, ghicea că va pleca de acolo cu mâinile goale și cu inima la fel de pustie ca la venire.

Se deschise o ușă și văzu deodată strălucind un foc de lemne. Instinctiv, ar fi vrut să se repeadă acolo ca să se încălzească, dar fu reținută de rezerva pe care i-o însuflaseră călugărițele și de ostilitatea pe care o încerca față de bărbatul care stătea în picioare lângă șemineu, o siluetă luminată de flăcările focului. Se simți ofensată observând că nu-i întinde mâna. Știa totuși cine este ea. Nu putea, cel puțin, să fie políticos ?

Majordomul închise ușa, lăsând-o pe Ynis singură cu Ward Saint-Clair.

— Apropie-te, îi ordonă acesta cu o voce gravă și întinse mâna pentru a aprinde o lampă cu abajur de porțelan.

Ynis își năbuși cu greu o tresărire : nu lipsa de politețe îl împiedicase pe Ward Saint-Clair să-i strângă mâna. Mâneca dreaptă a hainei sale de catifea era îndoită și prinsă de umăr. Acest celebru dirijor cunoscut în toată lumea își pierduse brațul drept, dar tânăra fată nu aflase asta. Privi cu mai multă atenție părul negru al interlocutorului ei, presărat cu fire argintii, ochii lui tot atât de reci ca ploaia care cădea pe terasele castelului Farmecul mării.

— Doom mi-a spus că numele dumneavoastră este Rainford.

— Doom ? se bâlbâi ea nervoasă, fixându-l pe bărbatul care-i răpise orice șansă de fericire în afara zidurilor înalte ale mănăstirii.

— Valetul meu.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele bărbatului, fără să-i lumineze trăsăturile figurii uscățive, ai cărei pomeți proeminenți accentuau expresia mândră și distinsă.

— Dacă înțeleg bine, sunteți o rudă a lui Noël Rainford ?

— Sunt fiica lui, răspunse ea ridicându-și sfidător bărbia.

Noël se afla în închisoare pentru fals și uz de fals.

Ochii negri și extraordinar de pătrunzători ai muzicianului o cercetau amănunțit, părând că vrea s-o dezbrace de haine pentru a-i vedea corpul cu osatura fragilă. Cu toate acestea, nu era nimic senzual în această privire, în afară de mânia omului curios s-o cunoască pe fiica celui care-l furase.

— De ce ați venit ? o întreabă el pe un ton disprețuitor. Vreți să implorați îndurare pentru un mincinos și un escroc ? Un om, dacă i se mai poate da acest nume, care nu ezită să profite de infirmi în scopul de a obține cu ce să ducă o viață fără să fi muncit vreodată cinstit ! Noël Rainford a făcut o mare greșală când a venit la mine. Am cunoscut în viața mea prea mulți oameni pentru a nu recunoaște imediat indivizi de soiul lui. M-am prefăcut că-i cred povestea cu copilul infirm aflat într-un spital și cererea lui de bani pentru a

ajuta această instituție. Este un nătărău, domnișoară Rainford ! Ar fi trebuit să se intereseze despre felul meu de a fi și nu numai de infirmitatea mea, înainte de a veni la Farmecul mării ! Ar fi înțeles că nu sunt niciodată nici credul și nici îngăduitor, chiar dacă muzica este viața mea !

Cuvintele acestea cădeau într-o tăcere extrem de dureroasă, apoi țâșniră scânteii când Ward Saint-Clair împinse cu piciorul un buștean ce sta să se prăbușească în afara șemineului. Tunetul bubui din nou, asemenea tobei mari din spatele orchestrei pe care bărbatul acesta o dirijase odinioară...

Ynis își smulse privirile de la mâneca goală : nu voia să-l compătimească pe acela care făcuse în așa fel încât Noël să cadă victimă propriei sale cupidități.

— Dumneavoastră știați că el va falsifica cecul pe care i l-ați dat, îl acuză ea.

— Bineînțeles.

Își subliniase cuvântul cu un gest elocvent al mâinii sale stângi cu degete lungi și în clipa aceastei figura lui îi aminti lui Ynis îngerul decăzut de pe vitraliul din capela mănăstirii : frumos, dar înalt, cu sprâncenele încruntate barând fruntea cu o linie neagră deasupra unor ochi de gheață.

Era o figură înfricoșătoare pentru o tânără venită singură în acest castel, pe timp de furtună, pentru a afla că interlocutorul său i-a întins dinadins o cursă lui Noël Rainford. Tatăl ei era un om slab, dar nu era rău, iar ea sperase să-l schimbe întemeind un cămin pentru el și servindu-i drept companie, pe care altfel o căuta la cursele de cai și în baruri.

Acum, din cauza lui Ward Saint-Clair, Noël se va întoarce la închisoare, de data aceasta pentru mulți ani.

— Poate că ar fi trebuit să discutați cu el, re-luă ea. Dumneavoastră aveți autoritate, ați fi putut să-l ajutați să înțeleagă greșeala conduitei sale.

— Conduita noastră este înăscută, replică el. Oameni ca Rainford au un fel de atracție pentru gratiile închisorilor, iar sfaturile n-au nici o șansă de reușită. Sunt niște lipitori care scormonesc minciunile cele mai sfruntate pentru a pune mâna pe bani câștigați din greu de cei care muncesc cinstit. Mi-a povestit că fiica sa — dumneavoastră, domnișoară Rainford — este bolnavă, o infirmă incapabilă să-și poarte singură de grijă, ocupându-se de ea călugărițele.

Ochii săi negri coborâră la pantofii ei fără toc și la ciorapii groși pe care-i purta și întârziară pe micuța cruce de argint de la gât.

— Nu mă îndoiesc de faptul că ați fost lăsată în grija călugărițelor, dar cum ați venit probabil pe jos din sat până aici, nu sunteți infirmă. Și nu sunteți nici atât de lipsită de putere încât să ezitați să veniți aici pentru a pleda cauza tatălui dumneavoastră, acest pungaș pe care ați face mai bine să-l uitați înainte de a deveni la fel de necinstită ca el.

— Cuvintele dumneavoastră sunt lipsite de milă, constată ea cu amărăciune.

În momentul acesta îi era complet indiferent că un teribil accident îl privase pe muzician de brațul său, punând astfel capăt unei strălucitoare cariere.

La rândul său, lui Ward Saint-Clair nu-i păsa că ea va rămâne singură și fără mijloace de trai când Noël va fi condamnat... O aștepta singurătatea sau întoarcerea la mănăstire, pe care înalții chiparoși o izolau de restul lumii.

Ynis se înfioră, deodată, interlocutorul ei se îndepărtă de foc, în așa fel încât partea infirmă a corpului său se pierdu în umbră.

— Ați ales o zi mohorâtă pentru misiunea pe care v-ați asumat-o, spuse el. Apropiați-vă de șemineu, veniți să vă încălziți.

— Nu mi-e frig, minți ea înfundându-și mâinile în buzunare. Nu vreau să vă deranjez, dar speram să reușesc să vă conving să vă retrageți plângerea împotriva tatălui meu. El n-a cheltuit banii. Nu i-ați lăsat timp s-o facă !

Ward Saint-Clair își ridică ușor sprâncenele negre și o cercetă cu atenție pe Ynis, ca și cum avea în față un ciudat specimen de insectă.

— Noël Rainford v-a transmis insuportabilul lui tupeu... sau incredibila inocență de la mănăstire vă face să vorbiți astfel ? Tatăl dumneavoastră este un escroc ! El a comis o greșală și va trebui să plătească, așa cum trebuie s-o facem cu toții, într-un fel sau altul. Ce așteptați de la mine ? Să-l iert, pentru ca el să profite din nou de un biet ghinionist cu o inimă mai simțitoare decât a mea ?

— I-ați întins o cursă ! I-ați ghicit intențiile și în loc să-l dați pe ușă afară, i-ați remis un cec pe care-l putea lesne falsifica. Ați fi putut avea o explicație cu el, dar sunteți atât de... atât de rău cu toată lumea...

— Răutatea mea mă privește ! izbucni el. V-ați pierdut timpul venind aici. Ați face mai bine să vă duceți acasă.

— Din cauza dumneavoastră, eu nu am cămin. Când Noël a fost ridicat de poliție, proprietăreasa mi-a dat opt zile pentru a părăsi apartamentul nostru mobilat. Dumneavoastră, care aveți o casă atât de mare, nu știți cât de greu este în zilele noastre să găsești o locuință.

— Este vorba de o altă brașoavă, domnișoară Rainford ? Urmați de pe acum exemplul tatălui dumneavoastră ?

Există momente în viață când disperarea îl împinge, chiar și pe cel mai blând și mai liniștit dintre oameni, să lovească orbește ca să se apere.

Ynis zări pe o măsuță un obiect de artă, o mică păstoriță de porțelan în rochie bleu și cu pălărie de pai, cu un câine la picioare. Puse mâna pe ea și o trânti cu putere de podea, unde se făcu țândări. Ynis nu-i acordă nici o atenție : era mulțumită că frumoasa și prețioasa statueta era acum distrusă, la fel ca speranța ei de a începe o viață nouă cu Noël.

Îl privi sfidător pe Ward Saint-Clair, ochii ei verzi fiind la fel de mânioși ca cerul care revărsa torente de ploaie peste stâncile de la Barbizon, micul port în care venise de la Londra pentru a-l întâlni pe bărbatul acesta neîndurător.

— Veți aduna fiecare bucățică, ordonă el cu răceală. Am o pisică și aceasta se joacă adesea pe aici și nu vreau să-și rănească vreun picior în aceste cioburi de porțelan. Grăbiți-vă, și după aceea fiți amabilă și plecați din casa mea.

Dacă ar fi țipat și i-ar fi vorbit despre valoarea statuetei, Ynis n-ar fi avut nici o remușcare. Cu toate acestea, când se aplecă să adune fragmentele risipite ale bibeloului, îi urcară lacrimi în ochi și o orbiră. O durere bruscă o făcu să tresară și un firisor de sânge îi apăru la un deget. În aceeași clipă, auzi răsunând nerăbdător o sonerie alături de înalta siluetă neînduplecată.

Ușa se deschise repede și intră majordomul.

— Doom, s-a produs un mic accident. Fii amabil și mătură cioburile acestea și du-te să cauți un pansament pentru mâna domnișoarei Rainford.

Doom observă tânăra fată în genunchi și mica grămăjoară de porțelan din fața ei. Ea ridicase spre Saint-Clair o figură palidă, mai mult mâhnită decât speriată. Era într-o stare atât de disperată, încât un acces de furie ar fi fost o ușurare pentru ea. Atitudinea rece și distantă a muzicianului față de izbucnirea ei puerilă era greu de suportat. Asta o făcea să se simtă ca o mică pacoste nesuferită, confirmând acuzațiile acestuia...

Cu toate acestea, deși vorbea despre Noël Rainford ca despre tatăl ei, trebuie precizat că avea doi ani când mama ei se căsătorise cu el. Gina era model, iar tatăl lui Ynis fusese un artist galez. Când împlinise cinci ani, mama ei dispăruse, iar Noël o condusesse la mănăstire și o lăsase în grija maicilor. O dată sau de două ori pe an, venea s-o vadă și ea încerca o adevărată dragoste pentru el, aceea a unei fete care nu avea pe nimeni altcineva pe lume care să aibă grijă de ea.

Noël păruse mulțumit când îl anunțase că intenționează să părăsească mănăstirea pentru a-i oferi un cămin. Iar acum nu-i mai rămânea decât

să se întoarcă la compania călugărițelor și să devină, poate, una dintre ele. Chiar dacă și-ar fi găsit o slujbă, nu avea locuință, nici prieteni care să-i poată oferi provizoriu un pat, și nici bani pentru a plăti o cameră într-o pensiune de familie.

Fără să stea pe gânduri, cu speranța nebună că stăpânul de la „Farmecul mării” va reveni la sentimente mai bune, își cheltuisese aproape toate economiile pentru biletul de tren și o noapte la hanul din sat.

În timp ce-și strângea batista în jurul degetului rănit, evitând să-l privească pe Ward Saint-Clair, majordomul se întoarse cu pansamente adese. Îi dădu unul, pe care ea îl lipi peste tăietură. Se simțea îngrozitor de nefericită și era gata să izbucnească în hohote de plâns, dar învățase că lacrimile sunt un lux inutil, care nu rezolvă nimic în viață. Stăpânindu-se, își ridică bărbia și-l anunță pe interlocutorul ei că este gata să plece.

— Vă cer scuze pentru că v-am făcut să vă pierdeți timpul, spuse ea privind-l cu ochi care acum nu mai implorau.

Avea dureroasa impresie că se aruncase contra unui zid, atât de implacabil era bărbatul acesta nemișcat de lângă șemineu.

— Și statueta de porțelan ? întrebă el. Era foarte valoroasă și ați spart-o intenționat. Am dreptul să cer să mi-o plătiți.

— N-am bani, mărturisi ea cu o voce lipsită de expresie. Cereți să fiu condamnată o dată cu Noél.

— Asta v-ar conduce cu adevărat pe căi greșite, nu-i așa ?

Rostise cuvintele cu un zâmbet sarcastic pe buze ; făcu deodată o mișcare bruscă și Ynis se trase repede înapoi, înainte de a-și da seama că scosese din buzunar o cutiuță de aur. O puse pe șemineu și scoase din ea o țigară.

— Doom, condu-o pe domnișoara Rainford.

— Bine, domnule.

Cu toate acestea, majordomul păru că ezită, privind țintă ferestrele acoperite cu draperii grele. Apoi se întoarse spre Ynis și o precedă afară din încăpere. Drumul până la ușa de la intrare i se păru interminabil ; acolo ea se opri pentru a-și ridica gulerul paltonului, în timp ce Doom deschidea ușa grea din stejar și fier. O rafală de ploaie o palmui când ieși din această casă inospitalieră în noaptea bântuită de furtună.

Vântul înghețat pătrundea prin paltonul ei uzat, iar rana de la deget o făcea să sufere.

— Bună seara, îi spuse ea lui Doom.

— Domnișoară... Lăsați-mă să vă împrumut o umbrelă.

Oferta aceasta o surprinse atât de mult, încât se întoarse spre majordom. Felinarul de pe peron lumina imensii ei ochi verzi pe paloarea figurii mici, având deodată aerul unei pisici înfometate, care rareori s-a bucurat de vreo mângâiere.

— Mulțumesc, șopti ea, dar vântul o va întoarce probabil pe dos.

— Aveți de făcut drum lung până în sat.

— Sunt obișnuită.

Coborî peronul și porni pe lungă alee mărginită de ulmii care, cu ramurile lor agitate de vânt, semănau acum cu niște vrăjitoare. Copacii o feriră

oarecum până la drum, unde se trezi expusă elementelor dezlănțuite ale naturii. Ynis știa că dacă merge drept tot timpul, va ajunge să zărească luminile satului, micile vile din port și în cele din urmă hanul din apropierea gării.

Se afundă în noapte, fără să știe dacă ploaia sau lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Nu se simțise niciodată atât de singură, atât de descumpănită. Fusesse avertizată că lumea este mare și inimile nu întotdeauna caritabile... dar nu-și închipuise niciodată că poate exista un om atât de lipsit de omenie ca Ward Saint-Clair. Când îl părăsise, fuma liniștit în biblioteca lui bine încălzită, tot atât de insensibil la rugămintea ei ca o statuie de marmură.

Drumul era atât de întunecat, încât tânăra fată se izbea mereu de taluz sau era cât pe ce să fie răsturnată de vreo rafală de vânt mai puternică. Se grăbea să ajungă în sat, să bea o ceașcă de ceai cald la han. Era hotărâtă să nu se gândească la ziua de mâine înainte de venirea dimineții, nici la viitorul ei redus la o existență de datornic. Nu trebuia să se gândească la imaginile din revista aceea pe care o lăsase în tren : fete în rochii de seară însoțite la restaurante de tineri îmbrăcați elegant... Trebuia să-și alunge din minte amintirea tinerei și frumoasei sale mame care o abandonase.

Cât de mult îl ura pe Ward Saint-Clair ! N-o ascultase cu adevărat, nici un cuvânt din cele spuse de ea nu-l emoționase. Singurul sentiment care părea să-l anime era cel al unui om solitar și rece, hotărât să se răzbune pe toți cei care îndrăzneau

să-l înșele. Era sigură că fusese încântat s-o trateze ca pe o cerșetoare și nu regreta absolut deloc că-i spărsese păstorița de porțelan... singurul gen de fată care probabil îi plăcea !

Acestea erau gândurile care se îmbulzeau în capul lui Ynis când farurile unei mașini o treziră la realitate, orbind-o. Când vehiculul țâșni din noaptea măturată de ploaie, își ridică brațele, părând că vrea să implore iarăși mila unei forțe implacabile. Automobilul o izbi în plin ; Ynis căzu și totul deveni atât de negru încât fu sigură că va muri. Lăsând să-i scape un țipăt ușor, se cufundă în beznă. Ultimul lucru pe care l-a simțit a fost o durere ascuțită când capul ei luă contact cu taluzul înmuiat de ploaie.

Ca un biet animal rătăcit pe drum, fusese doborâtă de o mașină care nu se oprișe, abandonând-o în plină furtună...

CAPITOLUL II

Ploaia bătea ușor în ferestre, vântul se auzea foșnind în arbori și un foc de bușteni scliepa pe lungile draperii de mătase. Ynis ieși cu greu dintr-un coșmar îngrozitor pentru a se regăsi într-un pat imens, cu perne moi sub cap. Ochii ei descoperiră cu uimire, întinsă în fața șemineului, o blană de tigru cu un cap atât de expresiv încât părea viu.

În timp ce se bucura de frumusețea și confortul camerei, prin minte îi pluti amintirea nedeslușită a unui pat mai tare decât acesta, a unei podele fără covor și a unor ferestre înguste, acoperite cu muselină albă. Dar amintirea aceasta era atât de ireală încât trebuia să facă parte din visul bizar din care tocmai se trezise.

Pe buze îi flutură un zâmbet. Se gândi că trebuie să se fi întins deseori pe această blană dungată cu frumosul ei cap cu colți cumpliți, cu siguranță pentru a citi vreuna din cărțile rânduite în biblioteca în stil chinezesc. Privirea i se întoarse spre lampa care răspândea o lumină odihnitoare : avea un abajur asortat cu draperiile și un păun pletat pe piciorul de porțelan. Ynis resimți un fior de plăcere. Admirând camera aceasta, era sigură

că fusese întotdeauna înconjurată de lucruri frumoase. Tablourile cu balerine de pe perete erau atât de încântătoare încât lăsau impresia că dansatoarele sunt gata să iasă din ramele lor pentru a face piruete în jurul încăperii.

Tânăra fată oftă mulțumită... apoi se încordă auzind că ploaia lovește acum cu mai multă putere în geamuri. Cât de îngrozitor trebuie să fie, se gândi ea, să nu poți fi la căldură, ci afară, în ploaie și vânt, fără să ai un cămin ca acesta. Se cuibări mai bine sub plapumă, fericită că este acolo și nu rătăcește la întâmplare prin furtună. Adormi din nou și de data aceasta nici un coșmar nu-i mai tulbură somnul.

Dimineața aduse cu sine o femeie cu o bonetă scrobită și în uniformă bleu, care dădu de-o parte draperiile pentru a lăsa să intre soarele.

— Cum se simte pacienta mea ? întrebă ea cu un glas voios.

Ynis o privi uimită.

— Am fost bolnavă ?

La lumina zilei, examinează camera și constată că totul era identic cu ceea ce văzuse în timpul nopții ; atâta doar că ploaia încetase.

Infirmiera zâmbi și o ajută să se ridice, aranjându-i pernele la spate.

— E mai bine astfel, nu-i așa ? Ei bine, astăzi sunteți gata să luați micul dejun ? Ieri nu voiați să mâncați nimic și a trebuit să vă forțez, dar acum pare că sunteți mai în putere. Lăsați impresia că v-ați revenit complet.

— Da, mă simt mai bine, șopti Ynis ridicându-și ochii mari, verzi, spre interlocutoarea ei. Ce mi s-a întâmplat ? De cât timp sunt bolnavă ?

— Ați fost lovită de o mașină, iar șoferul nu s-a oprit. V-a abandonat la marginea drumului ; ați fi murit de frig, în ploaie... dacă domnul Doom nu v-ar fi găsit.

— Doom ? Mi se pare... că am mai auzit numele acesta.

— Nu vă forțați să vă amintiți. Vă veți reveni cu timpul, este din cauza loviturii pe care ați primit-o la cap ; au trecut trei săptămâni de când sunteți în stare de șoc. Ca un copilăș...

— Un copilăș ?

Ochii verzi ai lui Ynis, singurele pete de culoare pe figura ei palidă, coborâră la mâinile cris-pate pe plapuma de mătase. Unghiile erau tăiate scurt și nu erau date cu oja. Mâna dreaptă era goală, în afară de un inel pe care-l cercetă cu stu-poare. Era un inel de aur, împodobit cu un safir splendid, înconjurat de perle minuscule. Să spui că inelul acesta era frumos, ar fi însemnat să-i faci o nedreptate și Ynis admira cu emoție splendoarea de pe inelarul ei.

O privi pe infirmieră și apoi, din curiozitate, ceru o oglindă.

— Eu... nu-mi amintesc nici măcar cum arăt. Nu este absurd ?

Cu un zâmbet înțelegător, infirmiera luă de pe masa de toaletă o oglindă care făcea parte dintr-o trusă de argint și o puse în fața pacientei.

— Cât de trasă sunt la față ! Nu se poate afirma că sunt frumoasă, nu-i așa ?

— Gândiți-vă la suferințele pe care le-ați îndurat, îi replică infirmiera pe un ton vesel. De altfel, ce importanță are ? Aveți un logodnic, nu-i așa ? Dragostea și frumusețea sunt în ochii celui

care este privit, iar ochii dumneavoastră sunt de un verde frumos, foarte intens. Pe de altă parte, este curios...

Infiriera se întrerupse, privind cu atenție convalescenta care, pierdută în patul imens, admira minunatul inel care-i împodobește mâna stângă.

— Ce este curios ? Că o slăbănoagă ca mine poate să placă unui bărbat ?

— Ah, vă simțiți mai bine ! exclamă cealaltă râzând. Când o bolnavă începe să dea asemenea replici, știu că este pe cale să se însănătoșească. Mă gândeam numai că logodnicul dumneavoastră ar fi trebuit să aleagă o piatră prețioasă de culoarea ochilor dumneavoastră, în locul acesteia de un albastru închis. Safirul acesta este splendid, desigur, dar bărbații n-au uneori nici o urmă de imaginație... cu toate că nu pare să fie cazul acestuia !

— Spuneți-mi cum arată...

Ynis își mușcă buzele palide și bine conturate, înainte de a continua :

— Este într-adevăr ciudat că nu-mi pot aminti lucrurile cele mai simple : numele meu de exemplu, sau figura logodnicului meu. Este un bărbat fermecător ?

Infiriera părea stânjenită.

— În orice caz, este o persoană autoritară, în ciuda...

— Da ? Continuați ! exclamă nerăbdătoare Ynis ridicându-se, lacomă de amănunte pentru a umple lacunele memoriei. Sunt ca Frumoasa din pădurea adormită, care tocmai s-a trezit. Este

Înalt și blond, îi place să călărească ? Ciudat, am impresia că m-aș putea căsători numai cu un bărbat obișnuit cu viața în aer liber, pe mare și în bătaia vântului.

— Nu este blond, preciză cealaltă, cu un zâmbet cam forțat. Dar îl veți vedea în curând... Deocamdată mă duc să vă aduc micul dejun. Vă plac ouăle cu pâine prăjită și fructe ?

— Când va veni și... care este numele lui ?

Întrebarea tâșnise ca un strigăt al inimii, un apel imposibil de trecut cu vederea. Infiriera rămase o clipă cu mâna pe clanță, apoi se întoarse spre pacienta sa.

— Se numește Ward Saint-Clair, este un domn foarte bogat, și neîndurător ca dia...

Se întrerupse brusc și ieși în grabă, lăsând să plutească în aer cuvântul pe care renunțase să-l rostească.

Tânăra fată recăzu pe perne, repetând numele bărbatului cu care urma să se căsătorească. Numele acesta sugera autoritatea cuiva care își păzea avutul cu ochi de vultur. Mângâie safirul strălucitor, gândindu-se că inelul acesta trebuie să-i fi fost dat din dragoste ; simți deodată puțină teamă față de persoana aceasta care avea drepturi asupra ei și de care nu reușea să-și amintească. Un bărbat bogat, și neîndurător ca diavolul ! Mâna îi tremură ușor când luă oglinda pe care infiriera o lăsase pe măsuta de la capul patului. Se privi din nou, încercând să fie obiectivă. Era aceasta o figură care putea fi iubită ? Corpul ei subțirel și aproape băiețesc era în stare să trezească pasiune unui individ autoritar ?

Încă nu reușea să-și amintească propriul ei nume, dar nu uitase realitățile fundamentale ale existenței. Era incapabilă să-și amintească dacă avea o familie sau dacă era singură pe lume, singurul lucru de care era sigură fiind existența acestui logodnic care părea să fi făcut o impresie ciudată infirmierei. Bărbații fermecători, drăguți, nu se uită la femeile lipsite de farmec și nu sunt comparați cu diavolul.

Lăsând oglinda deoparte, Ynis cercetă cu mai multă atenție încăperea, de data aceasta la lumina zilei : fotoliile tapițate cu satin de culoarea sidefului, blana de tigru pe mocheta groasă, cascadele de mătase și muselină vaporosă care protejau ferestrele dincolo de care se auzeau țipete de păsări... erau pescăruși !

Așadar, se afla aproape de mare ! Iar casa era imensă, judecând după această cameră și după înălțimea ferestrelor. Oare cui aparținea ? Marele inel cu piatra lui albastră era un răspuns.

Ușa se deschise și reapăru infirmiera cu o tavă pe care argintăria și porțelanul fin străluceau.

— Poftim, draga mea. Pâinea prăjită este caldă, învelită în șervețelul acesta, iar ouăle sunt proaspete...

— Scuzați-mă...

— Da ? Vreți să mergeți la baie înainte de micul dejun ?

— Nu... Spuneți-mi unde sunt, vă rog ! La mine acasă ? Într-o clinică ? .. Nu cumva este casa lui Ward Saint-Clair ?

— Doamne, dar sunteți la Farmecul mării, unul dintre cele mai vechi și mai frumoase castele din Cornwall. Se înțelege că este locuința

domnului Ward Saint-Clair ! Valetul lui v-a găsit. Ați petrecut o săptămână la spital, apoi o ambulanță v-a transportat aici și eu am venit să vă îngrijesc... Acum, mâncați și beți, fi ordonă infirmiera, turnându-i cafeaua. Nu lăsați să se răcească toate bunătățile acestea.

— Nu putem merge în altă parte ? întrebă Ynis, care tresărise auzind numele castelului, ca și cum pentru ea nu era un semn bun.

— De ce, copila mea ? Domnul Ward Saint-Clair a făcut tot ce se putea pentru dumneavoastră ! S-a gândit că locuința sa va fi mai plăcută decât o clinică și trebuie să recunoașteți că această cameră este însăși întruchiparea luxului.

În timp ce vorbea, infirmiera o ajută pe Ynis să îmbrace un halat de satin matlasat, roz-pal.

— Acum mâncați bine și nu vă mai faceți griji. Înțeleg cât de supărător este să nu vă amintiți cum vă cheamă și figurile celor apropiați, dar nu trebuie să vă temeți : în mintea dumneavoastră se va face curând lumină și veți fi din nou ca înainte. Din punct de vedere fizic sunteți mult mai bine... Ouăle sunt bine făcute ?

— Da, mulțumesc.

Ynis mănă un ou cu pâine prăjită, își bău cafeaua, apoi se hotărî să pună întrebarea care o frământa cel mai mult.

— Nu reușesc să-mi amintesc care este numele meu, dar sunt sigură că trebuie să fie Margoton cea urâtă.

Infirmiera izbucni în râs în timp ce se îndrepta spre o ușă din fundul unei firide.

— Ce idei vă mai trec prin minte ! Sunteți aici, înconjurată de lucruri frumoase, și pu-

teți vorbi în felul acesta ! De fapt, aveți un prenume foarte deosebit. Eu nu l-am auzit niciodată mai înainte...

— Vreau să-l știu ! Și să nu dispăreți iarăși înainte de a mi-l spune !

— Vă numiți Ynis, nu-i așa că-i un nume frumos ? L-am întrebat pe domnul Doom și el crede că trebuie să fie galez. Ynis Rainford, iată numele dumneavoastră întreg, și acum mă duc să vă pregătesc o baie cu săruri parfumate, ca să vă simțiți bine când va veni domnul Ward Saint-Clair.

— Va veni aici... în camera mea ? Întrebă Ynis cu teamă.

— Bineînțeles. L-am văzut când m-am dus să vă aduc micul dejun și l-am anunțat că vă simțiți foarte bine în dimineața aceasta. Mi-a spus că va trece să vă vadă peste vreo două ore, după ce-și va citi corespondența și-l va vedea pe administrator.

— Ah, Dumnezeu !

Perspectiva de a-l întâlni pe bărbatul acesta o îngrozea pe Ynis. Trebuie că-l iubea, deoarece purta inelul lui, și cu toate acestea pentru ea era un necunoscut ; în pofida eforturilor ei, nu-și putea aminti nici cel mai mic amănunt despre logodna lor. Nu-și amintea să fi simțit ce înseamnă să fie îmbrățișată și dorită astfel încât un bărbat să vrea s-o ia în căsătorie. I-ar fi plăcut să aibă o descriere mai precisă a lui, dar infirmiera era deja în camera de baie și dăduse drumul la apă. Ynis privi prelung piersica enormă și parfumată pusă pe farfuria ei. Era atât de îngrijită și răsfățată încât Ward Saint-Clair trebuia s-o iubească

mult, se gândi ea. Dumnezeu, cât de îngrozitor era să nu-și poată aminti de el !

— Haideți, mâncați piersica asta, o îndemna infirmiera. Provine din serele castelului și pare delicioasă.

— Nu-mi mai e foame. Luați-o dumneavoastră.

Ynis întinse farfuria infirmierei care, după ce se codi, se grăbi să mănânce fructul zemos.

— Mai bine așa decât s-o lăsăm să se strice ; cu toate acestea, trebuie să vă hrăniți dacă vreți să vă revină forțele și culorile în obraji. Nu vă veți aminti nimic atâta timp cât nu veți fi complet refăcută. Acum trebuie să treceți în baie.

— Da... Dar vreau să încerc să merg singură.

Ynis dădu la o parte învelitoarea și puse picioarele pe podea. Când se ridică, se clătină puțin din cauza slăbiciunii ; totuși, după câteva secunde, reuși să meargă până în camera de baie, unde infirmiera insistă s-o ajute să se cufunde în apa parfumată. Cada era imensă, cu robinete de argint care reprezentau capete de lebadă.

În timp ce se întindea în cadă, Ynis avu din nou sentimentul nelămurit că trăise într-un mediu tot atât de auster pe cât era acesta de luxos. Cine era ea oare ? O tânără fată săracă pe care un capriciu al destinului o pusese față-n față cu proprietarul acestui palat somptuos ?

Dacă fusese iubită sau dacă ea iubise, era deosebit de ciudat că un lucru atât de important nu lăsase nici o urmă în memoria ei. Desigur, era posibil să uite numele unor oameni și chiar fi-

gurile lor, deși inima păstrează căldura focului aprins acolo. Ar fi trebuit să simtă un neastâmpar vesel la gândul că-l va vedea pe Ward Saint-Clair, în locul acestei temeri reci, nedefinite.

Se cercetă cu atenție în oglinda care acoperea un întreg perete al camerei de baie, gândindu-se că poate se căsătorește cu bărbatul acesta pentru banii lui. Cu toate acestea, nu părea să arate ca o ființă interesată. Părul ei castaniu fusese tăiat scurt și crescuse inegal, încadrând o față cu o expresie destul de inocentă. În ochii ei mari, verzi, era mai degrabă timiditate decât îndrăzneală și mai ales nu arătau ca aceia ai unei fete hotărâte la orice pentru a realiza o căsătorie bogată.

Safirul străluci la degetul ei când își duse mâna la gât, unde-i palpita o venă albastră. Se gândi că atunci când îl va vedea se va simți poate în întregime în largul ei. Cu siguranță că teama aceasta se datora exclusiv amneziei.

Ieșise din cadă și se ștergea cu prosopul când reveni infirmiera cu o cămașă de noapte și un capot pe braț.

— Nu, se opuse Ynis. Vreau să mă îmbrac cum trebuie. Nu vreau să mă găsească în pat când va veni.

Infirmiera îi aruncă o privire ciudată.

— Asta n-o să-i placă domnului. Dar accept, cu condiția să rămâneți în camera dumneavoastră, într-un fotoliu. Nu sunteți încă destul de refăcută pentru a vă plimba prin toată casa.

— Dacă pot sta îmbrăcată, mi-e indiferent, murmură tânăra fată punând pe ea halatul de baie. Să vedem ce găsim în dulap.

Într-un imens dulap în perete, Ynis găsi uitată toalete pentru orice ocazie, pantofi, rafturi pline cu lenjerie fină, poșete și mănuși, minunate fulare de mătase. Peste toate plutea un parfum ușor și plăcut.

Nu-și putu stăpâni o exclamație de plăcere :

— Ei bine ! Toate astea sunt pentru mine ?

— Totul este pe talia dumneavoastră, copila mea, replică infirmiera pe un ton îngăduitor în care se simțea puțină invidie. Așadar, ce rochie alegeți ?... Nu, totuși nu aceea !

Ynis zâmbi, căci ea tocmai mângâia dantela unei rochii de seară de un roz pal, atât de incredibil de frumoasă încât trebuie să fi fost creația unei case de modă și în mod sigur nu mai fusese purtată niciodată. Cercetând celelalte toalete, observă că toate erau noi. Fustele erau dublate cu mătase naturală, iar pantalonii erau croiți admirabil.

O tânără nevoită să muncească nu va avea niciodată o asemenea garderobă, numai dacă... Ynis își mușcă buzele și își simți deodată corpul în flăcări. Numai dacă nu se vânduse deja ?

— Acesta trebuie să fie trusoul dumneavoastră, spuse infirmiera în timp ce scotea o rochie de jersey galben-pai. Nu arată rău, v-ar plăcea s-o puneți pentru prima dimineață când ați părăsit patul ? Priviți, sunt aici pantofi asortați și ciorapi fini ca o pânză de păianjen. Se poate spune că aveți noroc, chiar dacă nu reușiți să vă amintiți numele frumosului dumneavoastră bărbat brunet.

— Este brunet ?

Ynis vorbise cu sufletul la gură și senzația de căldură făcu brusc loc unui fior de teamă.

— Întunecat ca dia... Da, într-adevăr, este originar din Cornwall și toată lumea știe că bărbații din regiunea aceasta sunt în general foarte bruneți.

Ynis rămase un timp tăcută, contemplând dulapul în care erau agățate mai multe rochii de bal. Nu-și amintea să fi mers vreodată să danseze.

— Da, rochia aceasta este foarte potrivită, se pronunță ea în sfârșit. Să ne grăbim, altfel va veni înainte ca eu să fiu gata.

— Vreți să-l impresionați, copila mea? replică infirmiera râzând. V-a văzut deja în pat și nu o dată. N-a trecut o singură zi fără să vină să se intereseze despre starea dumneavoastră.

— Ei bine, va fi o surpriză pentru el să mă găsească în picioare și îmbrăcată. Mi se pare că bărbaților nu le plac bolnavii. Mi-ați spus că este neîndurător ca diavolul: oamenii inteligenți sunt câteodată neîndurători.

— Lovitura de la cap nu v-a făcut să vă pierdeți judecata! Îmi place cu adevărat rochia aceasta, deși ați slăbit și cordonul mai trebuie strâns. Aveți o talie de viespe, copila mea.

Ynis își încruntă ușor sprâncenele și își dori ca această femeie să înceteze să-i spună „copila mea”. Intenția era bună, desigur, dar foarte supărătoare.

— Pot foarte bine să mă îmbrac singură, replică ea cu un suspin. Ce-ar fi să vă odihniți puțin și să beți o cafea?

— V-ați săturat de mine, nu-i așa ? Este primul semn care avertizează o infirmieră că trebuie să-și facă bagajele.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, protestă jenată Ynis. Cred numai că nu sunt obișnuită să se ocupe cineva prea mult de mine. Asta mi se pare... neobișnuit. Spuneți-mi, știți ceva despre mine, în afară de faptul că am fost lovită de o mașină și că sunt logodită cu Ward Saint-Clair ?

— El este acela care vă va explica totul. Totuși, un lucru este sigur : sunteți aleasa lui și dorește să facă din dumneavoastră stăpâna acestui fastuos castel. În locul dumneavoastră, nu mi-aș pune prea multe întrebări. Bărbații adoră misterele...

— Credeți că eu sunt un mister ? Aceasta este impresia pe care v-am făcut-o ?

— Într-adevăr, este de așteptat ca un bărbat bogat să ia în căsătorie o persoană din lumea lui, dar în zilele noastre lucrurile se petrec mai democratic. Și apoi, împrejurările...

Infirmiera se întrerupse pentru a peria părul pacientei sale și admiră imaginea acesteia reflectată în oglinda mesei de toaletă : tenul fin, obrații trași, pleoapele aproape transparente care lăsau să se ghicească verdele intens al ochilor, ca o umbră de machiaj. Era o figură neobișnuită și tulburătoare, pe care un artist ar fi găsit-o probabil interesantă.

— Vă place să inventați mistere, protestă Ynis. Ce împrejurări ar fi putut determina un bărbat bogat să dorească să ia în căsătorie o fată ca mine ? Nu sunt frumoasă și, după câte știu,

nu sunt deosebit de înzestrată de la natură. Sau poate că sunt o actriță fascinantă ?...

Se privi în oglindă. Existase un timp, înainte de accidentul și de amnezia ei, când se prefăcuse și simulase că-l iubește pe bărbatul acesta pe care-l ghicea, după ezitățile infirmierei, dificil și pretențios ?

Era posibil chiar să-l fi iubit realmente pe necunoscutul acesta al cărui inel îl purta ? Această bijuterie părea mai degrabă să aparțină unei mâini fine, cu unghii lungi, lăcuite.

— Nu voi mai spune nici un cuvânt în plus, declară infirmiera cu un râs nervos.

O conduse cu hotărâre pe Ynis spre un fotoliu instalat în fața unei uși-ferestre care dădea pe o terasă. După aceea, strecură o pernă la spatele tinerei și o bătu ușor cu palma pe obraz.

— Așa. Veți rămâne aici cuminte, să admirați grădina. Cred că nu vreți să fiu concediată de „stăpân“, cum îl numește domnul Doom ?

Ynis zâmbi slab și scutură din cap.

— Sunteți prea bună cu mine și vă mulțumesc... Ah ! nu-mi dădusem seama că această cameră se află la parter !

Dincolo de terasă, înaintea ochilor ei se întindeau peluze îngrijite și frumoase tufe de azalee sclipind sub un soare palid.

— Toată aripa aceasta a castelului se pare că a fost transformată și modernizată. Partea de vest este mai veche și nu este folosită deloc, cu excepția bibliotecii, unde lucrează domnul Ward

Saint-Clair... Bine, eu plec, logodnicul dumneavoastră trebuie să apară. Pe curând.

Ușa se închise și Ynis rămase singură să asculte păsările care zburau în jurul hornurilor castelului. Desluși apoi un alt sunet, zgomotul unor pași hotărâți pe dalele terasei. Cu inima bătându-i mai tare, se îndreptă în fotoliu când apărură un bărbat înalt. El se opri și o privi cu intensitate prin geam, fără umbră de zâmbet. Apoi împinse ușa și intră în cameră.

— Bună ziua, Ynis. Mi s-a spus că astăzi te simți mult mai bine.

Avea o voce gravă, potrivită oarecum cu întreaga lui înfățișare și vorbea pe un ton impersonal. Tocmai când tânăra fată își recăpătase speranța gândindu-se că acesta nu era Ward Saint-Clair, el adăugă :

— Suferi încă de amnezie și eu trebuie să sunt un perfect necunoscut pentru tine. Ți-e teamă de mine ? Așadar, ai uitat complet că sunt incapabil să te iau în brațe ?

Ynis se strădui să-și domolească tremurul și evită să privească prea insistent acea mânecă dreaptă goală, prinsă de umăr. Bărbatul acesta cu figură sumbră avea o asemenea eleganță, o asemenea forță, încât găsea că este îngrozitor să fie astfel mutilat.

— Nu-ți mai amintești de mine, nu-i așa ?

Era mai ușor să-l lase să creadă că memoria ei era încă o pagină albă ; totuși, văzându-l înaintea ei, cu spatele la lumină, într-o rază de soare, știa că într-un colț al minții ei învăluite în cea-

ță era gravată imaginea acestui bărbat. Fiecare nerv al ei reacționează... dar fără vreun sentiment de tandrețe, de dragoste. Privindu-l cum se apropie de ea, încerca o teamă instinctivă care-i inspira dorința să se ridice și să fugă. Dominându-o cu înălțimea lui, părea că proiectează o umbră amenințătoare asupra zilei care începuse atât de bine.

CAPITOLUL III

— Liniștește-te, îi spuse el pe un ton imperios. Dai întotdeauna impresia că ar fi suficientă o adiere de vânt ca să te ia pe sus. Micul dejun a fost bun ?

— Da, mulțumesc.

Știa că trebuie să vorbească, să manifeste puțină recunoștință pentru grija pe care i-o purta și cu toate acestea, expresia de pe figura lui o împiedica s-o facă ; nu putea decât să rămână țeapănă, asemenea unei adolescente sperioase, cu mâinile încrucișate ca și cum ar fi rugat cerul să n-o oblige să-l ia în căsătorie pe bărbatul acesta. Nu infirmitatea lui îi displăcea, ci profunzimea sumbră a ochilor lui, care o umplea de groază. Ar fi avut o privire frumoasă, dacă ar fi zâmbit, dar Ynis avea sentimentul că nu mai zâmbise de foarte mult timp

— Chiar dacă deocamdată îți par un necunoscut, trebuie să încerci să-mi spui Ward, afirmă el cu fermitate. Ce s-ar spune dacă vei fi atât de distantă cu viitorul tău soț ?

Cuvintele acestea au ofensat-o, determinând-o să riposteze :

— Vă preocupă părerea altora ? Totuși, nu lăsați această impresie.

Saint-Clair își ridică sprâncenele negre și dese, cu un aer batjocoritor.

— Se pare că mă cunoști bine, în ciuda amneziei. Într-adevăr, îmi este complet indiferent dacă displac oamenilor, dacă sunt considerat un monstru sau un simplu infirm. Cu toate acestea, prefer totuși să fiu tratat ca un logodnic dezirabil, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Eu... eu nu vă consider un monstru, protestă ea. Dacă vă par distantă, este din cauza... ceții acesteia, care îmi întunecă mintea. Sunt ca o carte căreia i s-a smuls un capitol. Nu știu pe cine am iubit, cine m-a făcut nefericită.

— Trebuie să fie o senzație foarte enervantă, Ynis.

Ea clătină din cap simțind că, în ciuda ironiei care răzbătea din tonul lui, era compătimitor. Înțelegând că nu-i este dușman, fu cuprinsă deodată de fericire.

— Este o cameră foarte frumoasă, declară ea politicoasă. Infirmiera mi-a explicat că este situată în aripa modernizată a castelului.

— Da, când vom fi căsătoriți, vom locui aici, în aripa de sud. Încă n-ai aflat, dar ca să-ți fac plăcere, am pus să se reconstruiască întreaga decorație a acestor încăperi, deoarece aripa de vest este prea veche și tristă pentru o tânără căsătorită. M-am gândit că ar fi păcat să irosesc spațiul acesta pe biblioteci, saloane de recepție și seră. Acum, avem apartamente spațioase numai pentru noi, cu terasa aceasta aproape tot timpul însorită și la adăpost de vânturile reci care suflă dinspre

mare, cum se întâmplă cu aripa cealaltă. Desigur, panorama este mai puțin spectaculoasă, dar femeile moderne pun un preț mai mare pe confort decât pe peisaj.

— Așa credeți ?

Ynis îl privea cu gravitate, căci fiecare cuvânt al lui îi dezvăluia câte lucruri mai trebuia încă să-și reamintească înainte ca Ward și cu ea să poată cu adevărat discuta ca două persoane care se hotărâseră să devină soț și soție.

— Am uitat într-adevăr aproape totul, constată ea, agasată să se afle în defensivă. Sunt atât de străină de mine însămi încât nu-mi știu ici vârsta și nici de unde vin. Am întrebat infirmiera, dar a fost de părere că este mai bine să vă întreb de-a dreptul pe dumneavoastră. Vreți să-mi răspundeți ?

— Da, Ynis, vreau s-o fac, deși nu sunt sigur de vârsta ta și nici măcar de localitatea unde locuiai înainte de a veni în casa mea.

Genele lungi ale tinerei tremurară, în timp ce ochii ei verzi exprimau puțină ostilitate, provocată de personalitatea stranie și zeflemitoare a acestui bărbat.

— De ce nu sunteți sincer cu mine, în loc să insinuați tot timpul că aș fi un soi de femeie fatală ?

— Tu ?

O măsură cu ironie, deoarece nici chiar rochia elegantă nu reușea să ascundă lipsa ei de dezinvoltură, acea încredere în sine care trece drept apanajul unei femei seducătoare. Ea își simți obraji în flăcări : într-adevăr, el nici măcar nu se prefăcea că are afecțiune pentru ea și

Ynis se întrebă ce putea să-i lege. Pentru care motiv se logodiseră două ființe având în mod vădit atât de puține lucruri în comun ?

— Nu ești prea în vârstă, observă el. Ești încă destul de tânără pentru a roși.

— În cazul acesta, trebuie să-mi spuneți cine sunteți. Noi doi formăm o pereche ciudată. Dumneavoastră sunteți un om bogat, pe când eu se pare că nu am nici o avere.

— Cele două situații sunt incontestabile, recunosc eu, dar te asigur că nu este prima oară că o fată săracă reușește să facă o căsătorie bogată. Sper că asta nu-ți displace, adăugă el coborându-și privirea spre mâneca goală a hainei sale. Am înțeles bine de când am intrat : ai uitat complet că sunt ciung.

Cuvântul îi provocă lui Ynis o mișcare de recul, iar Saint-Clair își strânse buzele în semn de dispreț : credea în mod vădit că se îndepărtează de el.

— Sunt dezolată pentru brațul dumneavoastră, dar nu-l găsesc deloc respingător.

— Cu atât mai bine, pentru că o să-ți duci viața alături de mine... Așadar, ce dorești să știi despre mine ? Sunt proprietarul castelului **Farmecul mării** și al ținuturilor înconjurătoare ; în plus, am în vine sânge galez și breton. Se spune că, odinioară, un bărbat cu o asemenea ascendență devenea în mod obligatoriu pirat.

— Odinioară ? murmură ea și privirea ei cercetă trăsăturile aspre și întunecate ale interlocutorului ei.

Văzu cum gura lui tremură ușor ; să fi fost poate o părere de zâmbet ?

— Am fost dirijor, îi explică el. Acum sunt ceea ce se numește, în mod politicos, un fermier ; altfel spus, țin socotelile în timp ce alții seamănă și recoltează pentru mine. Am, de asemenea, vite, iar serele mele dau o producție bună de tomate și de fructe. Destul de departe de un pirat, nu-i așa ?

— Cât timp...

— Cinci ani, răspunse el repede, înțelegând imediat sensul întrebării. Nu-mi place să vorbesc despre acest moment al vieții mele, de aceea nu vom reveni asupra lui, dacă asta nu te supără. E lîmpede ? Chiar când vei fi soția mea, nu vreau ca acesta să fie subiect de conversație. S-a întâmplat înainte de a ne cunoaște. Bărbatul care eram atunci și cel care sunt astăzi sunt două ființe cu totul diferite ; ei nu mai au același scop în viață.

— Înseamnă că eu n-am ocupat nici un loc în... viața dumneavoastră anterioară ?

El ridică ușor din umeri și privi în jurul lui, cu un aer puțin îngrijorat.

— Aș vrea să fumez, dar cred că n-ar fi potrivit în camera ta. Crezi că ai putere să mergi cu mine până în salon ? Sunt numai câțiva pași până acolo, trecând pe terasă.

Cum ea acceptă, el se ridică și deschise dulapul de haine. Luă de acolo un mantou de blană crem pe care-l puse pe umerii lui Ynis înainte de a ieși pe terasă.

— Îți va face bine să respiri puțin aer de mare, dar nu vreau să răcești. În fond, căsătoria noastră a fost deja organizată. Când mi s-a spus

în dimineața asta că te simți mult mai bine, i-am telefonat imediat preotului...

— Nu mă pot căsători cu un necunoscut !

Lansând acest strigăt al inimii, întinse mâna pentru a se agăța de brațul lipsă și degetele sale atinseră mâneca goală. Se clătină, se agăță o clipă pentru a-și reveni, apoi îi dădu repede drumul, ca și cum țesătura o ardea.

— Nu suntem niște necunoscuți, replică el privind-o cu o privire de gheață. Te asigur că ne cunoaștem foarte bine.

— Înseamnă că... ne iubim ?

Ajunsese lângă balustrada terasei, înfășurată în blana atât de străină pe trupul ei subțire. Era oare memoria sau instinctul care-i șoptea că nu purtase niciodată mantoul acesta ? Părea să fi fost făcut pentru ea, și totuși era sigură : aparținuse cu siguranță unei femei mai frumoase, mai moderne... și mai iubite.

— Multe căsătorii se încheie pe acest pământ, răspunse el, și nu toate sunt bazate pe o dragoste pasionată. Porți pe deget inelul meu, Ynis. Te vreau fidelă pentru ceea ce reprezintă el. Doar n-ai intenția să rupi înțelegerea, nu-i așa ?

— Dar cum să fac altfel ? Trebuie să-mi respect promisiunea, chiar dacă nu-mi amintesc s-o fi făcut ?

Respiră adânc vântul rece suflând peste peluzele în pantă, ca și cum acesta ar fi putut risipi ceața derutantă care-i învăluia mintea.

— Simt mirosul mării... Este foarte înviorător.

— Da, regiunea aceasta din Cornwall este încântătoare, cu dubla atracție a mării și a landei.

Suntem izolați, desigur, dar tu n-ai pus niciodată mare preț pe viața mondenă.

— Adevărat ? întrebă ea zâmbind ușor, deoarece i se părea ciudat ca altcineva să-i vorbească despre preferințele ei. Aparent, nu am același accent cu infirmiera, ceea ce trebuie să însemne că sunt o fată de la țară.

— Ai venit de la Londra, îi explică el poftind-o într-un salon uriaș.

— Pretindeați că nu știți de unde veneam !

Luă mantoul de blană de pe umerii ei și-l puse pe speteaza unei canapele.

— Londra este mare, draga mea. N-am avut timp să discutăm despre locul unde te-ai născut, dar știu că ți-ai petrecut o parte din viață într-un pension ținut de călugărițe.

— Un pension ?

Ynis privi îndelung șemineul de marmură în stil clasic, și, deasupra lui, frumosul tablou al unui copil așezat înaintea unei ferestre, cu un cățeluș pe genunchi. Ochii i se desprinseră de la tablou pentru a admira eleganța încăperii : lambriurile cu intarsii aurite, aplicile de cristal, fotografiile în brocart, covorul turcoaz, mobilele în marchetărie și masa de joc asortată. Fiecare obiect fusese ales cu grijă și cu un gust desăvârșit. În salonul acesta, totul trăda o dragoste adâncă pentru grație și frumusețe... și cu toate acestea, zărandu-se într-una dintre oglinzi, Ynis fu încă uimită de faptul că bărbatul acesta alesese ca viitoare soție o fată neînsemnată ca ea.

Se întoarse spre el, încercând să citească pe figura lui de nepătruns motivele acestei alegeri :

nu se putea să nu cunoască femeii demne de o asemenea situație.

— Stai jos, o invită el pe un ton imperios. Vrei să bei o ceașcă de ceai în timp ce eu fumez una din oribilele mele țigări ? Nu mă pot lipsi de ele, așa că va trebui să te obișnuiești cu mirosul lor.

Apăsă pe un buton de sonerie, deschise o cutie de argint aflată pe șemineu, alese o țigară și o aprinse cu bricheta. Ynis observă că se folosea de mâna stângă fără nici o dificultate. Totuși, fusese dirijor și trebuie să fi fost îngrozitor să-și piardă brațul drept. Refuzul lui de a vorbi despre asta dovedea că cei cinci ani lungi care trecuseră nu-i atenuaseră cu nimic durerea.

O cameristă în uniformă bej cu guleraș alb intră în cameră. Ward Saint-Clair îi porunci să aducă ceai cu biscuiți și fursecuri. Servitoarea făcu o mică reverență și ieși, închizând ușa în urma ei. Ynis se gândi că, chiar într-o reședință izolată cum era Farmecul mării, vechile tradiții și curtoazia nu fuseseră uitate. Această eleganță de netăgăduit în viața cotidiană trebuie să fi fost impusă de bărbatul brunet și atât de bine îmbrăcat care stătea în picioare lângă șemineu.

— Privești în jurul tău ca un pește scos din apă, o ironiză el.

— Probabil că educația pe care am primit-o la mănăstire este aceea care mă face să deschid ochii mari și să mă minunez de splendoarea acestui castel. Ce putem noi să avem în comun ? Nici măcar inelul dumneavoastră nu este asortat cu ochii mei : ei sunt verzi, în cazul că n-ați remarcat.

El o aținti îndelung cu privirea, apoi trase adânc din țigară.

— Te plângi că ai primit un safir în locul unui inel cu piatră de jad, care s-ar potrivi cu ochii tăi de vrăjitoare? Bijuteria asta valorează o avere.

— Nu-mi face nici o plăcere să fiu considerată egoistă, replică ea, simțind cum se încordează sub privirea lui. De altfel, sunt sigură că nu sunt o femeie cupidă, nu alerg după avere și bineînțeles că nu arăt a așa ceva.

— Cum crezi că arată, după părerea ta, o femeie care aleargă după avere? întrebă el pe un ton batjocoritor. Nu este întotdeauna ușor de deosebit adevărul de fățarnicie și înfățișarea este uneori cea mai înșelătoare mască. O voce poate suci până și capul diavolului. Crezi că este nevoie, obligatoriu, de frumusețe și forme ademenitoare?

— Un bărbat ca dumneavoastră nu riscă absolut deloc să-i fie sucit capul! i-o întoarse ea cu un pic de îndrăzneală.

Trebuia să ai curaj pentru a te opune acestui bărbat căruia nimeni, era sigură, nu îndrăznea să-i țină piept. Se simți ușurată când camerista reveni cu ceaiul. Aceasta puse tava pe o măsuță de lângă canapea și, după o nouă reverență și o privire curioasă spre Ynis, ieși repede din salon. Ea adusesese două cești și Ynis îl întrebă politicos pe Ward dacă dorește ceai.

El se așeză și strivi țigara într-o scrumieră.

— De ce nu? Vreau să-ți țin companie. Trebuie să-ți vorbesc despre căsătoria noastră.

Cuvântul sună ca un dangăt de clopot în inima lui Ynis, iar mâna îi tremură când ridică ceainicul de argint.

— Doriți zahăr și frișcă ? se interesă ea.

— Puțină frișcă, dar fără zahăr, răspunse el sec, ca și cum îi ghicea perfect reacția. Voi lua și un biscuit și te sfătuiesc să faci la fel. Trebuie să-ți recapeți forțele și culorile din obraji. Deși ai tenul palid specific celților, acum arăți ca o mică fantomă căzută pe gânduri. Perspectiva căsătoriei cu mine să fie oare atât de alarmantă ?

— Nu vă cunosc...

Ea se aplecă asupra ceștii și luă o înghițitură de ceai, care se dovedi atât de fierbinte încât ochii i se umplură de lacrimi. Totul se încetosea înaintea ei, așa cum i se întâmplase și cu memoria. Dacă ar fi putut măcar să spere că avea puțină afecțiune pentru ea ! Dar el nu arăta nimic din toate acestea.

— Vei locui la mine... încă, o asigură el. Când ne vom căsători, Farmecul mării va fi al tău, îl vei împărți cu mine. Gândește-te că niciodată nu vei fi pe drumuri, că vei avea la dispoziție zeci de camere și un acoperiș solid, din ardezie de Cornwall, deasupra capului !

— Ascultându-vă, s-ar spune că vă iau în căsătorie pentru casa dumneavoastră !

— Este adevărat, Ynis. Iar eu mă căsătoresc cu tine pentru a avea un fiu. Aceasta a fost înțelegerea noastră...

— Dar eu nu-mi amintesc nimic ! Poate că ați inventat totul, deoarece asta mi se pare tot atât de ireal și bizar ca și salonul în care ne aflăm. Sunt sigură că n-am fost niciodată aici.

— Bea ceaiul, mănâncă un biscuit și după aceea te voi conduce în aripa de vest, în bibliotecă. Acolo îți vei da seama imediat că ai mai fost în această casă.

Vorbea cu atâta siguranță încât tânăra fată se rezemă de spătarul fotoliului și își pierde tot curajul. Nici un bărbat nu putea inventa o asemenea minciună pentru a se căsători cu o fată insignifiantă ca ea. Așadar, acesta trebuia să fie adevărul : încheiaseră acea incredibilă înțelegere.

— Am acceptat să mă căsătoresc cu dumneavoastră în seara când am fost lovită de mașina aceea ? întrebă ea.

— Nu, recunosc el. Șoferul automobilului nu te-a văzut sau n-a vrut să oprească și și-a continuat drumul, lăsându-te inconștientă. Când ai plecat de la Farmecul mării, ploua foarte puternic. Doom, majordomul meu, a plecat să te caute chiar cu mașina mea...

— În momentul acela fugeam de dumneavoastră ?

Îl privi în față ; ochii lui erau adânci, negri, de nepătruns. Părul lui arunca reflexe metalice, trăsăturile le avea încordate, iar cu sprâncenele dese și genele la fel de negre, părea un tip aproape exotic.

— A fost o mică toană copilărească, replică el, ca și cum asta explica acea fugă nesăbuită după ce acceptase să devină soția lui. Draga mea, nu te mai uita la mine de parcă aș fi un câpcă-un care te ține în ghearele lui. Iată aici mantoul și acolo este ușa. Mergi drept în lungul aleii, apoi o iei la stânga și cobori în sat.

Ynis urmări cu privirea gestul mâinii stangi a lui Saint-Clair în direcția mantoului și a ușii. Era o mână frumoasă, cu degete lungi, care dirijase până nu de mult o întreagă orchestră, stărnind la cea mai mică mișcare o veritabilă furtună de sunete armonioase.

— M-ați fi lăsat să plec ?

— Nu, prostuță mică, pentru că nu aveai unde să te duci. Locul tău este aici și cu cât vei accepta mai curând asta, cu atât mai plăcută va fi situația... pentru amândoi.

Nu avea unde să meargă ? Nu avea familie ? Nu avea pe nimeni pe lume în afară de bărbatul acesta care-i oferea tot luxul, dar nici măcar un singur cuvânt de dragoste ?

Ea insuportabil.

— Nu pot ! strigă ea.

Sărise imediat în picioare, în atitudinea defensivă a unei mici sălbăticiuni prinse în cursă.

— Sunteți nebun dacă sperați să mă pretez la prefăcătorie asta ! Cu ce ar semăna o asemenea căsătorie ?

— Cu toate celelalte, presupun.

Se ridică la rândul lui, se apropie de ea și o îmbrățișă pe neașteptate. Ea se zbătu, dar el o lipi îndată de pieptul lui, cu o forță teribilă.

— N-am decât un braț și cu toate acestea nu sunt invalid, Ynis. Pun mâna și păstrez ceea ce doresc : nu vei reuși decât să-ți faci rău luptându-te contra mea. Căsătoria este deja stabilită și va avea loc peste trei săptămâni. Au fost trimise invitații câtorva persoane care vreau să fie de față, iar de la Londra va veni o croitoreasă pentru a-ți coase rochia de mireasă. Ceremonia

nu se va desfășura la repezeală. Vei purta satin alb și vom fi uniți la biserică, cu clopote și cor! Nimeni, în Cornwall sau la Londra, nu va spune că este o căsătorie din interes!

— Așadar, sperați să se creadă că este o căsătorie din dragoste?

Îl privea îngrozită, ochii ei verzi strălucind de dușmănie și neputință. Era puternic, fără scrupule, iar ea era încă prea slabă după lunga ei boală. Își simțea picioarele tremurând și inima bătându-i gata să se rupă. Cuprinsă de amețeală, închise ochii.

— Eu... aș vrea să mă întorc în camera mea. Sunt obosită.

— Pune-ți brațele după gâtul meu.

— Nu...

— Fă ce ți-am spus!

Se supuse, resemnată, iar prin minte îi trecu ideea că bărbatul acesta ieșise dintr-o poveste, cu sumbra lui purtare, cu figura sălbatică și păgână, cu autoritatea lui. Își încrucișă nervoasă degetele pe ceafa lui Saint-Clair și, printre genele lăsate, îl văzu aplecându-și capul spre ea, destul de aproape pentru a-i simți respirația pe pleoape.

În timp ce ghicea o ușoară ironie pe buzele lui, își înăbuși cu greu un geamăt când brațul stâng al logodnicului ei o ridică și o duse din salon până în camera ei. O depuse pe patul acoperit cu o cuvertură de mătase. Ward o privi o clipă pe Ynis drept în ochi, dominând-o, făcând-o să înțeleagă prin expresia de pe fața lui că voia să facă ce-i promisese. Tăcerea a fost întreruptă brusc de o bătaie în ușa dinspre culoar.

Când infirmiera intră în cameră, Ward își îndreptă nodul la cravată.

— Sunteți chemat la telefon, domnule Saint-Clair. Se pare că de la mare distanță.

Terminându-și anunțul aruncă o privire bolnavei sale, încă întinsă pe pat și tânăra fată ar fi vrut să-i strige să-și șteargă de pe față acel mic zâmbet complice.

— Vin imediat, o asigură Saint-Clair.

Se îndreptă calm spre ușă, în aparență indiferent la ceea ce putea să creadă infirmiera. Ajuns în prag, se întoarce.

— Ynis, vin să te văd după ce te odihnești. Poate vom putea să cinăm împreună.

Ușa se închise în urma lui și în timp ce pașii lui se îndepărtau pe culoar, Ynis se simți cuprinsă de un tremur de ușurare și epuizare.

Infirmiera se apropie de pat și o privi lung, cu același zâmbet complice în timp ce-i luă pulsul.

— Sunteți foarte agitată. Ar fi bine să vă odihniți, copila mea.

Tânăra fată își smulse încheietura din mâna lipsită de căldură a acesteia. Tot ce ar fi vrut era să fugă din casa aceasta și de situația de ne-suportat în care se afla.

— Doamnă, dacă v-aș cere să-mi împrumutați niște bani, ați fi de acord?

Cealaltă cercetă cu atenție figura rugătoare a pacientei sale.

— Bani... Doriți să-i oferiți un cadou?

— Da... poate.

Visa să scape de bărbatul acesta dar, deși ochii îi străluceau de speranță, vocea rațiunii se

făcu auzită în adânc. Odată plecată de la Farmecul mării, unde se va duce ? Nu-și amintea vechea ei adresă, mănăstirea despre care îi vorbise Ward ; în plus, pentru a găsi de lucru, avea nevoie de acte. Speranța se stinse în privirea ei și Ynis recăzu, înfrântă, pe perne... Lăsând-o pe infirmieră să-i scoată pantofii, se gândi că trebuie să existe un mijloc de a găsi mănăstirea aceea...

— Aveam desigur o poșetă când am fost accidentată ! exclamă ea ridicându-se, fără să țină seama de expresia dezaprobatoare a infirmierei. Unde este ? Unde a fost pusă ?

— Nu vă faceți nici un bine agitându-vă în felul acesta pentru o poșetă. De altfel, nu conține decât câțiva bănuți.

— O vreau ! Vă rog să mi-o aduceți !

Tremura, privind-o cu ochii mari, rugători. Infirmiera se încruntă dar, fără să mai protesteze, deschise unul din sertarele unui scrin. Luă de acolo o poșetă jerpelită, cu fermoarul rupt și o întinse pacientei sale cu expresia dezgustată a persoanei convinse că un asemenea accesoriu nu-și are locul în mijlocul acestui lux.

Ynis i-o smulse cu grabă și răsturnă pe cuvertură... o pudrieră ieftină, o cruciuliță, un portmoneu, o batistă și un creion. Deschise portmoneul și numără banii care constituiau toată averea ei : o liră și ceva mărunțiș.

— Ce sperați să găsiți ? o întreabă infirmiera.

Tânăra fată o privi cu ochii plini de lacrimi.

— Fără îndoială, dumneavoastră aveți în poșetă fotografii ale familiei, ale prietenilor. După

cum vedeți, este evident că eu n-am pe nimeni. Nici scrisori, nici adresă. Ca o pisică rătăcită.

— Cu inelul acela pe deget? În scurt timp veți fi cineva și veți avea o familie, relații și numeroși prieteni. La telefon era Stella Marrich, verișoara domnului Saint-Clair, o mare actriță din Londra. Cu puțin noroc, va participa la căsătoria dumneavoastră cu unii dintre prietenii ei celebri.

Ynis nu asculta. Privea cu insistență safirul care strălucea la mâna ei stângă. Valora o avere și dacă-l amaneta n-o va face decât pentru că n-avea altă soluție. Îi va trimite chitanța de amanet lui Ward Saint-Clair pentru ca el să-și poată recupera inelul. Banii obținuți o vor ajuta să trăiască până când își va redobândi memoria și va putea să-și reia viața anterioară. Va fi mai bine decât să ia în căsătorie un bărbat pe care nu-l iubea și pentru asta îi trebuia mai puțin curaj.

Privea cu un fel de fascinație bielele ei lucruri întinse pe pat, atât de jalnice pe cuvertura de mătase. Ele îi evocau privațiunile și îndatoririle castității. Cu vârful degetului trasă conturul florii desenate pe mica pudrieră. Educația primită la mănăstire n-o obișnuise cu machiajul și trebuie să-și fi permis doar un pic de pudră pe vârful nasului. Mângâie profilul sfântului gravat pe cruce și avu o strângere de inimă. Fusesse învățată să respecte bunul altuia și cu toate acestea, era nevoită să folosească inelul pentru a fugi de Ward! Nu se putea căsători cu el. Avea intenții prea dubioase, era convinsă.

Puse toate obiectele înapoi în poșetă ; nu era acolo nici o cheie, ceea ce confirma că nu avea un cămin, așa cum îi spusese Saint-Clair.

— Mă voi odihni o oră sau două, murmură ea. Vreau să-mi recapăt forțele cât mai repede posibil.

— Bineînțeles, copila mea, încuviință infirmiera cu zâmbetul ei atotștiutor. Bucătăreasa a primit deja ordine pentru pregătirea prăjiturilor de nuntă. Asta înseamnă că logodnicul dumneavoastră este foarte nerăbdător să vă ia în căsătorie. Se gândește, probabil, că a așteptat prea mult timp pentru a-și întemeia o familie. Ce păcat că...

Se întrerupse brusc și privirea ei cercetă cu de-amănuntul silueta subțiră a pacientei sale întinse pe pat. Expresia de pe figura ei era elocventă.

— Era cu siguranță un bărbat foarte frumos înaintea accidentului în care și-a pierdut brațul. Se spune că frumusețea nu iubește imperfecțiunea, ea iubește numai frumusețea.

— Insinuați că o femeie frumoasă l-a părăsit când i s-a amputat brațul ?

— Verișoara lui, după câte se pare. Stella Marrick.

O aținti pe Ynis, ca pentru a pândi pe fața ei un semn de gelozie, dar tânăra fată nu făcu decât să-și lase capul să cadă pe pernă, apăsându-și pe obraz jerpelita ei poșetă.

— Stella... vedeta, șopti ea, ca un copil epuizat, și adormi strângând poșeta ca pe un scut protector.

CAPITOLUL IV

O săptămână mai târziu, infirmiera părase Farmecul mării și Ynis respiră ușurată. Se simțea mult mai bine, chiar dacă mintea ei refuza încă să-i dezvăluie ce ascundea.

Era sigură că exista ceva de care nu voia să-și amintească, pentru că acest ceva era prea dureros ; când își bea ceaiul sau lua masa cu Ward, se înarma de fiecare dată cu curaj pentru a înfrunta o revelație subită.

Până atunci, se familiariza cu castelul, cu lungă terasă care domina marea, cu grădinile, cu vechile ziduri de incintă dincolo de care landa se întindea cât vedeai cu ochii. Făcuse cunoștință cu câteva persoane care lucrau pe domeniu și știa ce gândeau acestea când se întorceau pentru a urmări cu privirea silueta ei subțire : era o străină printre ei, câtuși de puțin potrivită să devină stăpâna castelului.

Majordomul, Doom, părea s-o considere mai degrabă drept o pisică ce nu-și găsea locul, decât viitoarea soție a lui Ward Saint-Clair.

Într-o dimineață, găsind-o rătăcită în labirintul coridoarelor Farmecului mării, o conduse spre

micul salon cu aerul grav al cuiva care cunoștea bine lucruri despre care rareori vorbește.

— Doom, i se adresează ea pe neașteptate, dacă n-ai fi venit să mă cauți în noaptea aceea, puteam să mor.

— Desigur, domnișoară, recunosc el cu impasibilitatea și rigiditatea lui obișnuite.

— Îți sunt foarte recunoscătoare de a fi ieșit în plină furtună pentru a veni în ajutorul meu.

— Stăpânul a fost cel care a cerut mașina și mi-a ordonat să plec în căutarea dumneavoastră.

— Și tot el este cel care a provocat fuga mea în furtună, noaptea ?

— Nu știu, nu este treaba mea să vorbesc despre aceste lucruri.

— Vei rămâne loial până la ultima suflare, Doom.

Zâmbi ușor, contemplând focul de bușteni cu ochii ei mari, verzi, ca o pisicuță strânsă ghem pe un taburet, în așteptarea mângâierii stăpânului.

— Ești de mult timp la castel ? continuă Ynis.

— De cinci ani, domnișoară. Am venit de la apartamentul din Londra cu domnul Saint-Clair, când a hotărât să se retragă la țară, în reședința familiei.

— Așadar, ești în serviciul său înainte...

Ezită, înțelegând că va deveni indiscretă dacă încerca să afle mai multe.

— Erai deja în serviciul lui înainte de accidentul pe care l-a suferit ? reluă ea.

— Da, domnișoară, răspunse el pe un ton dintr-o dată distant. Dacă aveți nevoie de ceva, mă duc să v-o trimit pe Alice.

— Doom, îl imploră ea, dacă te ferești de mine, nu-mi voi aminti niciodată întâlnirea mea cu domnul Saint-Clair, nici de ce am fugit în noaptea aceea. Spune-mi, mi-a fost frică din cauza brațului său amputat ?

Majordomul se întoarse și un licăr de emoție, de compasiune poate, trecu prin ochii lui.

— Am ordin să nu vorbesc despre asta deoa-rece, după cum puteți să vă închipuiți, subiectul este foarte dureros pentru stăpân. Era cunoscut în întreaga lume și trăia numai pentru munca lui și pentru muzică.

— Asta este tot ce poți să-mi spui ?

El se înclină cu o demnitate din alte timpuri.

— Da, domnișoară, este tot ce vă pot spune. Doriți cafea și biscuiți ?

— Nu... sau mai curând da, mai bine să iau ceva ca să treacă timpul. Văd că începe să plouă... Este o reședință foarte mare și impresionantă, Doom. Ca și restul personalului, găsești cu siguranță caraghios că eu trebuie să devin stăpână aici.

— Eu nu permit personalului să discute așa ceva în prezența mea. Presupun că domnul Saint-Clair are motivele sale. Este prea lovit de soartă pentru a se simți singur, șopti majordomul și brusc, ca și cum s-ar fi temut că fusese indiscret, deschise ușa. V-o trimit pe Alice cu cafeaua, domnișoară.

Îl privi cum iese, lăsând să planeze în urma lui, ca un reproș, aluzia cu privire la solitudinea lui Ward.

Descumpănită, Ynis străbătea în sus și-n jos salonul, pierdută, în pantalonul ei strâmt și în pulovărul de culoare verde deschis. Dorise să se plimbe prin landă, dar aflase deja de la Alice că atunci când era acoperită de ceață ca acum, făcea terenul periculos pentru cel care nu-i cunoștea secretele. Spiridușii, povesteau servitorii, puteau atrage străinii într-o mlaștină periculoasă arătând de un frumos verde înșelător, chiar pe timp noros.

Tresări când intră Alice cu tava.

— Cafeaua dumneavoastră, domnișoară, și biscuiți calzi, scoși acum din cuptor. Bucătăreasa spune că trebuie să vă mai îngrășați.

— Pentru festinul de nuntă ?

Ynis prefera să glumească despre asta, cel puțin cu Alice, care era tânără ca și ea și părea să n-o judece la fel de sever ca doamna Walker, menajera, sau ca Brown care era ocupat aproape tot timpul cu frecarea podelelor și lustruitul mobilei. Cea mai mare parte a servitorilor păreau să fie la Farmecul mării de pe timpul copilăriei lui Ward ; așadar, era normal să se intereseze de treburile stăpânului lor.

— Am impresia, oftă Ynis așezându-se pe o banchetă din apropierea ferestrei, că sunt ca acele ființe care nu mai cresc niciodată. Te-ai întâlnit aseară cu prietenul tău, Alice ?

— Oh, da, domnișoară. Ne-am dus la bal și cu această ocazie mi-am pus noua mea rochie albastră. A cântat un grup pop...

— Un... ce ? Ce este acela un grup pop ?

Alice, o fată durdulie, veselă, căreia nu-i lipseau adoratorii, păru năucită.

— Nu știți ? Sunt tineri care interpretează cântece la modă. Vă deschid aparatul de radio și veți auzi.

Tânăra servitoare se propie de marea mobilă care cuprindea un televizor și o combină muzicală stereo. Ea învârti niște butoane și Ynis nu reuși să-și creadă urechilor când o voce aspră și răgușită umplu deodată camera cu urletele sale. Alice se întoarse spre ea cu un zâmbet care-i îngheță pe buze când ușa-fereastră se deschise. Ward Saint-Clair intră, cu părul lucind de ploaie și cu o expresie nemulțumită pe față.

— Cerule ! exclamă el. Ce zbierete ascuți, Ynis. Oprește asta imediat, Alice !

— Da, domnule.

Servitoarea se grăbi să se execute și dispăru în mare grabă.

— Ce cacofonie oribilă ! tună și fulgeră Ward. Ți place vacarmul ăsta, Ynis ? Dacă este așa, te sfătuiesc să-ți schimbi gusturile ; în casa mea nu voi suporta asemenea atacuri împotriva timpanelor și sensibilității.

— Alice îmi explica ce este muzica pop și a vrut să-mi dea un exemplu, replică Ynis râzând de expresia ofensată a lui Ward. Te rog să mă scuzi. Înțeleg că-ți place numai muzica frumoasă și recunosc că n-am apreciat deloc această demonstrație vocală.

— Sper să fie așa ! exclamă el instalându-se pe canapeaua cea mare de piele, întinzând mâna stângă pentru a lua o țigară din cutia aflată pe

măsuța de alături. Dacă ai cafea acolo, aș bea cu plăcere o ceașcă.

— Da, adineauri a fost făcută.

Ynis se ridică pentru a suna. Când apăru Alice, puțin cam rușinată, ea îi zâmbi cu amabilitate și o rugă să mai aducă o ceașcă.

— Ai speriat biata fată, remarcă ea puțin mai târziu, turnând cafeaua.

El își puse țigara pe marginea scrumierei și, învârtind lingurița în ceașcă, o privi insistent pe Ynis. Era întors pe jumătate și, cu haina sport gri cu nasturii neîncheiați, mâneca goală nu se vedea. Purta un pulovăr de cașmir negru cu gulerul rulat, avea părul ciufulit de vânt, iar ploaia îi îmblânzise trăsăturile feței. În clipa asta, ca într-un film, Ynis îl vedea așa cum era când muzica îi umplea viața, când mâinile lui mlădioase dirijau o întreagă orcheastră. Era tulburată de această apariție fugitivă a lui Ward Saint-Clair, care ținea lumea între mâinile sale, cu o carieră strălucită înaintea lui. Își reveni auzind că-i vorbește.

— Câteodată uit cât de tânără ești, murmură el. Ai nevoie de prieteni de vârsta ta cu care să stai de vorbă. Verișoara mea sosește în seara asta, cu secretara ei și, de asemenea, cu un tânăr care scrie piese de teatru. Vom avea companie, Ynis. Contez pe tine să-ți joci bine rolul, ca și cum ai fi nerăbdătoare să devii soția mea.

— Vrei să spui, replică ea fixându-l cu ochii ei verzi, că trebuie să mă agăț de gâtul tău numai pentru a dovedi verișoarei tale Stella că nu este marea dragoste a vieții tale? După cum vezi, nu sunt total neștiutoare în privința motivelor care te fac să dorești căsătoria noastră.

Ochii ironici ai lui Ward o fulgerară, negri și strălucitori pe fața bronzată.

— Așadar, ai plecat urechea la bârfele servitorilor, sau mai curând a acelei infirmiere indiscrete. Și ai ajuns din asta la o ipoteză romantică, nu-i așa? Crezi că m-aș căsători cu oricine pentru ca s-o supăr pe Stella? Dacă i-ar veni ideea asta, ar amuza-o. Dar mă îndoiesc că ar fi încântată.

— Înseamnă, așadar, că ea este frumoasă și că eu sunt urâtă!

— Cel puțin ești sinceră, mormăi el cu un zâmbet sfidător. Umbli după complimente, draga mea? Nu-i nevoie să te străduiești prea mult. Ochii tăi sunt cu desăvârșire verzi, ești tânără și tot atât de virtuoasă ca mănăstirea care te-a adăpostit. Dacă tu crezi că aceste calități nu trezesc interesul unui bărbat, greșești. În fond, am treizeci și șase de ani și nu pot râvni la virtute. Dar toate astea aparțin trecutului, tu mă vei ajuta să-l îngrop.

— Vorbești de Stella, de cariera ta și de călătoriile în jurul lumii?

— Întocmai, Ynis. Vechea mea existență a fost retezată o dată cu brațul și voi începe cu tine o viață nouă.

— Dar tu nu mă iubești, spuse ea încet. Asta n-aș fi uitat, chiar dacă am uitat tot restul. Inima mea și-ar fi reamintit. Vreau să știu de ce am fugit de tine în noaptea aceea!

— Ne certasem în mod prostesc, draga mea. Spărseseși o statueta prețioasă în bibliotecă și eu ți-am reproșat că te porți ca un copil. La urma-

urmei, unde să te fi dus dacă nu te căsătoreai cu mine ? Realmente, nu mă ai decât pe mine.

— Adevărat ? întrebă ea. Spui asta ca și cum... Ah, nu știu ! Ca și cum mai era și altcineva în viața mea, pe care îl consideri neînsemnat. Dacă este așa, n-ai dreptul să-mi ascunzi adevărul.

— Sunt logodnicul tău, am toate drepturile și înțeleg să fie respectate. Dreptul de a acționa în interesul tău a devenit al meu când ai acceptat acest inel. Înțelegi, Ynis ?

— Ai fost foarte clar și cred că ai intenția să mă domini. M-ai sfătuit deja să iubesc muzica ta preferată, de unde am tras concluzia că asta se aplică la toate. Trebuie să te las să-ți impui voința, în caz contrar...

— Da, am intenția să-ți formez gustul în anumite domenii, dar n-am să te bat. Nu sunt un călău, așa că nu lua aerul ăsta de martiră. Mă întreb dacă educația pe care ai primit-o de la călugărițele acelea nu te-a făcut să consideri căsătoria un soi de tortură, o cale a patimilor. Sper că știi câte ceva despre realitățile vieții sau va trebui să te învăț, așa cum îți voi preda mâine muzica și artele ?

Ea roși ușor, căci el își închisese pe jumătate ochii și o măsura printre gene. În mod sigur, Ward n-avea nimic dintr-un călugăr și nici măcar pierderea unui braț nu-l putea priva de forța lui virilă. Fără îndoială, nu încerca pentru ea tandrețea dragostei, dar el considera că, odată oficiată căsătoria, putea fi amantul ei. O forțase să aleagă : ea avea nevoie de un adăpost și el își dorea un fiu. Pretenția aceasta era acolo, în ochii

lui. Un fiu după asemănarea lui, un fiu perfect pentru a compensa propria lui imperfecțiune.

Ynis se cutremură. Dacă l-ar fi iubit, i-ar fi dat totul, inima ei, tinerețea ei, inocența ei. Dar, privindu-l, nu simțea decât teamă. N-avea decât să se aplece ușor ca s-o smulgă din fotoliul ei și amenințarea aceasta mocnea în ochii lui negri, în timp ce ea stătea așezată acolo, ca o ramură de salcie în vânt, gata să fugă la cea mai mică mișcare.

Deodată, el izbucni în râs, un râs aspru, batjocoritor.

— Liniștește-te, mica mea vrăjitoare. Nu vreau să mă urăști, chiar dacă ești incapabilă să mă iubești. Ce fel de căsătorie ar fi dacă n-aș izbuti să obțin cel puțin îngăduința ta? Acum, ai făcut cunoștință cu **Farmecul mării** și sper că ești dispusă să-i suporti stăpânul.

Ea simțea intensitatea privirii lui în timp ce vorbea și ghicea că, pentru el, reprezenta ceva enigmatic. Femeile pe care le cunoscuse trebuie să fi fost mondene, ca și el; Ynis ieșea dintr-o mănăstire și el știa desigur că înaintea lui nici un bărbat nu se apropiase vreodată de ea. Remarcă pe furiș linia aspră și îndrăzneată a buzelor lui, întrebându-se dacă o sărutase deja. Ce crudat, se gândi ea, să nu-și poată aminti această figură brunetă aplecată asupra ei pentru a-i smulge un sărut. Căci trebuia să-l fi smuls... Era absolut sigură că nu i-a cedat niciodată, nimic, de bunăvoie.

— De ce mă privești așa? Întrebă el curios. La ce te gândești? La faptul că sunt mai bătrân

decât tine și mult mai puțin romantic decât ți-ai fi dorit ?

— Ochii tăi sunt atât de... dominatori. Ți-ai impus întotdeauna voința, nu-i așa ? Toată viața. Nu îngădui nici cea mai mică rezistență.

— Ai intenția să-mi rezisti ?

Pe neașteptate, după cum se temuse, el întinse brațul. Forța mâinii lui stângi era de neînchipuit când o prinse de încheietură și o trase spre canapea. Aproape căzu pe genunchii lui și, pentru a-și restabili echilibrul, se agăță instinctiv de umărul drept al lui Ward. Se cutremură îngrozită când simți golul de sub mânecă în locul brațului. Lăsă să-i scape un mic țipăt și groaza se citea încă în ochii ei când el îi aplecă fața, ca pentru a șterge această expresie din ochii tinerei fete. Îi strivi buzele cu gura lui fără nici o tandrețe și chiar fără dorință sau pasiune. Era o pedeapsă infinit mai brutală decât o palmă. Încăperea se învârti și pe Ynis o cuprinse amețeaua, pradă unor senzații pe care nu le cunoscuse vreodată. Nu știa că simțurile puteau fi la fel de pretențioase, la fel de violent devastatoare.

— Nu... Nu așa, te rog.

Se zbătu, își eliberă gura și își ascunse capul lângă umărul mutilat al lui Ward.

— Atunci, cum ? îi murmură el la ureche, râzând. Nu pot să-ți fac curte ca în romane. Trebuie să te obișnuiești cu mine, nu sunt totuși chiar atât de respingător ! De altfel, nu mai ești o copilă...

— Cel puțin dacă te-aș cunoaște mai bine...

Un nou fior o străbătu când simți mâna lui Ward încleștându-se pe mijlocul ei pentru a o

strânge lângă el, cu o curiozitate în care amesteca puțină cruzime. Era a lui și n-avea deloc intenția s-o lase să-i scape. Îl găsea mai mult înspăimântător decât fascinant, dar lui nu-i păsa. Dimpotrivă, părea să savureze teama pe care i-o inspira.

— Tinerelor fete le sunt proprii anumite temeri. Asta îi încântă pe bărbați, te asigur. Draga mea, va trebui, mai devreme sau mai târziu, să capeți experiență de viață. Mai bine s-o faci cu mine decât cu vreun tânăr funcționar sau student, care n-ar putea să-ți ofere decât o existență mediocră. Crede-mă, voi fi mândru de cuminenția ta, de tenul tău luminos și de picioarele tale lungi. Mă gândesc deja să-ți dau un cal să înveți să călărești. De asemenea, vreau să-l pun pe Burt Spearman să-ți facă portretul. Este un artist de mare talent, care va ști poate să prindă pe pânză expresia sălbatică și inocentă a ochilor tăi verzi. Voi face din tine femeia cea mai invidiată din comitatele de vest. Nimeni nu te va compătimi că ești căsătorită cu trei sferuri dintr-un bărbat !

O dădu la o parte și se ridică pentru a se îndrepta spre fereastră, înalt și întunecat, cu gura strânsă.

— Ai fi dezgustată la gândul de a mă vedea fără haină și pulovăr, care-mi ascund amputarea ? Treaba a fost făcută foarte curat, te asigur, rosti el în timp ce trăgea perdelele. Stella trebuie să sosească diseară cu anturajul ei obișnuit. Doamna Walker se va ocupa de camerele lor. În ceea ce te privește, e de-ajuns să-ți pui o rochie fru-

moasă și să dai impresia că vreau să mă căsătoresc cu tine și nu să te mănânc. Mă auzi ?

— Desigur, doar nu sunt surdă, ripostă ea furioasă. Poate că preferi să-mi alegi ținuta ? O toaletă care s-o impresioneze în asemenea măsură pe verișoara ta încât s-o convingă că iubești o fată săracă și mediocră, care nu știe nimic despre lumea voastră.

— Stella are imaginație. Ea va înțelege, cu siguranță, că farmecul tău constă tocmai în ignoranța ta. Este posibil să-ți accept invitația de a-ți alege rochia. Ce efect are asupra unei fete mediocre faptul de a avea atâtea toalete de zi și... de seară ?

— Este mai degrabă jenant...

— Draga mea, este vorba despre trusoul tău, și nu trebuie să fii atât de deschisă. Un bărbat apreciază puțină subtilitate la viitoarea lui soție. Și să nu pretinzi că n-ai nici o plăcere să porți aceste lucruri frumoase, după boarfele prăpădite cu care ai venit de la spital. Le-am aruncat pe foc și le-am înlocuit cu toaletele unuia dintre cei mai buni croitori din Londra. O tânără persoană manierată mi-ar fi mulțumit.

— Mulțumesc, replică ea tăios. După cum știi, oamenii nu sunt răspunzători de sărăcia lor. Asta nu este o rușine.

— Ai prefera să arăți deprimant când vei da ochii cu Stella ? o ironiză el. Verișoara mea este întruchiparea frumuseții. Pe Dumnezeuul meu, vei fi frumoasă în seara asta, sau îți jur că vei regreta !

După aceste cuvinte o părăsi, aruncându-i o ultimă privire amenințătoare înainte de a se în-

depărta pe terasa măturată de ploaie.

Ynis ascultă un timp cum suflă vântul, apoi se apropie tremurând de foc. Se așeză pe covor, în fața șemineului, privind îndelung flăcările care dansau pe bușteni.

Așadar, se gândi ea, Stella va sosi în această seară și ea trebuia să se comporte ca o logodnică îndrăgostită. Era imposibil. Îi era groază de timpul acesta urât care o reținea la Farmecul mării, atunci când ea visa să fugă. Pe fereastră, se vedea o ceață deasă târându-se peste peluze. Deasupra landei trebuia să fie și mai deasă și acoperea cu siguranță drumul care cobora în sat. Era obligată să se înarmeze cu răbdare și să aștepte o zi frumoasă, o zi în care Ward va fi plecat de acasă. Când își va da seama de dispariția ei, va fi prea târziu ca s-o aducă înapoi.

Auzi ușa deschizându-se și se întoarse. Era Alice, care venise să ia tava. Tânăra servitoare o interogă cu privirea.

— Fără muzică pop în viitor, draga mea Alice, declară Ynis pe un ton vesel, căci nu trebuia să aibă aerul că ia atitudine împotriva stăpânului castelului. Domnul Saint-Clair prețuiește numai muzica clasică și nu suportă deloc țipetele acelea discordante. Este chiar atât de la modă ?

— În rândul tineretului, da, domnișoară Rainford, răspunse Alice, puțin cam necăjită, înainte de a ieși.

Ynis ridică din umeri, cu indiferență ; va scăpa curând de toți locatarii Farmecului mării și de tensiunile care făceau să zbârnâie toată casa, din cămară până-n camera stăpânului. I se părea ciudat ca o locuință atât de mare să se învâртеască

în jurul personalității unui singur bărbat și ca atâtia oameni să fie la discreția celor mai mici capricii ale acestuia. Zâmbi și se lăsă cucerită de liniștea naturii, de cântul înăbușit al păsărilor sub ploaia care cădea aproape fără zgomot pe terasă și peluzele grădinii.

Pe neașteptate, un bărbat izbucni în râs pe culoar. Ynis tresări, apoi înțelese că trebuia să fie Brown, care glumea cu Alice.

Ce însemna oare, se întrebă ea, să flirtezi cu un tânăr și să fii admirată? Era absolut sigură că Ward Saint-Clair era singurul bărbat care se interesase vreodată de ea. De ce, asta rămânea un mister. Se apropie de o mare oglindă ovală, fixată într-o ramă sculptată unde se împleteau șerpi și frunze de argint.

Ward spusese că are ochi de tânără vrăjitoare și că este cam palidă la față. Prea palidă, se gândi ea, și asta făcea ca părul să pară prea închis la culoare. Ei îi plăcea părul blond... Convingerea aceasta era ciudată, de vreme ce era incapabilă să-și amintească o singură figură, o singură voce din precedentă ei existență. De asemenea, era curios că anumite gusturi sau preferințe să fie mai puternice decât memoria.

Își ridică părul și-l adună în vârful capului, eliberând ovalul fin al feței și făcând să iasă în evidență conturul senzual al gurii. Nu era cu adevărat frumoasă, cu toate acestea avea o lumină seducătoare în ochii verzi, mărginiți de gene dese, negre, care proiectau o ușoară umbră asupra pomelilor când mișca pleoapele. Lăsă părul să-i cadă, gândindu-se că Stella Marrick va avea o surpriză. Actrița trebuia să fie nerăbdătoare s-o cu-

noască pe logodnica lui Ward, deoarece își dădea osteneala să facă voiajul de la Londra până în Cornwall.

Apoi se gândi la Ward. Păruse atât de trist când o întrebase dacă era dezgustată de brațul lui amputat ca și când acum judeca reacția tuturor femeilor în raport cu cea a verișoarei sale. Stella îl respinsese și el nu putea s-o uite, nici s-o ierte. Ynis simți o oarecare compasiune pentru el, amintindu-și înfățișarea lui mândră și sobră.

Pretindea că nu este bărbat decât pe trei sferturi și voia să-i arate aroganței sale verișoare că o fată foarte tânără îl găsea atrăgător și puternic, în ciuda infirmității pe care Stella n-o putuse suporta. Dar actrița o socotea pe logodnica aceasta drept o urâtă neînsemnată, gata să se vâre pe gâtul oricărui bărbat pentru un inel de logodnă. Se va arăta disprețuitoare și nu se va lăsa înșelată nici măcar o clipă de demonstrațiile lor de dragoste. Ynis privi insistent imaginea ei din oglindă. Stella va urmări probabil să rupă legătura lor chiar înainte de celebrarea căsătoriei. Femeile frumoase sunt în general perverse și, dacă frâng inimi fără nici un regret, nu le place deloc să vină altcineva care să încerce să le aline.

Ynis oftă. Gândurile acestea o zăpăceau. Ieși din salonul cel mic și merse pe lungul culoar al aripii de sud. Acolo, pereții erau turcoaz, iar pe plafon atârnau lustre ale căror ciucuri de cristal sunau la cea mai mică adiere. Ascultând clinchetul lor, tânăra fată crezu că aude râsul ușor al unei frumoase fantome.

CAPITOLUL V

Ynis nu luase în serios promisiunea lui Ward de a veni să-i aleagă rochia pe care s-o pună pentru a face cunoștință cu Stella. Se afla în camera ei, cu picioarele goale înaintea șifonierului deschis, cu părul înfășurat încă într-un prosop de baie, când logodnicul ei intră venind de pe terasă.

Tresări și se întoarse, clipind din ochi, surprinsă de eleganța smochingului lui de croială perfectă, de cămașa albă cu jabou și pantalonul negru, strâmt, care-l făcea să pară încă și mai înalt.

— Ce dorești ? întrebă ea în timp ce-și strângea capotul, simțindu-se inadmisibil de goală sub privirea pătrunzătoare.

El înaintă tăcut pe covor, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Draga mea, m-ai invitat să-ți servesc de valet. Credeai că voi renunța la această plăcere și o vei chema pe Alice ? Fata asta te-ar fi încurajat să porți un decolteu amețitor și gene false. Hai-de, nu te speria de parcă aș atenta la virtutea ta... și de altfel, așa s-ar fi putut întâmpla dacă n-ai arăta ca un copil ieșit din baie, care se pregătește să asculte o poveste cocoțat pe genunchii tatălui.

În timp ce vorbea, expresia feței lui se schimbă în mod ciudat. Ynis remarcă încheștarea maxilarelor și freamătul nărilor. El își întinse brusc brațul stâng spre șifoner și începu să răscolească umerasele. Examină o fustă cu volane, o abandonă pentru una din lamé și sfârși prin a scoate o rochie de seară cu bretele, din mătase mov, de o uimitoare simplitate, atât de fină încât putea fi strânsă într-o mână.

— Asta, hotărî el întinzând-o logodnicei sale.

Ea o luă fără tragere de inimă și rămase nemiscată, ca o spectatoare, în timp ce Ward se aplecă și alese o pereche de sandale mov cu toc înalt.

— Combinația cu ochii tăi verzi, cu tenul tău alb și această mătase mov trebuie să facă senzație, draga mea. Pune-ți rochia asta și străduiește-te să-ți aranjezi părul.

O măsură din nou printre gene, cu maxilarele încă încheștate, ca și când ar fi fost la fel de încordat ca Ynis.

— Ești un diavol despot, protestă ea. Rochia asta nu-mi place. Nu este genul meu.

— Ce poți tu să știi despre asemenea lucruri? i-o întoarce el cu asprime. A fost croită de o mână de maestru și ai exact silueta potrivită. În ținuta asta, vei arăta mai mult ca oricând ca o tânără vrăjitoare. Și fardurile? N-au venit o dată cu toaletele? Am cerut magazinului să furnizeze tot ce are nevoie o tânără femeie, fiind atât de departe de Londra.

— Eu nu mă machiez, obiectă ea gândindu-se la mica pudrieră ieftină din poșeta ei. Nu uita că eu nu sunt actriță.

— Ești insolentă pentru că ai trac.

El deschise mai multe sertare ale toaletei. Ynis așteptă să găsească trusa de machiaj în care erau aranjate o sumedenie de cutiuțe minuscule, flacoane și tuburi, creioane și pensule menite să înfrumusețeze trăsăturile cele mai banale. Se întreba cum funcționează toată această magie și era supărată pe Ward pentru că dorea să facă din ea un fel de replică a strălucitoarei Stella.

— Cred că nu cunoști toate ustensilele astea pentru frumusețe, mormăi el. De fapt, puțină pudră îți este de ajuns, cu o părere de ruj pe buze și o ușoară umbră de fard pe pleoape. Trebuie să reușești să le aplici fără să te transformi în clovn.

— Este atât de important, Ward ? întrebă ea privindu-l cu insistență. Verișoara ta cunoaște lumea și nimic n-o va face să creadă că mă iubești la nebunie.

— Cum poți să spui că nu sunt nebun după tine, Ynis ? ripostă el, iar dacă tonul era ironic, privirea era voalată în mod misterios. Amnezia ta a trântit ușa peste anumite amintiri. Nu mă căsătoream cu tine dacă nu mi-ai fi produs o puternică impresie, trezindu-mi sentimentele.

— Sentimente călcate în picioare de Stella ? Sentimente uzate, Ward. Destul de bune pentru biata fată modestă care a fost întotdeauna obișnuită cu veșminte de ocazie.

— Draga mea, asta o spui tu, nu eu, i-o tăie el cu o aroganță pe care ea nu va ajunge niciodată s-o egaleze. Mă duc să te aștept în micul tău salon în timp ce te îmbraci. Nu uita machiajul.

Fără el, o femeie ar părea dezbrăcată la un di-neu.

Îndată ce ușa se închise în urma lui, Ynis aruncă rochia mov pe pat după care, cu revoltă în priviri, se întoarse la șifonier pentru a scoate de acolo o rochie albă cu corsajul de dantelă.

Un sfert de oră mai târziu, era gata. Părul era frumos pieptănat, buzele strălucitoare și furia îi ilumina atât de bine ochii încât nu aveau nevoie de nici un fard. Încălță niște sandale de șevro argintiu și intră în salonul în care Ward o aștepta așezat într-un fotoliu tapițat cu catifea de culoarea tutunului. Era o mică încăpere confortabilă, vag exotică, având pe podea o blană de urs.

Ward își ridică ochii, dar gândurile sale trebuie să fi fost departe de acolo, căci păru să privească prin Ynis, fără s-o vadă. Ea stătea lângă ușă, foarte dreaptă în rochia ei albă, cu capul aplecat puțin într-o parte ca pentru a-l sfida să-i ia toaleta cu forța. Timp de câteva clipe de tăcere se înfruntară din priviri, după care Ward izbucni brusc în râs.

— În definitiv ai dreptate, Ynis, recunosc el ridicându-se. Știi ce ți se potrivește cel mai bine.

Ea se sprijini de ușă cu un suspin de ușurare.

— Nu pretind să fiu sofisticată, Ward.

— Nu, într-adevăr.

Se apropie de ea, foarte înalt și foarte grav, o privi îndelung, apoi își trecu mâna prin părul ei mătăsos. În fine, își coborî ochii pe mica venă care palpita la gâtul lui Ynis.

— Am ceva pentru tine... o bagatelă rămasă de la familia mea. Așadar, este inutil să te încăpățânezi și să protestezi.

Căută în buzunarul smochingului și scoase de acolo un lanț cu o perla într-o montură filigranată.

— Draga mea, trebuie să pui pandantivul tu însăși. Eu sunt incapabil să ți-l prind. Știu că de perle se leagă o superstiție, dar aceasta reprezintă o singură lacrimă.

Perla era montată între fire de aur, iar lanțul era atât de fin încât părea țesut de un păianjen. Ynis nu putea refuza să poarte bijuteria asta și cu toate acestea, degetele îi tremurară ușor când o puse la gât și-i simți răceala pe piele.

— Acum lasă-mă să te privesc, șopti el.

O trase spre lumină, cuprinzându-i talia subțire cu brațul și o cercetă de la sandalele argintii până la ochii mari, verzi.

— Ce metamorfoză! A sosit momentul să-i spunem bun-venit Stellei.

— De vreme ce trebuie... șopti ea.

Ținând-o lipită de el, Ward o antrenă pe culoarul unde toate lustrele erau aprinse, ca niște mari giuvaeruri strălucitoare, pentru a da reședinței un aer de sărbătoare.

La ușa salonului, el o opri și se întoarse spre tânăra fată pentru ca s-o avertizeze cu privirea. Ea își duse o mână la perla care-i scliffea la gât.

— Nu-ți face griji, Ward. Voi încerca să nu te dezamăgesc, dar este destul de ciudat ca viitoarea ta soție să fie prezentată iubirii tale de odinioară. Parcă am fi într-o piesă de teatru, cu ve-

deta cea frumoasă și ingenua timidă, fără a vorbi de eroul înalt și brunet.

El zâmbi, amuzat și surprins.

— Pentru o tânără persoană crescută într-o mănăstire, se pare că ai o imaginație foarte bogată.

— Din camera mea nu lipseau cărțile și îmi descoperisem o adevărată pasiune pentru lectură. Am citit de curând biografia unei alte actrițe celebre, așa că nu voi părea prea neștiutoare despre lumea aceasta în fața Stellei Marrick.

— Universul teatrului, draga mea, este teribil de romanesc. Actorii dramatizează cel mai mic incident: sunt veseli, geloși și veșnic fascinanți.

În timp ce vorbea, împinse ușa salonului și, înainte de a pătrunde în fermecătoarea încăpere albastră, Ynis auzi limpede o voce feminină spunând:

— Mă consideri desigur îngrozitoare, Pierre, pentru că flecăresc cu slujnicele, dar este singurul mijloc de a fi bine informat. Servitoarea mi-a dat de înțeles, cu totul nevinovat, că această mică intrigantă n-a locuit niciodată într-o casă cum este aceasta și nici n-a cunoscut modul nostru de viață. A reușit să se strecoare în castelul acesta și, Dumnezeu știe cum, și-a pus inelul pe deget. Dacă el are intenția s-o ia în căsătorie este numai în ciuda...

Vocea se întrerupse și femeia în rochie de catifea albastră, cu spatele gol spre ușă, îl privi pe bărbatul așezat în fața ei. Era un tânăr frumos, ai cărui ochi lansaseră, însă prea târziu, un avertisment mut. Apoi, cu un tupeu diabolic, Stella se răsuci pe călcâie și-l privi pe Ward Saint-Clair

cu ochi la fel de albaștri ca rochia ei.

— Oh, tocmai ai surprins o replică din noua piesă a lui Pierre ! exclamă ea. Știi cum suntem noi ! Ducem munca noastră peste tot... Ward dragă, sunt atât de fericită să te revăd !

Înaintă cu vioiciune, rochia lungă de catifea atingând covorul gri. Cu o mică înțepătură în inimă, Ynis se gândi că Stella Marrick, hotărât lucru, era o actriță desăvârșită, dar mai mult impresionantă decât frumoasă. Avea o figură cu osatură puternică, trufașă, înconjurată de păr roșcat strâns într-un coc la ceafă, și un corp sculptat. La urechi și la gât străluceau diamante care-și aruncau sclipirile pe pielea ei albă.

Părea foarte înaltă, dar când ajunse totuși înaintea lui Ward, trebui să ridice ochii spre el și buzele roșii, oferite după cum se părea pentru a fi sărutate.

Foarte delicat, el îi luă mâna și o sărută curtenitor.

— Ce mai faci, Stella ? Regret că n-am fost aici pentru a te primi, dar am fost reținut la una dintre fermele mele. Sper că doamna Walker v-a instalat bine.

— Ward, scumpule, cât de protocolar ai devenit ! Nu uita că am crescut practic aici și nu-mi place deloc să fiu tratată ca o invitată oarecare, declară ea înainte de a se întoarce spre Ynis. Aceasta este fata cu care vrei să te căsătorești ? Îmbrăcată toată în alb, ce fermecător ! Nimic mai bun decât o repetiție în costume înainte de generală...

— Da, iat-o pe logodnica mea, răspunse el cu o voce scrâșnită. Ynis, ți-o prezint pe verișoara

mea, pe care critica teatrală o ridică în slăvi pentru talentul ei de a face aluzii răutăcioase, aproape de insultă. A fost atât de răsfățată de un public idolatru, încât crede că poate spune și face tot ce-i place... fără să riște represalii. N-o lăsa să te intimideze.

— Exagerezi, Ward ! protestă Stella ofensată. Mă faci să par un monstru și o sperii pe copila asta, când eu sper să devenim cele mai bune prietene ! Ynis, ce nume original ! Era cât pe ce să cred că l-ai inventat, dar nu-i posibil, nu-i așa ?

— Nu, domnișoară Marrick, replică Ynis susținând privirea ochilor albaștri ai actriței, asortați perfect cu inelul pe care ea însăși îl purta la deget. Numai dacă n-a fost inventat pentru mine. Nu uitați că sufăr de amnezie și nu sunt capabilă să-mi amintesc trecutul. Ward v-a explicat cu siguranță la telefon.

— Draga mea, nu mi-a spus decât că se va căsători și m-a invitat s-o cunosc pe logodnica lui. Amnezia poate fi un lucru extrem de neplăcut sau foarte convenabil, declară Stella cu un zâmbet fermecător, care părea aproape sincer. Pierre, vino să te prezint acestei fete neobișnuite care se îmbracă precum domnișoarele de pe vremuri și a cărei memorie este acoperită de un văl fascinant. Mi se pare atât de pasionant încât s-ar putea să-ți cer să scrii pentru mine o piesă cu subiectul acesta.

Pierre se ridică de pe canapeaua de unde urmăriise duelul dintre Ynis și Stella. Avea păr des, blond, foarte strălucitor și ochi veseli, de culoarea ardeziei. Îmbrăcat într-o haină de mătase neagră închisă până la gât cu nasturi mici, strălucitori,

avea și el ceva teatral ; cu toate acestea, spre deosebire de actriță, forma gurii vădea un accentuat simț al umorului și arăta că privea viața ca pe un joc.

— Încântat să vă cunosc.

Ynis aprecie vocea lui și tonul ei plăcut ; mai mult, o privea altfel decât Ward : acesta din urmă o trata întotdeauna ca pe un copil care trebuie învățat să arate impecabil în îmbrăcăminte și comportare. Privirea lui Pierre Dumont întârzie o clipă asupra gurii lui Ynis, ca și cum pentru el conturul buzelor era mult mai important decât rochia pe care o purta. În ochii lui se vedea ceva... între surpriză și interes.

El a fost acela care a condus-o pe tânăra fată la masă, în timp ce Stella pusese stăpânire pe brațul lui Ward, ca și cum îi recucerise inima și n-avea intenția să ia în serios logodna lui cu Ynis. Fusesse întotdeauna și va fi mereu al ei ; privirea pe care o aruncă rivalei sale pe deasupra mesei împodobite cu flori era triumfătoare.

— Ai voie să bei vin ? murmură ea insinuant când Doom turnă lichidul auriu în paharele de cristal.

— Ascunde-ți ghearele, Stella, replică Pierre. Ynis nu este decât o copilă și tu știi asta, draga mea.

— Poți avea încredere într-un francez pentru a ghici ce se ascunde sub aparența naivă a unei figuri, șopti Stella zâmbindu-i lui Ward. Îți amintești de primul meu bal când am fugit amândoi cu o sticlă de șampanie și ne-am amestecat atât de grozav pe plajă ? Toată lumea ne căuta, dar noi eram singuri pe lume, profitând de minune de

proaspătul meu majorat... Mmm, ce delicios fa-zan ! Aceasta a fost întotdeauna carnea mea pre-ferată și tu știi bine, Ward, că eu nu-mi pierd niciodată gustul pentru ceea ce-mi place.

— Sunt două subiecte, interveni în discuție Pierre, pe care divina noastră Stella le abordează de cel puțin două ori pe zi ! Primul este teatrul al cărei regină este, al doilea, minunățiile și chinurile dragostei. Pentru sănătatea și fericirea ta, draga mea, adăugă el ridicându-și paharul în onoarea Stellei. Poți fi oricând vedeta pieselor mele, dar nicicând a vieții mele amoroase !

Îi zâmbi cu amabilitate lui Ynis, apoi îl privi pe Ward ridicându-și sprâncenele.

— După masa aceasta excelentă, îmi permi-teți s-o iau cu mine pe logodnica dumneavoastră ca să-mi arate grădina sub clar de lună ? Am auzit adesea vorbindu-se despre **Farmecul mării** și scriitorului din mine i-ar plăcea mult să-i des-copere vraja.

— Desigur, Ynis poate să vă conducă să vizi-tați castelul, răspunse amabil Ward, ochii strălu-cindu-i la lumina lumânărilor când se întoarse spre tânăra fată. Dar nu uitați că nu face parte din lumea voastră și a dus o viață destul de re-trasă înainte de a mă ocupa de ea.

— Scumpule, exclamă râzând Stella. Se pare că ești mai curând gardianul decât iubitul ei ! Ynis, fii atentă, Pierre a curtat-o pe secretara mea și a făcut-o atât de nefericită încât a refuzat să ne însoțească aici. Femeile nu vor să creadă că are reputația de maestru în arta dragostei. Când se conving, nu le mai rămâne decât să plân-

gă. Ar trebui să te gândești bine înainte de a lăsa copila asta în ghearele lui, Ward.

Acesta îl privi lung pe Pierre, cu expresia aceea cruntă care o făcea pe Ynis să tremure.

— Ei bine, domnule? Ar trebui oare să ezit în a mă încrede să v-o încredințez pe logodnica mea? Aici, în Cornwall, suntem de modă veche și femeile noastre sunt sacre. Aș fi în stare să-l omor pe acela care ar stinge candoarea din ochii aceștia verzi.

— Nu se poate! exclamă Pierre cu o figură neîmcrezătoare. Vorbiți serios?

— Cât se poate de serios, replică Ward servindu-se din zmeura cu frișcă pe care i-o oferea Doom, a cărui figură nu se clintise la auzul acestor cuvinte.

— Foarte bine, concluzionă Pierre, convins acum că Ward nu glumea. Cred că regiunea aceasta a Angliei nu este lipsită de lucruri uimitoare. Cel mai surprinzător este că mai există încă inimi neprihănite.

— Care trebuie să fie ocrotite, murmură Ward întorcându-se spre Ynis. Noi nu aparținem Angliei, Cornwallul este un ținut aparte. Aici, avem nisipuri mișcătoare de culoarea aurului, solitudine și grandoare uneori înfricoșătoare pentru cel străin de locurile acestea. Ținutul acesta atrage sau respinge cu asprime și legile vechi guvernează încă relațiile dintre oameni. Cele mai rele aspecte ale civilizației nu ne-au distrus încă trecutul.

— Ward! exclamă Stella pe un ton ofensat. Odinioară nu vorbeai niciodată în felul acesta! Ce s-a întâmplat cu tine?

— Cine ar putea spune, în afară de diavol, poate? zeflemisi el. Zilele de altădată sunt departe, Stella. Un ciung este incapabil să dirijeze simfonii dar, cu ajutorul câtorva oameni și tractoare, este în stare să administreze o fermă. Poate că nu este o ocupație foarte romantică sau prestigioasă, cel puțin în ochii tăi. Cu toate acestea, mie îmi convine.

Privirea albastră a actriței deveni languroasă.

— Ție? Tu n-ai reușit niciodată să mă minți, dragul meu. Dacă nu mai poți să dirijezi o orchestră, nimic nu te împiedică să compui. De ce nu mai scrii nimic? De ce te-ai retras în această splendidă izolare?

— Timpul splendidei mele izolări a trecut. Iată motivul pentru care ai fost invitată în pustul acesta, pentru a-mi cunoaște viitoarea soție. Nu este o glumă, draga mea. Anunțurile au fost publicate săptămâna trecută, Ynis și cu mine ne vom căsători peste cincisprezece zile.

Stella își privi îndelung vârul. Un curent de aer făcu deodată să danseze flacăra lumânărilor și Ynis simți tensiunea existentă între Ward și femeia aceasta care crescuse cu el, care făcuse parte din el așa cum neîndoielnic nimeni altcineva nu va fi vreodată. O dragoste ciudată era în joc. Văzându-i față-n față, trufași, neînduplecați și atât de profund artiști, Ynis se gândi că erau potriviți. Toate străvechile legi ale Cornwallului îi destinau mai degrabă să fie împreună decât despărțiți de această falsă logodnă.

Ar fi vrut să-i strige lui Ward să pună capăt minciunilor și să accepte ceea ce dorea cu adevă-

rat. Stella îi semăna. Iubirea ei, ca și cea a lui Ward, nu va fi niciodată delicată, nici răbdătoare, ci întotdeauna zbuciumată. Erau într-adevăr potriviți... după cum safirul se potrivea cu ochii Stellei.

Își dorea să poată smulge inelul din deget, să-l arunce pe masă, să se ridice și să fugă din casa aceasta. Ploaia încetase, luna strălucea pe cer și era sigură că poate găsi drumul spre gară fără să cadă în nisipurile mișcătoare despre care vorbea Ward. Dar erau alte capcane la Farmecul măriei, mult mai de temut, care o atrăgeau și o legau de o promisiune pe care era sigură că n-o făcuse niciodată. Cum putuse oare să accepte căsătoria cu un bărbat care n-avea pentru ea nici cea mai mică scânteie de dragoste? Dacă ar fi fost mica intrigantă descrisă de Stella, ar fi apreciat mai mult toate toaletele pe care el i le cum-părase și inelul pe care-l purta la mâna dreaptă. N-ar fi avut impresia că situația este atât de îngrozitoare!

După desert, trecură în salon pentru a li se servi cafeaua.

Luându-i ceașca din mâna lui Doom, Ynis ridică ochii spre el și, încrucișându-și privirea cu a lui, avu încă o dată impresia că el cunoștea toate secretele lui Ward și că-l servea cu o loialitate aproape diabolică. Părea că trăiește și respiră doar cu autorizația stăpânului său și se interesa numai de el. Se retrase la fel de discret cum venise, de parcă ar fi fost încălțat cu catifea. După ieșirea lui, Stella izbucni într-un râs cristalin.

— Doom al tău este o adevărată comoară, dragul meu. Încarnarea tuturor majordomilor din

teatru, al căror devotament este absolut și necondiționat. Nu există nici cel mai mic lucru pe care să refuze să-l facă pentru tine, nu-i așa ?

— Este de mult timp în slujba mea și ne-am obișnuit unul cu altul.

— Brațul tău drept, într-un cuvânt...

Stella rostise cuvintele acestea dinadins, fără să-l slăbească pe Ward din ochi. Cu toate acestea, el nu-și pierdu stăpânirea de sine și, stând în picioare în fața șemineului, cu ceașca de cafea în mână, își lăsă verișoara să-i privească pe îndelete mâneca goală a smochingului, prinsă cu grijă de umăr de către Doom.

— Sper că ți-ai adus costumul de călărie, Stella, reluă el. Unul dintre prietenii mei are grajduri nu departe de aici și cai minunați. Ți-a plăcut întotdeauna să călărești și mi-ar da și mie ocazia să exerseze... Te miră ? Nu sunt chiar atât de neputincios încât să nu pot conduce un cal.

— Și o femeie ? gânguri ea cu un zâmbet senzual și provocator, cu capul roșcat ușor înclinat și o invitație în ochii albaștri.

— Întrebarea aceasta trebuie să i-o pui lui Ynis, replică el cu răceală.

Figura actriței se înăspri în timp ce se întorcea spre tânăra fată, care era așezată pe marginea fotoliului său și ar fi dorit ca Ward să nu se folosească de ea ca de o armă împotriva Stellei.

— Îmi închipui că această copilă nu e dificil de manevrat, declară Stella cu dispreț. Ți se supune desigur, fără proteste. Cred că mai degrabă îi este teamă de tine. Ai obligat-o să devină logodnica ta ? Sau ai ademenit-o cu comorile casei tale, în locul plăcerilor pe care...

Vocea lui Ward plesni ca o lovitură de bici :

— Stella ! N-ai învățat niciodată să-ți stăpânești cuvintele și sentimentele. Te lași târâtă de ele ca și cum viața ar fi o scenă și oamenii niște marionete insensibile la durere. Eu sunt acum călit împotriva ta și insensibil la tot ce ai putea spune sau face. Dar Ynis este tânără și vulnerabilă, ea riscă să ia în serios insinuările tale.

— Te temi să n-o îngrozesc și s-o determin să fugă înainte de căsătorie ? zeflemisi Stella și, răsturnându-și răzând capul pe spate, mișcarea făcu să-i strălucească diamantele din urechi care-și aruncară sclipirile în frumosul ei păr roșu. Aș putea să-i povestesc multe despre tine, Ward. Cu siguranță, ea nu-și dă seama că tu și cu mine suntem de același soi : nu suportăm mediocritatea și suntem la fel de ușor de iubit ca o pereche de tigri. Copila asta te iubește ?

Ynis își ținu respirația. Nu-i venea să creadă că cineva poate avea îndrăzneala să pună o asemenea întrebare. Ochii ei verzi se îndreptară spre profilul aspru al lui Ward, implorându-l s-o cruțe, dar Pierre a fost cel care i-a venit în ajutor.

— Trebuie să-mi arăți grădina înainte ca luna să se ascundă după nori. Am permisiunea dumneavoastră, domnule Saint-Clair ?

— Da. Du-te și ia-ți un mantou, Ynis. Când strălucește luna, înseamnă că suflă vântul dinspre mare.

Tânăra fată se ridică ușurată, plină de recunoștință pentru francezul acesta care-i permitea să scape din încăierarea celor doi sălbatici, angajați într-o luptă a cărei miză nevinovată era ea. Pierre o urmă pe culoar până la vestiarul din

vestibul, de unde ea luă un impermeabil. El i-l luă din mână, i-l puse pe umeri ridicându-i gluga pentru a-i apăra fața palidă.

— Ochii aceștia dezvăluie ceea ce buzele nu îndrăznesc să rostească, șopti el. Încă un minut și ați fi fugit din încăperea aceea ca un iepure înnebunit. Sunt brutali cei doi, primitivi ca cei din Cornwall unde Stella m-a târât sub pretextul că aici voi găsi un subiect de piesă. Sigur, există aici material pentru o dramă, dar eu prefer comedia. Trecem pe aici ?

Îi arată o ușă laterală și Ynis aprobă cu o înclinare din cap. Când ieșiră sub clarul de lună, o ușoară rafală de vânt le aduse mireasma florilor și a plantelor cățărătoare.

Ynis inspiră adânc aerul proaspăt pentru a alunga din nări efluviile grele ale parfumului scump impregnat în rochia Stellei.

Se plimbară un timp în tăcere de-a lungul aleii, apoi ocoliră peluzele până la terasa pardosită cu dale care domina marea. Ynis venea aici adesea, singură, și regăsi la lumina lunii inițialele sculptate în balustradă : WSC, traversate de o săgeată în formă de S. Cei doi îndrăgostiți trebuie să fi stat aici odinioară, vântul din larg răvășind părul Stellei în timp ce ea îl privea pe Ward gravând cu briceagul în piatră declarația lui de dragoste juvenilă.

Imaginea acestei femei și cruzimea ei rămăseseră adânc înscrise în inima lui Ward și, la ideea de a se căsători în curând cu el, Ynis deveni la fel de rece ca valurile care se spargeau la baza castelului.

Pierre Dumont contempla gânditor acoperișurile țuguiate și turnulețele Farmecului mării, ramurile agitate de vânt ale ulmilor, asemănătoare cu brațele unor vrăjitoare.

— Ciudată construcție, șopti el pe neașteptate. Văzută din exterior, nu este frumoasă deloc, cu toate acestea, Saint-Clair a completat-o pe dinăuntru cu multe frumuseți. Cred că el este puțin imaginea casei sale. Poate că este mai periculos decât Stella : ea spune multe lucruri pentru a impresiona auditoriul, fără să le creadă cu adevărat.

— Dacă faceți aluzie la reflecția lui Ward din timpul mesei, vă rog să n-o luați în seamă. Sunt sigură că Ward n-ar ucide niciodată pentru mine, replică Ynis zâmbind. El nu este deloc îndrăgostit de mine. Vrea doar să-i demonstreze Stellei că aici, în Cornwall, nu-și petrece timpul gândindu-se la ea și la succesele ei mondene. So sirea mea a fost folositoare planurilor lui. Come dia nu va merge până la capăt.

— Sunteți sigură de asta ?

O flacăra țâșni când Pierre își aprinse o țigară. Mirosul înțepător al tutunului pluti o dată cu întrebarea francezului. Ynis simțea că-i cercetează cu atenție profilul. O trata ca pe un adult și nu ca pe un copil pe care Ward îl ținea sub stăpânirea lui.

— Ward a iubit-o întotdeauna pe Stella, reluă ea. Priviți : iată inițialele lor gravate cu mult timp în urmă, când erau foarte tineri.

— Băieții devin bărbați și vechile iubiri se schimbă. Acum dumneavoastră purtați inelul lui. Sunteți logodnica lui, trebuie așadar să încercați un sentiment pentru el.

— Ați auzit părerea Stellei în privința mea. Sunt o intrigantă însetată de bogăție, pe care mi-o poate asigura el. Eu n-am locuit niciodată într-o casă mare ca aceasta, n-am purtat niciodată toalete elegante, oftă ea întorcând spre însoțitorul său imenșii ei ochi migdalați. Este cu siguranță adevărat, deoarece sunt incapabilă să-mi amintesc de ce am acceptat să mă căsătoresc cu el. Am primit o lovitură la cap și din cauza asta mi-am pierdut memoria. Știu că Ward nu este un necunoscut pentru mine, dar simt că n-am fost niciodată apropiați. Soarta a vrut să ne întâlnim din nou. Este singurul lucru de care sunt sigură, orice altceva îmi scapă. Masina care m-a lovit a șters tot trecutul meu.

— Ca și aceea care, în Oxford Street, a smuls brațul lui Ward.

Precizarea aceasta fu un șoc pentru Ynis.

— Cum ? N-am știut că a suferit un accident de mașină. Ward nu vorbește despre asta niciodată și a interzis servitorilor să scoată vreo vorbă.

— Așadar, nu ești la curent cu ceea ce i s-a întâmplat ?! exclamă Pierre. Ai vrea să-ți povestesc ?

— Nu... sau mai degrabă da. Da, trebuie să cunosc adevărul, chiar dacă mă tem de el. Este oare posibil să fiu și eu amestecată, într-un fel sau altul ?

— Mă îndoiesc, murmură el cu un zâmbet indulgent. Nu erai decât o mică școlăriță, la călugărițe ; un copil foarte cuminte, sunt sigur. Asta s-a întâmplat acum cinci ani, în culmea gloriei lui, atunci când dragostea dintre Stella și el ardea cu toată puterea. Ții să cunoști povestea asta ?

— N-am de ales, Pierre.

CAPITOLUL VI

Noaptea era minunată, plină de mireasma florilor și de ușoarele zgomote ale câmpiei. Era o noapte parcă anume pentru destăinuirea unei iubiri și nu pentru povestea unei tragedii, încât Ynis simți cum o sufocă emoția atunci când însoțitorul ei începu să vorbească :

— Ward Saint-Clair locuia pe atunci la Londra, într-un apartament elegant aproape de Albert Hall. M-am dus o dată să-l văd dirijând *Requiemul* lui Verdi. M-a impresionat profund. În mâna lui, bagheta devenea magică, animată de însuși spiritul muzicii. De asemenea, cânta admirabil la orgă, mai cu seamă Bach. Am multe din înregistrările lui. Atunci, cum să nu fi devenit un alt om ? Cum ar fi putut el să-și repri-
me amărăciunea ? Bărbatul pe care-l vezi astăzi este foarte diferit de cel cunoscut de Stella. Ea era acolo, la Covent Garden, înainte de acea dramă îngrozitoare. Se afla în loja personală a lui Ward, pentru a-l aplauda după gala de binefacere. A fost o seară impresionantă în teatrul acela superb, cu fotoliile de catifea roșie, stucatura aurită, candelabrele splendide și farmecul dansului. Se juca baletul *Giselle* și cele două stele ale

dansului erau prietene cu Ward și Stella, aparținând aceleiași lumi a spectacolului și muzicii... Și după aceea, în câteva ore, toată gloria și prestigiul s-au curmat pentru el și visele lui au devenit coșmaruri. Luni dimineața, se plimba pe Oxford Street, sub un soare primăvărat. Ward era fericit, mulțumit de prestația lui din ajun, cu muzica încă prezentă în minte. Deodată, se auzi un scrâșnet de frâne, țipete de spaimă în timp ce o mașină mare scăpată de sub controlul șoferului, se năpustea pe trotuar. Ward și alte două persoane au fost lovite, târâte mai mulți metri și proiectate în vitrina unui magazin. O femeie a fost omorâtă, alta rănită; brațul drept al lui Ward, acest mare dirijor, a fost literalmente tăiat de geamurile vitrinei.

Pierre oftă și tăcu, lăsând-o pe Ynis să-și revină din șocul acestei revelații.

— Oh, nu ! țipă ea. Nu așa... nu atât de cumplit, în plin soare !

— Da, din păcate ! Dar tragedia nu se oprește aici. În timp ce zăcea pe trotuar, înconjurat de gură-cască, i s-a furat portofelul. A simțit degetele acelui monstru strecurându-i-se în buzunar și a avut timp să-i vadă fața înainte de a-și pierde cunoștința. La spital, cum nu se știa cine era deoarece nu mai avea acte, i s-a amputat brațul pentru a-i salva viața. Mai târziu, portofelul a fost găsit în rigola din apropiere de locul accidentului, bineînțeles fără bani. Din nenorocire, era prea târziu pentru ca un mare chirurg ca Henry Coburn să opereze brațul lui Ward și astfel talentul lui să fie salvat. O dată cu brațul, s-a dus și cariera. Cu timpul, corpul s-a vindecat, dar

cea mai bună parte a sufletului său a fost amputată cu mușchii și tendoanele brațului. Cât mai valorează un dirijor fără mâna lui dreaptă? Nu mai mult decât un cal de curse fără un picior.

Marea și clarul de lună străluceau înaintea lor și Ynis se întoarse spre Pierre cu ochii plini de lacrimi.

— Cât de rău îmi pare! murmură ea. Să trăiești cu gândul că brațul ar fi putut fi salvat dacă vagabondul acela ticălos nu i-ar fi furat actele! Trebuie să fie insuportabil! Nu înțeleg cum a putut Stella să-l părăsească după o asemenea nenorocire! Dacă îl iubea, cum a avut inima să-i mărească suferința? Cum de îndrăznește să vină aici și să pretindă că încă îl mai iubește?

— Este inger și demon, replică el cu un cinism în care se amesteca respectul unui autor dramatic pentru actrița de mare talent care a făcut ca piesele sale să fie aclamate în întreaga lume. Are obiceiul să transforme în sclavi bărbații de care este îndrăgostită. În felul ei, care este foarte diferit de al tău, îl iubește pe Saint-Clair; după accident și câteva certuri aprige, Ward a refuzat să ducă viața Stellei. Or, ea nu va putea niciodată să trăiască departe de luminile rampei, de aplauze și de adorația publicului. Aceeași mândrie curge în sângele lor, căci sunt veri. Asta îi unește și-i desparte în același timp. Fără acel accident îngrozitor, ei s-ar fi căsătorit; cu toate acestea, Ward n-ar fi fost niciodată un satelit al soției sale. Tot astfel, cred că are tăria să-i reziste Stellei, pentru a nu pune în pericol ceea ce a descoperit aici, în Cornwall, cu tine.

A fost rîndul lui Ynis să vorbească pe un ton de o anume ironie.

— Ce a descoperit ? Eu nu știu nimic despre muzică și nici despre lumea care are atîta preț pentru el. Nu știu să mă port cu bărbații, mai ales cu unul ca Ward Saint-Clair. Mi-ai povestit drama lui și îl compătimesc, dar mila este ultimul lucru pe care-l dorește ! El pe Stella o dorește, nu o urătește ca mine.

— Destul ! exclamă Pierre luînd-o de umeri. Tu ai avantajul că ești inocentă, cu tenul tău palid și ochii de jad. Tu nu i-ai făcut niciodată rău, ca Stella, după accident. Trebuie să-și fi trădat oroarea față de infirmitatea lui și în momentul acela el era extrem de sensibil. Necazul, cu actrițele, este că sunt oglinzi instinctive ale tuturor emoțiilor și Ward a fost desigur prompt în a remarca cel mai mic semn de dezgust. Cât de neîndurător este Cerul că nu i-a luat mai degrabă brațul stîng ! Așa, tot ceea ce constituia viața și gloria lui, s-a sfârșit : era nu numai infirm, dar și fără ocupație. Ieșind din spital, a părăsit Londra și a călătorit timp de un an prin întreaga lume. Apoi a venit să se refugieze acasă la el, în Cornwall, și nu s-a mai pus problema căsătoriei între Stella și el.

Ynis nu respinse mâinile lui Pierre. Aparent calmă, era tulburată și aproape furioasă că-i vorbise despre Ward : îl descrisese ca pe o ființă umană capabilă să sufere și nu ca pe o statuie de piatră.

— Cei puternici sunt adesea mai vulnerabili, pentru că rănilor lor sunt mai profunde, șopti el. Are nevoie de tine...

— Are mai cu seamă nevoie s-o facă pe Stella să înțeleagă că a găsit pe cineva s-o înlocuiască ! S-a grăbit să-i telefoneze pentru a-i anunța vestea !

— Nu, ea a fost cea care l-a sunat. La croitorul ei circula zvonul că Ward Saint-Clair comandă rochii pentru o tânără femeie, un adevărat trusou de căsătorie. Sunt sigur că ea s-a invitat la Farmecul mării și, cu siguranță, diavolul din el l-a împins s-o roage să vină pentru a face cunoștință cu logodnica lui. Poți înțelege asta ?

— Nu tocmai, Pierre. Eu nu cunosc suficient de bine obiceiurile lumii bune pentru a considera normal să te căsătorești cu un bărbat care toată viața a iubit o altă femeie. Este de-ajuns să-i vezi împreună pentru a constata cât de asemănători sunt : amândoi inteligenți, artiști, nepăsători și cruzi ca tigrul care-și scoate ghearele și face să curgă sângele fără să-și dea seama. Sunt conștienți de celebritatea lor, siguri de ei, aroganți. Au fost educați așa și... îmi dau impresia că sunt atât de neînsemnată ! Pariez că în clipa asta își bate joc de el pentru că a cerut unei fete ca mine s-o ia în căsătorie. Ea știe, la fel ca mine, că se lasă pradă unui joc și că amândouă suntem doar doi pioni pe tabla lui de șah.

Pierre o privi îndelung, mângâind din ochi figura imploratoare a tinerei fete, ghicindu-i strigătul de disperare care-i stătea pe buze, chemarea de ajutor. Îi era teamă și în același timp era dezorientată de timiditatea și compasiunea însoțitorului ei.

— Biata mea Ynis...

Era prea sensibil ca să nu fie mișcat de dispararea ei. O strânse în brațe și o sărută pe păr. Îi murmură cuvinte tandre în franțuzește și ea rămase uluită că le înțelege. Una dintre călugărițele de la mănăstire fusese oare franțuzoaică și o învățase această limbă ? Și mai dezorientată de această nouă descoperire, simți un șoc violent când tăcerea fu ruptă brutal de o voce furioasă care striga în englezește :

— Ce dracu' faceți aici ? Dumont, te-am avertizat că nu-ți voi permite să flirtezi cu această copilă ! Dă-i drumul ! Ea nu este una dintre acele figurante care ți se aruncă de gât ca să obțină un rol în piesele tale !

Cuvintele acestea furioase și insultătoare îl făcură pe Pierre să pălească. Se îndepărtă de Ynis și se întoarse spre silueta înaltă și impozantă a lui Ward. Cu trăsăturile mai aspre ca niciodată și cu ochii strălucitori, acesta părea capabil să ucidă, dar Pierre îi ținu piept.

— Nu fiți atât de grăbit să vă insultați logodnica, domnule ! N-o cunoașteți deloc dacă o credeți în stare de un astfel de joc în spatele dumneavoastră. Ea are nevoie de o prietenie, nu de o aventură.

— O prietenie foarte apropiată, după cum văd, ripostă Ward. Obișnuiești să-ți îmbrățișezi prietenele și să le șoptești vorbe dulci la ureche ?

— Ward, ajunge !

Ynis era deodată îngrozitor de dezgustată de toate astea, sătulă să fie calul de bătaie între Stella și el, și acum între el și Pierre. După câte se părea, propriile ei sentimente nu contau ; ea

era doar o fată neînsemnată, care trebuia să fie recunoscătoare că se afla aici, în castelul unde în seara aceasta emoții primitive își dădeau frâu liber, punând nervii la grea încercare. Își promise să plece chiar a doua zi dimineată, foarte devreme și pe tăcute, sperând că Ward va ajunge să-și găsească fericirea cu Stella.

— Sunt obosită, continuă ea. Mă duc la culcare.

Trecu înaintea lui Ward și alergă spre casă de-a curmezișul peluzei, fără să-i pese că-și udă sandalele. Impermeabilul flutura în urma ei și, sub clarul de lună, silueta ei fragilă avea ceva atât de sfâșietor încât cei doi bărbați rămaseră ținuiți locului până când dispăru din ochii lor. Ea intră în apartamentul ei venind de pe terasă, închise ușa și trase perdelele, acoperind în felul acesta luna care strălucea tihnită peste turnurile **Farmecului mării**.

Oboseala i se răspândea în tot corpul și o cuprinse frigul. Se așeză pe blana de tigru și aprinse focul. Stătu așa mult timp, contemplând flăcările, simțind iarăși nenorocirea lui Ward și compasiunea ei pentru el... Dar, orice s-ar întâmpla, trebuia să-l părăsească. Probabil că pune la îndoială compasiunea ei, căci pretindea mult mai mult de la ea. Doar fugind de la **Farmecul mării** putea fi sigură că n-o folosea drept ultimă armă împotriva Stellei. Lăsându-i singuri, poate că va reuși să-i reunească.

Își scoase inelul cu safir de pe deget și-l puse într-o cupă de cristal de pe măsuța de toaletă. După aceea, desfăcu de la gât lanțul cu pandantiv pe care i-l oferise Ward. Perla lucea blând, ca o

lacrimă înghețată în palma ei. Da, exista o superstiție legată de perle și Ynis înțelese, în seara asta, cât de rău puteau face lacrimile.

Se făcuse târziu când auzi ușile închizându-se pe coridor ; încă și mai târziu, adormi în sfârșit, dar era un somn agitat, chinuit de visuri. Focul se stinsese și în cameră se făcuse întuneric, luna fiind ascunsă de perdele, atunci când un zgomot o trezi brusc. Deschise ochii în întuneric, ascultând ușorul tic-tac al pendulei și așteptând ca zgomotul să se repete pentru a-l identifica.

Deodată, se ridică și cuverturile alunecară de pe umerii ei. Afară, pe terasă, se auzea un pas în noapte, atât de aproape de ușă încât inima începu să-i bată nebunește. Își închipui că un vagabond încearcă să pătrundă în casă pentru a fura. Întinse îndată mâna spre veioza de la capul patului, gândindu-se că lumina îl va speria, dar își calculase greșit mișcarea. Veioza se răsturnă cu un zgomot care răsună ca o lovitură de tobă. Tânăra fată își ținu respirația. Crezu că o percepe pe cea a vagabondului dincolo de ușă... apoi, îngrozită, auzi declicul mânerului de la ușa-fereastră. Perdelele se îndepărtară și, într-o rază palidă de lună, văzu un bărbat intrând în camera ei !

— Nu striga, porunci el și nu-mi arunca nimic în cap. Ai răsturnat ceva, așa că știu că te-ai trezit.

— Tu !

Ynis nu se putea înșela auzind acea voce gravă, nici văzând silueta aceea înaltă. Ridică veioza cu mâinile tremurânde și o aprinse. Lumina slabă îl descoperi pe Ward, înalt și întunecat pe fon-

dul deschis al peretelui. Avea părul ciufulit și purta un halat închis la culoare, a cărui mânecă dreaptă flutura liber. Clipea din ochi ca un tigru tâșnit din umbră.

— Ce dorești, Ward ? bâigui fata.

Ridică repede cearșaful, dar era conștientă că el văzuse paloarea gingașă a umerilor ei goi de pe care alunecaseră bretelele cămășii de noapte.

— Eu... nu știu, mormăi el trecându-și mâna prin păr și așezându-se pe marginea patului. Probabil că pașii mei te-au trezit. M-ai luat drept un hoț ?

— Da...

Îl privi fix, stânjenită și dezorientată de ciudățenia prezenței lui în camera ei, în plină noapte. Nu acordase niciodată importanță vizitelor lui din timpul zilei, dar lumina blândă a veiozei, lenjeria spumoasă pe care n-avusese curajul s-o strângă, dădeau impresia unei intimități alarmante. Simțea că Ward o privea cu insistență și își plecă privirile ca să nu-i mai vadă fața și părul negru de pe piept, care se zărea în răscoiala pijamalei. Oboseala care marca trăsăturile lui Ward dovedea că se trezise de curând, pentru a se plimba nervos pe terasă.

— Îmi este groază să mă succesc și să mă ră-succesc în pat, îi explică el. Nu puteam să dorm și am încercat să obosesc mergând. Îmi pare rău că te-am deranjat și speriat. Trebuie să-ți spun că ești foarte palidă. Vrei un pahar cu apă ?

— Mulțumesc, n-am să leșin, replică ea iritată, pentru că-i inspira mai multă teamă decât un spărgător. Ești ciudat, Ward. Când mă consideri prea îndrăzneată, când, imediat după aceea,

te gândești că îmi lipsește stăpânirea de sine. Eu sunt eu, Ynis Rainford, și nu vreau să fiu modelată după gustul tău. Singura femeie care poate să-ți redea cu adevărat gustul vieții este Stella. Unul sau altul dintre voi va trebui să cedeze.

— Niciodată nu voi fi eu acela !

Se aplecă spre Ynis. În ochii lui ardea amintirea sumbră a durerii, iar ridurile adânci care-i brăzdau obrazul accentuau asprimea gurii. Ynis simți din nou forța intensă a acestui bărbat și întreaga lui pasiune stăpânită timp de cinci ani.

— Da, sufletul meu are cicatrice, șopti el. Ele vor exista mereu acolo, dar am sfârșit-o cu vechile visuri. Te vreau, scumpa mea copilă, și te voi avea. Trebuie să fii a mea, înțelegi ?

— Vrei să... vrei să insinuezi că am de plătit o datorie față de tine ?

Apăsă cu toată greutatea picioarele tinerei fete și ea era conștientă că i-ar fi fost foarte ușor s-o domine. Singurele arme de care dispunea împotriva puterii lui erau cuvintele. Dar el era în stare să le răstălmăcească în felul său.

— Voi fi obligată să plătesc pentru veșmintele din acest șifonier, pentru îngrijirile pe care mi le-ai plătit, fără a mai vorbi de acoperișul de deasupra capului ? Ești sigur că n-o să-ți pară rău de banii cheltuiți ? Eu nu știu nimic despre bărbați. Nu știu cum să mă port cu servitorii și cum să conduc o casă atât de mare ca Farmecul mării. Sunt subiect de glumă pentru toată lumea. Până și Alice este mai pricepută decât mine.

— Alice are gusturi oribile în materie de muzică și nu mă îndoiesc că și-a început deja viața sentimentală. Cu tine pornesc de la început și

sunt destul de încrezător pentru a-mi face plăcere să-mi modelez soția așa cum cred eu de cuviință, replică el privind cu un zâmbet ironic cearșaful pe care-l strângea ea la piept. Ținuta ta din momentul acesta este mai seducătoare decât dacă te-aș vedea în cămașă de noapte. Se pare că ești gata să crezi că vreau să te violez și, cinstit vorbind, poate că este metoda cea mai ușoară să te duc la altar. Fără îndoială, nu te-ai zbate prea mult dacă te-aș compromite acum.

— Nu vei îndrăzni ! strigă ea cu obrajii în flăcări, înlemnită de teamă. Nu poți să fii un asemenea corupător !

— Ce cuvânt demodat, draga mea. Ești fermecătoare...

Se aplecă și mai mult spre ea, periculos ca o fiară sălbatică, cu părul acela negru de pe piept, cu sângele aprins de lunga renunțare la Stella, pe care o iubise întotdeauna. Stella era aceea care nu-l lăsa să doarmă, Ynis era sigură. La rândul lui, el trebuia să chinuiască pe cineva și ea era acolo, la îndemână, atât de paralizată de timiditatea ei naturală și de educația primită la mănăstire încât i se părea rușinos să strige. El știa, ochii lui o dovedeau, că ea nu va striga și n-o va alerta pe Stella.

— Corupătorii sunt bărbații care nu propun căsătoria, nici înainte și nici după, o ironiză el luându-i mâna stângă. Văd că nu-ți mai porți inelul.

— Nu este inelul meu și nu-mi pasă dacă o să-mi rupi degetele pentru cuvintele acestea.

Ochii verzi ai tinerei fulgerau de mânie. Umărul ei stâng era gol, mângâiat de lumina blândă

a veiozei. Cuvertura de mătase alunecă și Ward urmări cu privirea mișcarea, până la sânul tânăr al lui Ynis, ascuns de muselina de mătase roz. Pleoapele i se închiseră și genele dese îi acoperiră privirea cu umbra lor neagră.

— De ce spui că inelul nu este al tău ? Ție ți l-am dăruit...

Blândețea tonului cu care pronunțase cuvintele nu ascundea în întregime amenințarea. O provoca să spună pentru ce detesta acea bijuterie și în același timp o avertiza că începe să-și piardă controlul. Ynis înțelegea că putea încă să-l liniștească, dacă voia ; dimpotrivă, dacă-i spunea adevărul, își va pierde complet stăpânirea de sine și o realitate mult mai tulburătoare o va copleși dimineața.

Va fi obligată să accepte căsătoria cu el !

Îl privi drept în față, cu inima bătându-i mai repede, apoi își întoarse privirea spre blana de tigru întinsă în fața șemineului. Auzi atunci un râs profund, senzual.

— Așadar, la asta te gândești ? o întreabă el punându-și buzele pe încheietura mâinii logodnicei sale, chiar în locul unde bătea pulsul.

Ynis tresări, ca și cum o flacără îi arsese mâna dar, când vru să și-o retragă, el o strânse mai tare până când, cu un mic strigăt înăbușit, se trezi lipită de el. Ward îi înlănțui suplu talia și ea se regăsi culcată sub pieptul lui, în pat, cu gurile la câțiva centimetri una de alta. Un mic zâmbet diabolic sclipea în ochii lui negri.

— Ai dreptate, dulcea mai copilă inocentă. Inelul a fost făcut pentru Stella. După cum ai ob-

servat, safirul se potrivește cu ochii ei. L-am comandat pentru ea în ziua când ne-am hotărât să ne căsătorim, la Londra, acum cinci ani. Când mi-a fost predat, Stella și cu mine eram despărțiți. Ți l-am pus pe deget, frumoasa mea, pentru că voiam să văd suferința în ochii ei de porțelan. Tremuri, Ynis. Nu-ți place cruzimea, nu-i așa ? Tu crezi în bunătate și compasiune ; este foarte normal, cu educația pe care ai primit-o. Și eu credeam în aceste virtuți când eram un băiat idealist și chiar mai târziu, și cu toate acestea le-am pierdut... Am pierdut multe lucruri, dar pe tine am intenția să te păstrez !

La aceste cuvinte, se aplecă și mai mult și, de-acum înainte, nu mai exista nimic pe lume decât gura lui Ward căutând-o pe cea a lui Ynis ; o găsi, nu ținu seamă de împotrivirea ei și o strivi cu toată greutatea lui.

Tânăra fată nu putea țipa dar deodată se auzi un strigăt... în pragul ușii. Totul încremeni, Ward se schimbă în statuie de piatră. În fine, se ridică și întoarse capul în direcția ușii. Părul lui negru fusese ciufulit de mâinile disperate ale lui Ynis, iar focul pasiunii se stinsese în ochii lui, acum tăioși și vigilenți ca cei ai unei pisici.

— Stella !

Când numele acesta țâșni de pe buzele lui Ward, Ynis întrezări un chimono chinezesc, o mânecă de mătase albastră. Tresări când ușa se închise violent în urma actriței. În încăpere se lăsă din nou liniștea. Brusc, Ward dădu drumul logodnicei sale și se ridică din pat. Își netezi apoi încet părul.

— Surprins în flagrant delict, glumi el. Stella a fost întotdeauna curioasă și ar fi trebuit să bănuiesc că va încerca să afle dacă vin în camera ta înainte de căsătorie. Acum este lămurită, nu-i așa ?

— Asta este ceea ce doreai, îi reproșă Ynis, ai cărei ochi de culoarea smaraldului contrastau puternic cu tenul ei palid. Să nu-mi spui că ai uitat un singur amănunt privitor la Stella. O cunoșteai mai bine decât pe tine însuși. Ai făcut în așa fel încât să te audă pe terasă, la fel ca și mine. Ai calculat perfect totul. Voiai să mă găsească în brațele tale, pentru a mă sili să mă căsătoresc cu tine și să-ți servesc drept mijloc de apărare. Pentru punctul tău slab de acolo, din locul inimii ! Stella este în sufletul tău, în sângele tău și eu refuz să fiu folosită ca s-o ții la distanță ! În definitiv, am și eu mândria mea !

— Și cât va valora mândria ta, Ynis, când se va afla că ai fost amanta mea ?

— Dar eu n-am...

— Îți închipui, mica mea naivă, că Stella a crezut că vede o simplă repetiție ?

Pe neașteptate, se aplecă și ridică peste sânul lui Ynis muselina roz pe care buzele sale o deplasaseră. Vârful degetelor lui erau ca niște puncte de foc pe pielea satinată a tinerei fete. Și, în ura ei, în disprețul ei, lovi mâna lui Ward. El își strânse buzele și privirea i se înăspri.

— Foarte bine, bombăni el. Trebuie oare să te dau afară din casa mea, mâine dimineață ?

— Dacă așa consideri nimerit ! ripostă ea furioasă. Prefer să fiu oriunde în altă parte, mai

degrabă decât soția ta ! Să frec podele va fi mult mai plăcut decât să suport mângâierile unui...

Se întrerupse. Era un diavol, dar nu chiar un monstru și înghiți cuvântul înainte să-i scape.

— Unui infirm ?

Vehemența și cruzimea întrebării o împietră pe tânăra fată.

— Asta voiai să-mi arunci în față ? Nici chiar Stella n-a îndrăznit s-o spună, cu excepția ochilor.

— Ward...

Dar el se întoarse pentru a ieși din cameră, nu înainte de a trece pe lângă măsuța de toaletă pentru a lua inelul din cupa de cristal. Îl examină o clipă, înainte de a-l strecura în buzunarul halatului.

— Noapte bună, rosti el cu o voce distantă. În starea în care ești, nu putem vorbi despre viitor. Ne oprim aici până mâine dimineață.

Ușa se închise în urma lui, deși silueta înaltă păru să întârzie, asemenea ecoului groaznicelor lui cuvinte : „Un infirm... asta voiai să-mi arunci în față ?”

Ynis se ghemui sub cuverturile în dezordine, cu mâinile lipite pe urechi într-un gest copilăresc de apărare împotriva acestei fraze care-i răsună în cap fără încetare.

Nu-i trecuse niciodată prin minte să-i spună asta lui Ward, dar el părăsise încăperea crezând că îl respingea pentru că-și pierduse un braț, sub soarele unei zile de primăvară, în prăbușirea unei vitrine. Ar fi vrut din toată inima, din tot sufletul, să fugă după el, să protesteze, să-l asi-

gure că lipsa brațului n-o dezgusta... Totuși, dacă proceda așa, își spulbera șansele de evadare. Or, ea trebuia să fugă de la Farmecul mării deoarece o căsătorie cu Ward nu putea schimba nimic.

Nu va reuși niciodată să-și alunge din minte și din inimă faptul că el o iubea pe Stella.

Iată de ce-i refuza îmbrățișările : de fiecare dată când o va mângâia sau o va săruta, el se va gândi la Stella. Își dorea corpul ei perfect, buzele senzuale, suspinele evocând amintirile pe care le împărtășiseră în tinerețea și în gloria lor.

O cuprinse frigul și începu să tremure nestăpânit. Gura îi mai ardea încă de sărutările sălbatice ale lui Ward și simțea dureri în tot corpul. Nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă Stella nu i-ar fi întrerupt.

Își înfundă fața în flăcări în satinul delicios de proaspăt al pernei. Aștepta cu disperare zorii zilei. Nu va da ochii cu Ward, nici cu Stella, căci va părăsi Farmecul mării dis-de-dimineată. Nu mai avea inelul, ca să-l amaneteze, dar îi lăsase lăncișorul cu perla. Trebuia să-i ajungă pentru a-și plăti trenul până la Londra.

Ajunsă în marele oraș, va fi o anonimă : putea să caute ajutor într-o mănăstire.

CAPITOLUL VII

Ynis intenționase să se trezească devreme, dar epuizarea îi jucase o festă. Când deschise ochii, soarele inunda deja camera și Alice era acolo cu platoul pe care se afla micul dejun.

— Dumnezeu! Cât e ceasul?

— Este ora zece, domnișoară. Am primit dispoziția să nu vă deranjăm.

În vocea servitoarei se simțea o ușoară insinuare, iar privirea ei se rotea curioasă peste dezordinea patului.

— Ați petrecut o noapte agitată, nu-i așa? întrebă ea. De obicei dormiți foarte liniștită și sunteți atât de matinală.

— Da, răspunse Ynis cu răceală, furioasă că dormise atât de târziu, tocmai astăzi, și iritată de comportarea Alicei. Voi bea cafeaua lângă fereastră, așa că pune tava pe măsuta de acolo.

— Cum doriți, domnișoară Ynis.

Nota de autoritate era atât de neobișnuită în vocea în general timidă a lui Ynis, încât Alice rămase o clipă zăpăcită înainte de a se executa. Tânăra fată se ridică din pat, își trase pe ea capotul și apoi, ca să evite orice conversație, trecu repede în camera de baie. Când ieși de acolo, ser-

vitoarea plecase. Soarele scânteia pe cafetiera și pe farfurioarele de argint puse pe tavă. Se așează la măsuță și își bău cafeaua admirând terasa și peluzele pline de păsări.

Totul era tăcut. Nevăzând nici urmă de Stella și de cei doi însoțitori ai ei, Ynis regretă că n-o întrebasese pe Alice dacă plecaseră să facă o plimbare călare sau să facă o baie. Stella, ca și Ward, crescuseră în locurile acestea și nu le era teamă de marea adeseori involburată. Tânăra fată se gândi că actrița trebuia să arate extraordinar în costum de baie; cu toate acestea, Ward nu înota cu verișoara lui, ghici ea în mod instinctiv. Cu siguranță, el făcea baie singur, căci mișcările lui erau fără îndoială neîndemânătice, cu un singur braț, ceea ce îi reamintea prea dureros că nu putea egala perfecțiunea fizică a Stellei.

Ynis se forță să mănânce tot, deoarece risca să treacă ore lungi fără să poată pune ceva în gură. Era hotărâtă să părăsească Farmecul mării, chiar în ziua aceea. Cu tinerețea și lipsa ei de experiență, era incapabilă să înfrunte un bărbat care avea pretențiile unui amant, dar lipsit de sentimente.

La ora zece și jumătate era îmbrăcată cu pantaloni, un pulovăr galben-pai și o haină de piele de căprioară cu gulerul dublat cu catifea. În buzunar pusese perla cu care își va plăti biletul pentru Londra. După o ultimă privire circulară prin cameră, se grăbi să lase în urma ei amintirile nopții trecute, cuvintele dure, sărutările sălbătice, conflictul care o istovea... și perspectiva unei căsătorii artificiale.

Era o dimineată luminoasă și în aerul înviorător pluteau miresmele landei și ale mării. Știind că va fi zărită de personalul de serviciu dacă rămânea de partea asta a casei, Ynis se îndreptă spre aripa de vest, de unde o alee destul de prost întreținută te scotea la drum.

Ajunsă la portal, se întoarse pentru a privi o ultimă dată castelul cu ferestrele lui înalte și elegante sale turnulețe țuguiate ca niște pălării de vrăjitoare. În plină zi, Farmecul mării era mai puțin tulburător decât la asfințitul soarelui, când ferestrele străluceau ca niște rubine și corbii veneau din landă pentru a se așeza pe hornuri și a croncăni la lună.

Ward o invitase într-o zi în aripa de vest, dar până la urmă nu fusese niciodată acolo cu el. Când se pregătea să împingă grilajul, se întrebă brusc de ce refuzase să viziteze biblioteca.

El îi spusese că, acolo, își va aminti ce se întâmplase între ei. Acum, părăsindu-l, înțelegea că-i fusese teamă să descopere ce o determinase să fugă în noaptea accidentului pe care-l suferise. Fusese oare dragoste, sau ură ?

Nici măcar o singură clipă nu făcuse cu adevărat parte din Farmecul mării și ea știa că va fi uitată curând de cei care locuiau acolo. În schimb, ea își va aminti adesea acele ore fugare când cunoscutese o aparență de fericire, de care se cramponase ca un copil : explorarea unei vechi nave abandonate la extremitatea golfului sau sandvișurile împărțite cu Ward în seara când el se întorsese târziu de la fermă.

Poarta scârțâi și pocni în urma lui Ynis. Drumul însorit se întindea înaintea ochilor ei ca și

când, de data aceasta, nimic nu trebuia s-o rețină în casa asta care ajunsese aproape să-i placă.

Drumul urca și cobora, urmând relieful landei unde plutea mirosul arbuștilor spinoși; vagul lor parfum de miere gâdila nările tinerei, făcând-o să-și lase capul pe spate pentru a-l inspira mai bine. Trecu prin fața unor mici case de țară cu pereți din piatră și cu acoperișuri în pantă, cu uși și ferestre plasate în întrânduri adânci. Se ridicau acolo, printre flori sălbatice și iarbă mărunță, ca și cum ar fi fost ele însele ieșite din pământ. Alături de una din ele, rufele întinse la soare pocneau în vânt și zgometul acesta avea ceva atât de reconfortant, evoca în asemenea măsură confortul unui cămin, încât Ynis se simți deodată îngrozitor de singură.

Cel puțin dacă ar avea una din aceste mici case! Dar ea era în drum spre Londra, unde clădirile erau populate cu necunoscuți și străzile pline de mașini care saturau atmosfera cu vapori de benzină.

Aici, se putea respira mirosul ierbii-negre și al arbuștilor spinoși, se puteau auzi pescărușii țipând pe stâncile de pe coastă. Ynis se opri pe înălțime și contemplă landa. Simți deodată că dorește să se plimbe pe acolo, înainte de a coborî în sat. În depărtare, zări înălțându-se o stâncă ciudată. Se hotărî să meargă până acolo pentru a-și umple plămânii cu aerul acesta minunat și pentru a atinge stânca: era poate un talisman. Inima îi bătea mai repede și picioarele îi păreau mai ușoare când se precipită în josul pantei.

O pasăre o făcu să tresară luându-și brusc zborul dintr-un tufiș și ea râse de nervozitatea

de care fusese cuprinsă. Strivind iarba deasă cu un pas suplu, se îndreptă spre acel vestigiu al unui rit străvechi, unde se adunau odinioară secte misterioase, unde poate mai persistau ciudate ecouri ale trecutului. Noaptea ar fi ezitat să se apropie de monumentul funerar megalitic dar, în plin soare, nu era decât o mică plimbare. Însemna mai ales un ultim rămas-bun al lui Ynis adresat Cornwallului, un salut către zeii landei pentru că să-i protejeze călătoria.

Ajunse în sfârșit acolo și îl contemplă îndelung : solid înfipt în pământ, șlefuit de vânt și lucios ca bazaltul, forma lui amintea pe aceea a unui fotoliu. Un fotoliu de preot celt, se gândi tânăra fată mângâind piatra cu o mână și cu ochii închiși pentru a-și formula dorința. Fă în așa fel încât să-mi găsesc un adăpost undeva, un loc unde să fiu la locul meu. Fie ca Farmecul mărilor să se șteargă din amintirea mea ca un vis.

Dar în clipa aceea auzi un țipăt de coșmar. Venea dinspre o încrețitură a terenului aflată nu prea departe de monumentul megalitic. Ynis alergă într-acolo și-i îngheță sângele în vine. Un cal frumos se zbătea și se răsucea în apa verde și vâscoasă a unei mlaștini. Gâtul îi lucea de transpirație în timp ce-și epuiza în zadar forțele pentru a se smulge din smârcul mortal. Scoase un nechezat sfâșietor, iar ochii dați peste cap o fixară înnebuniți pe tânăra fată ca pentru a o implora.

Trebuia să caute numaidecât ajutor ; urcă din nou spre drum printre arbuștii spinoși, alergând gata să-și dea sufletul. Casa unde lenjeria întinsă la soare pocnea în vânt era cam la patru sute

de metri și Ynis se gândea să găsească acolo pe cineva care să fie în stare să salveze nenorocitul animal înainte ca mâlul verde să-l înghită.

În timp ce picioarele-i zburau pe drum, nu-i ieșea din minte lupta disperată a calului îngrozit. Când ajunsese să vadă casa, auzi în spatele ei motorul unei mașini. Se întoarse repede, apoi se avântă în mijlocul drumului agitându-și brațele. Frânele scrâșniră, mașina se opri și capul lui Pierre Dumont apăru la geam.

— Ia te uită ! Ynis, ce faci aici ?

Ward Saint-Clair era așezat alături de francez. El ieși din mașină și, foarte ciudat, Ynis simți deodată o mare ușurare. Alergă la el și-l prinse de braț.

— Acolo e un cal prins într-o mlaștină, în landă, bâigui ea. Mă duceam să caut ajutor la casa aceea. Trebuie să faci ceva ! Bietul animal e înnebunit de spaimă...

— Cât timp a trecut de când l-ai văzut ?

— Șapte sau opt minute, am alergat cât am putut de repede... Ward, te rog, fă ceva ! strigă ea scuturându-i brațul. Nu sta înfipt aici ! Calul acela va muri !

El privi landa și oftă.

— Vom ajunge prea târziu, Ynis. Zbaterile nenorocitului animal trebuie să-l fi scufundat complet până acum. Sunt dezolat, copila mea...

— Ah, nu trebuie să fii dezolat !

Dădu drumul brațului lui și, cum se întorcea pentru a se avânta spre casă, el o reținu strângându-i cu putere încheietura mâinii.

— Îți repet că este inutil. Cunoscut de-a-una mlaștinile acestea, ar fi nevoie de un tractor

și de funii, fără întârziere, pentru a reuși salvarea calului. Animalul acela a sfârșit cu suferințele.

Tânăra se cutremură, înțelegând că el avea dreptate ; cu toate acestea, nu se putu împiedica să-l dezaprobe, în timp ce Pierre cobora din mașină pentru a li se alătura.

— Tu știi întotdeauna totul mai bine decât oricine ! exclamă ea. Te crezi perfect, dar ești la fel de nepăsător ca stâncile acelea care se înalță în landă !

— Ce se întâmplă ? întrebă Pierre îngrijorat.

— Ynis a văzut adineauri un cal căzut într-o mlaștină, răspunse cu gravitate Ward. Din nenrocire, așa pățesc adesea caii sălbatici...

— Nu era un cal sălbatic ! protestă Ynis, ridicându-și spre el privirea neliniștită. Am văzut hățuri la gâtul lui. Nu înțelegeți ? Era un cal de călărie, Ward ! Avea, așadar, un călăreț ! Eu nu l-am văzut... Poate că și el a căzut în mlaștină !

— Dumnezeu ! exclamă Pierre, foarte palid. Era un cal roib ?

— Da .. Da, era un roib...

Cum ar fi putut uita spuma de pe gâtul acela ca arama, stratul verde și vâscos pe părul selipitor ?

Ward tresări și strânse din dinți, alb la față.

— Doamne ! Urcă în mașină, Ynis ! Dumont, trebuie să ne întoarcem imediat la grajduri. Calul acela putea fi al Stellei !

Alergară la mașină și tânăra se instalează pe bancheta din spate, cu picioarele tremurând, în timp ce Ward se așeza din nou alături de Pierre. Tim-

pul însorit era în schimbare, nori întunecați pătau acum cerul albastru. Ynis privea insistent cârlionții negri de la ceafa lui Ward. Întorcând puțin capul, Pierre mormăi :

— Ar fi teribil să i se fi întâmplat un lucru atât de îngrozitor, ei care iubea atât de mult veselie și lumina. O tragedie !

Ward nu răspunse și Ynis se gândi că era distrus la gândul s-o piardă pe Stella pentru totdeauna, fără speranța de a-i mai vedea frumosul chip expresiv, de a-i auzi vocea de miere, uneori atât de malițioasă, râsul ei fermecător.

Se întoarse brusc spre ea și o întrebă :

— N-ai remarcat nimic împrejur ? Nici o mânășă, sau o eșarfă ? Nici o urmă de femeie ? Gândește-te, Ynis ! Încearcă să revezi scena în minte...

— Nu reușesc să mi-o scot din minte ! replică ea, cu mâinile strângându-și genunchii pentru a le domoli tremurul. Calul scotea nechezături înfiorătoare, se zbătea, făcea eforturi disperate să se smulgă din mâl ! Este tot ce am văzut... am remarcat hăturile numai pentru că păreau să-l sugrume. Este cumplit să asisti la spectacolul acela fără a putea să ajuți bietul animal.

— Știu.

Ochii lui Ward se infipseră adânc în ai ei. Ea simți un șoc ciudat și se gândi că, în definitiv, nu reușise să-i scape. Acest concurs de împrejurări încă o reținea captivă, ca acești ochi negri care n-o slăbeau, cercetând-o până în adâncul sufletului.

— Te plimbai prin landă ?

— Era atâta soare...

Se înfioră, căci soarele dispăruse în spatele norilor și landa îi părea acum detestabilă și neîndurătoare.

— De ce a plecat Stella singură, călare ? întrebă ea. Te-ai certat cu ea ?

— Voia să călărească singură, asta-i tot. Pierre a condus-o la grajduri, apoi m-a dus pe mine în sat unde trebuia să caut un pachet la poștă. Stella călărește excelent și cunoaște bine landa. Am auzit-o amândoi cerându-i un roib lui Dick Travis. Spunea râzând că această culoare se asortează cu părul și cu dispoziția ei...

Se întrerupse, cu sprâncenele încruntate, și își mușcă buza inferioară. Era primul semn al emoției care-l stăpânea ; regreta, desigur, că mersese prea departe cu jocul lui de-a răzbunarea. Știa că Stella, fiind furioasă, nu va fi blândă cu calul ei. În ajun, Ward îi trezise gelozia, îi dovedise în mod deliberat că putea dori o altă femeie.

Mașina coti la stânga, pentru a se angaja pe un drum de pământ, printre doi stâlpi albi. Apăru o casă lungă de piatră, ca și grajdurile ale căror pereți erau împodobiți cu un cadran solar. Un tropot de copite pe pavajul curții anunță sosirea unui grup de călăreți. Apărură în șir indian și, trecând pe lângă mașină, întoarseră capul pentru a le privi pe cele trei persoane care coborau.

Unul dintre ei îl salută pe Ward, dar acesta păru că nu-l aude. El îi precedă pe Ynis și Pierre în curte.

— Dick ! strigă el. Unde ești, bătrâne ?

— Este teribil de îngrijorat, șopti Pierre luând-o de braț pe Ynis. Și tu trebuie să găsești

toate astea foarte supărătoare. Aparent, ești în inima acestei drame.

— Am impresia că sunt biciul de care se folosesc amândoi pentru a-și face rău, recunosc eu ea oftând. De ce este dragostea atât de complicată? Ar trebui să fie simplă și firească! Dar așa nu aduce decât griji și suferință, numai pentru că două ființe sunt prea mândre pentru a recunoaște că au nevoie disperată una de alta.

— Dragostea te face vulnerabil, draga mea Ynis. Oamenii ridică bariere și, acolo unde există opreliști, urmează războiul. Ah, iată-l pe Dick Travis.

Apăru un bărbat îndesat, cu părul ușor încărunțit. Când Ward îl chestionă, își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor de călărie și părul îngrijorat. Ward se întoarse spre Pierre și tânără fată :

— Dick îmi confirmă că Stella a plecat cu un roib, cu un cal numit Rufus. Nici unul din ei nu s-a întors, astfel că trebuie să organizăm căutarea lor. Ynis, poți să-i descrii locul unde s-a întâmplat și să-i povestești lui Dick exact ce ai văzut?

Ea consimți și se strădui să vorbească limpede, povestind încă o dată cumplitele amănunte. Pierre trebuie să fi înțeles că se clătina pe picioare, căci o prinse de talie ca s-o susțină, comportându-se aproape ca un logodnic. Ward nu-i acordă nici o atenție lui Ynis, dar ea nu se supără. Știa că se teme pentru Stella și se gândea doar la soarta ei tragică. Ar fi fost îngrozitor și dacă i-ar fi fost o simplă prietenă, dar el o iubea cu o pasiune complicată și într-o oarecare măsură înfricoșătoare.

Privind chipul palid al lui Ward, cutele de neliniște din jurul gurii, tânăra fată se apropie din nou de Pierre, ca și cum îi aparținea. Strân-să de brațul francezului, îl auzi pe Ward anun-tând că Dick și cu el vor pleca în căutarea Stellei.

— Condu-o pe Ynis acasă, îi ceru el lui Pierre. Și când ajungeți, dă-i să bea o porție bună de co-niac.

Pierre nu protestă, nu insistă să-i însoțească și Ynis se simți ușurată când urcară în mașină și părăsiră grajdurile. Vederea celorlalți cai făcea și mai penibilă drama din landă. Așezată pe lo-cul pe care-l ocupase Ward, privea fix drumul care o aducea înapoi la Farmecul mării. Dacă nu s-ar fi dus până la stânca aceea înaltă, ar fi fost acum în drum spre Londra, fără să știe că Stella... Ah ! Era prea groaznic să se mai gândească la asta !

În ajun, în rochia ei de culoarea safirului, ac-trița era atât de plină de viață, atât de ironică, cu răspunsuri mușcătoare pe buze și, în ochi, cu intenția extrem de hotărâtă să nu-l cedeze nici-odată pe Ward unei alte femei. Ynis era sigură că, moartă în împrejurări groaznice, Stella îl va pă-s-tra mult mai legat pe Ward decât orice altă fe-meie în viață. Și-o va aminti întotdeauna râzând la masă, ridicându-și paharul pentru a sărbători ironic logodna pe care vrusese s-o rupă chiar în clipa când îi fusese anunțată.

Mașina intră pe aleea cea mare și ocoli terasa aripii de sud a castelului, în fața căreia se opri. Totul era tăcut, în afară de uguitul porumbeilor de pe ziduri. Vântul se trezise și puneă pe fugă norii pe cerul întunecat.

— Se pare că vom avea furtună, observă Pierre. Asta va îngreuna căutările. Vino, să intrăm. Trebuie să bei coniacul recomandat de Ward. Biata de tine, pari foarte necăjită.

— Cine și-ar fi putut închipui așa ceva, Pierre ?

Îl precedă pe terasă, cu părul răvășit de vânt pe tâmpile și pe obraji palizi. Se simțea îngrozitor de lucidă, perfect conștientă de toate și cu toate acestea, avea impresia că trăiește un coșmar.

— Ce vor face dacă n-o găsesc ? gemu ea. Trebuie să ne așteptăm la ce-i mai rău ? Ah, ar fi prea înfiorător pentru Ward. Oare cum va suporta el ?

— Nu știu... șopti Pierre împingând ușa de la micul salon. Tu vei fi aceea care va trebui să-l consolezi...

— Cum aş putea reuși ? exclamă ea. Ward a iubit-o întotdeauna pe Stella și nu mi-a acordat niciodată atenție.

— Dar tu, îl iubești ? întrebă el foarte încet, fără s-o privească, în timp ce deschidea barul.

Ynis rămăsese în mijlocul încăperii, în picioare, ascultându-și bătăile dezordonate ale inimii. Vru să nege vehement, dar când cuvintele îi țâșniră de pe buze, acestea sunară ciudat de fals :

— Îi sunt recunoscătoare lui Ward pentru că mi-a oferit un adăpost când aveam nevoie, dar recunoștința nu poate totuși înlocui un sentiment mai puternic, nu-i așa ?

— Și compasiunea ? Trebuie să simți, desigur, așa ceva.

Pierre reveni spre ea cu două pahare de coniac în mâini. Ea luă unul dintre ele și privi îndelung lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Mulțumesc... Dar nu este același lucru cu dragostea.

— Ce știi tu despre dragoste, în afară de ce ai citit în cărți? În sănătatea ta, micuțo, rosti el ciocnindu-și ușor paharul de al ei, într-un clinchet vesel de cristal. Bea și străduiește-te să uiți puțin de coșmarul acesta.

Ridică spre el ochii ei mari, verzi.

— Cum de ai ghicit că am impresia că trăiesc un coșmar?

— Ochii te trădează, Ynis. Ai o privire grăitoare, care dezvăluie multe lucruri.

Ea își coborî imediat pleoapele și duse paharul la gură. Coniacul i se păru rece și în același timp fierbinte și nodul din stomac începu să i se împrăstie când căldura alcoolului i se răspândi în tot corpul.

— Ți este mai bine? șopti Pierre.

Observă că se apropiase de ea și bătu imediat în retragere pentru a merge să se așeze lângă fereastră. Farmecul francezului era insinuant și, deși știa că gentilețea lui era sinceră, Ynis îi aruncă o privire destul de rece care spunea: „Păstrează distanța, seducător periculos!”

El încruntă sprâncenle și se instalează aproape de ea, pe brațul canapelei de piele.

— Dacă stăm fără să vorbim, observă el, nu vom înceta să ne gândim la ceea ce se petrece poate în landă. Vrei să discutăm despre dragoste? Câteodată este mai incitant să vorbești despre dragoste decât s-o trăiești. Unii cred că fericirea,

pentru a fi apreciată din plin, trebuie să fie dure-roasă. Îndrăgostiții care nu sunt siguri de ei adoptă adesea o mască de indiferență pentru a-și ascunde suferința. Ei se ironizează, se insultă cu cuvinte nesocotite și necruțătoare. Ar prefera să moară cu secretul lor, mai degrabă decât să fie demascați.

— Toate astea mi se par prea încâlcite, replică Ynis cu prefăcută indiferență. Cuvintele acestea sunt inspirate de experiența personală sau din profesia de autor dramatic ?

— La vârsta mea, ai evident o anume experiență. Am învățat că dragostea este jocul cel mai subtil din lume, mult mai captivant decât jocurile în care se acceptă înfrângerea și victoria cu un râs nepăsător. Nimeni nu-și bate joc de dragoste.

— Te gândești desigur la pasiune, obiectă Ynis. Vânătoarea, capturarea și libertatea să mergi în urmărirea viitorului vânat.

— Crezi că te urmăresc, Ynis ?

Tonul cu care Pierre pronunța numele tinerei avea un farmec ciudat, făcându-l să pară straniu și dezmierdător. Era foarte conștientă de eleganța însoțitorului ei, privindu-l cu coada ochiului unde era așezat, în apropierea ei. S-ar fi simțit bine să-și pună capul pe un umăr bărbătesc, dar prin Ward învățase deja că nu mai era un copil pentru a se abandona în brațele unui bărbat cerându-i s-o consoleze. Nu era nici destul de femeie pentru a ști să păstreze un echilibru între gentilețe și dezmierdări și era adânc tulburată de reacția lui Ward, din ajun, când ea îi opusese rezistență. Infirmitatea nu-i diminuase deloc ca-

pacitatea de a domina și ea descoperise pentru prima dată, cu groază, forța extraordinară a unui bărbat cuprins de dorință.

În momentul acesta, nu dorea cu nici un chip să fie la discreția lui Pierre !

— Sunt sigură că te amuz, zise ea cu modestie, dar ridicându-și bărbia pentru a-i arăta că gândește cu adevărat ceea ce spune. Cu fetele mai experimentate pe care le cunoști, îți este probabil mai ușor să faci cuceriri ; cu mine, trebuie să ții seama de Ward și noi știm amândoi că el este mai curând irascibil decât fermecător.

— Atins !

Pierre se înclină zâmbind, admirând faptul că Ynis avea capacitatea să-i reziste, cel puțin în cuvinte. Aparent, putea fi înfrântă cu ușurință de un bărbat puternic, putea fi supusă fără efort de un individ hotărât, dar dacă i se ivea ocazia să riposteze prin cuvinte, nu era dezarmată. Pierre continua să-i zâmbească, iar licărul arzător care strălucea în ochii lui se atenuă, făcându-l și mai seducător.

— Există dulce și amar în cea mai mare parte a florilor, declară el pe un ton firesc, lipsit de afectare. Majoritatea bărbaților preferă ca femeia să fie un înger și un demon, după cum femeile își doresc ca un bărbat să fie în același timp diavol și sfânt. Asta stabilește un echilibru și, în ceea ce mă privește, mie nu-mi plac extremele. Căsătoria nu trebuie să fie un impuls nestăpânit, ci rezultatul unei alegeri. Iată de ce credeam că Ward proceda înțelept alegând pentru căsătorie o fată care să-ți semene, pură emoțional, cu pasiuni potolite.

— Vorbești la trecut, murmură Ynis încleștându-și degetele pe paharul cu coniac. Eu... refuz să cred că Stellei i s-a întâmplat ceva îngrozitor... dar asta ar schimba în mod fatal lucrurile. Numai împotriva unei Stella în viață dorește Ward să lupte, servindu-se de mine drept armă și scut. Este atât de ciudat! Nu înțeleg genul acesta de sentimente.

— Poți defini genul de dragoste care ți-ar plăcea? o întreabă Pierre aplecându-se cu interes spre ea.

— Nu chiar... Oricum ar fi, fierbinte, sălbatică sau numai tandră, dar să fie doar pentru mine.

— Vrei să fii iubită pentru ce reprezinți tu, nu-i așa?

— Înseamnă să cer prea mult, desigur, dar...

— Nu fi atât de modestă! Semenii cu numele tău: o insulă virgină ținând piept omului. Ești prea tânără pentru a ști că nu toți suntem atrași de eleganța produsă de o casă de modă.

Ea îl privi cu un zâmbet serios și în același timp amuzat.

— Ar trebui să vezi dulapul de haine din camera mea. Sau mai curând să ți-l imaginezi, căci n-am deloc intenția să te conduc acolo! Ocupă un perete întreg și este plin de toalete elegante cu etichete prestigioase, fără să mai ținem seama de pantofi, poșete, lenjerie. Ward a făcut totul pentru... Ah! Nu știu într-adevăr ce a căutat să facă din mine!

— Multe fete ar spune că este pur și simplu foarte generos. Are mulți bani și puține ocazii să-i cheltuiască în îndepărtatul Cornwall.

— Nu, tu știi adevărul, ripostă ea. Este evident că Stella adoră toaletele frumoase și el a ținut să le cumpere pe ale mele de la casa de modă a cărei clientă este ea. Aseară...

Se întrerupse, cu inima strânsă, și Pierre o privi insistent.

— Continuă, șopti el. Nu lăsa niciodată o frază picantă în suspensie dacă nu vrei să macini nervii interlocutorilor tăi.

— În dimineața asta eram gata să-l părăsesc, continuă ea. Eram în drum spre sat când... când am zărit monumentul acela megalitic, înălțat spre cer ca un enorm talisman. Am vrut să-l ating. Părea să-mi facă semn și, când am ajuns acolo, am auzit nechezatul calului...

Se întoarse oftând spre fereastră și privi cum cade ploaia.

— Dacă ar veni măcar cineva... sau dacă ar telefona! Stăm de vorbă, încercăm să nu ne gândim, dar amândoi știm că asta nu servește la nimic. Ceea ce i s-a întâmplat acelui animal este îngrozitor. Dar Stella... este atât de plină de viață, atât de frumoasă... și Ward o iubește!

La aceste cuvinte, Pierre își puse mâinile pe umerii tinerei fete. Ea își ridică încet privirea spre el. Tăcerea păru deodată să înăbușe strigătul inimilor lor, rugăciunea lor pentru ca Stella să fie teafără și nevătămată în landa pustie.

— Pierre...

— Știu, copila mea, șopti el așezându-se alături de ea pentru a-i atrage capul pe umărul lui. Așteptarea este întotdeauna apăsătoare, cu atât mai mult pentru tine, care ai văzut calul călărit

probabil de ea. Așadar, voiai să fugi ! Și unde te duceai ?

— La Londra. În oricare mănăstire care ar fi acceptat să mă primească. Numele meu este destul de neobișnuit și n-ar trebui să fie prea dificil de făcut cercetări, nici să dureze prea mult. Ar însemna cel puțin ceva să descopăr care este adevăratul meu loc în această lume. Uneori am impresia...

Cum se întrerupse din nou, Pierre termină în locul ei :

— Te gândești că Ward știe mai multe despre tine și nu vrea să-ți spună, așa-i ?

Încuviință înclinând capul și simți sub obraz țesătura moale a hainei lui Pierre care mirosea frumos a săpun și apă de toaletă. Era foarte diferit de Ward, bărbatul care fusese atât de aproape de ea noaptea trecută, pecetluindu-i gura cu sărutările lui și lăsându-i pe piele urma aspră a degetelor. Mâna lui Pierre care-i mângâia părul în clipa asta, alunecând spre ceafa gingașă, n-avea această asprime, nu lăsa să se înțeleagă că ar putea fi neîndurătoare.

— Ești o fată drăguță, șopti el. Este ușor pentru un bărbat să te dorească. Atât de ușor încât ar fi în stare să mintă pentru a te păstra. Cu tine, am impresia că sunt într-o capelă tihnită, izolată, cu vechi morminte acoperite cu sculpturi funerare masive și lei de piatră culcați la picioarele lor. Ai ceva misterios pe chipul tău, aerul visător al celților.

Degetele lui Pierre se strânseseră mai tare pe ceafa lui Ynis. Se aplecă spre ea, simțind că nevoia de tandrețe o lăsa fără apărare. Își puse bu-

zele pe tâmpla ei, apoi alunecară pe obraz, apoi până la colțul buzelor. Era ciudat de plăcut și deloc alarmant. Ea așteptă, nemișcată ca o statuie, ca el s-o sărute pe gură.

Dar așteptarea se prelungea și când își ridică pleoapele, Pierre o privea cu o expresie chinuită.

— Nu așa, gemu el. Nu cu această dulce resemnare. Așa ești cu Ward ?

— Cum sunt cu Ward nu te privește !

Se smulse sălbatic din îmbrățișarea lui Pierre. Dulcea toropeală în care zăcuse se risipi ca un fum. Bărbații erau cu toții la fel : ei voiau ca o fată să le reziste în scopul de a-i face rău ! Se ridică dintr-o săritură și paharul cu coniac se rostogoli pe covor. Alcoolul i se urcase la cap și avu o ușoară amețeală. Pentru a-și recăpăta echilibrul, se agăță de perdea și rămase acolo, nesigură, când văzu apărând pe terasă niște siluete de bărbați care păreau muiate de ploaie.

Un bărbat mergea înainte ; îl urma altul, ducând o femeie în brațe... o femeie al cărei păr desfăcut strălucea ca o flacără pe stofa hainei lui.

Ușa terasei se deschise atât de brusc încât Ynis fu împinsă înapoi, ca izbită de un val puternic. A fost aproape aruncată de peretele de care se sprijini cu spatele, cu imenșii ochi verzi fixați asupra lui Ward, în timp ce Dick Travis o purta pe Stella în salon.

— Nu vi se pare că este minunat de dramatic, dragii mei ?! exclamă actrița cu tulburătorul ei hohot de râs. Ca începutul unei piese... sau ultima scenă, înainte de căderea cortinei.

CAPITOLUL VIII

Mai târziu, în cursul acestei zile bogate în emoții, Ynis află chiar din gura lui Ward amănunțele accidentului. Se găsea singură în sera transparentă de la capătul culoarului slab luminat, când auzi un zgomot de pași și recunoscuse mersul acesta rapid și hotărât. Se redresă, încordată, în fotoliul din trestie de mare, cu rochia deschisă la culoare luminată din când în când de fulgerele care spintecau orizontul, deasupra mării. Auzind deschizându-se ușa, întoarse capul și inspiră aroma țigării lui Ward.

— Credeam că te-ai dus la culcare, dar te-am văzut prin geam, la lumina unui fulger, afirmă el. Arăți ca o fantomă. Ca toate vechile castele din Cornwall, acesta o are și el pe a sa. Sper că nu te înspăimânt?

— Nu, murmură ea, cu mâinile încleștate, în timp ce el se așeză pe pervazul ferestrei, în apropierea fotoliului. Furtuna asta e ciudată. Am ascultat cu atenție, pândind tunetele, dar totul rămâne tăcut.

— Sunt fulgerle provocate de căldură, o furtună marină...

Simți că o privește lung. Cu spatele întors la peretele de sticlă, avea fața în umbră și Ynis nu-i putea desluși expresia ; în schimb, figura ei crispată era scoasă bine în evidență de fulgerele argintii, a căror lumină albăstruie accentua misterul și intensitatea momentului.

— Ce face Stella ? întrebă ea.

— A adormit în sfârșit. Este dintre acele persoane care reacționează la calmante ca și cum ar fi șampanie. Vorbea fără încetare și m-am gândit că este mai bine s-o las să se elibereze de durere și de spaimă, ascultând-o evocând trecutul până când a fost destul de istovită pentru a adormi. Măine, va putea juca pe îndelete rolul fermecătoarei invalide.

— Piciorul nu este rupt ?

Vorbind, Ynis se străduia să nu se gândească la nenorocitul acela de cal care se zbătea, care o trântise pe Stella și o abandonase în landă cu un picior rănit.

— Are glezna scrântită și va fi obligată să se odihnească cel puțin o săptămână. Trebuie să fi galopat ca o nebună, firește, dar Dick și cu mine am căzut de acord să nu-i facem reproșuri. Ea știe ce s-a întâmplat cu bietul animal și asta îi va servi drept lecție.

— Asta o va învăța să nu mai fie crudă ?

Cuvintele îi scăpaseră lui Ynis fără să vrea și cu toate acestea, nu le regreta deloc.

— Înțeleg ce simți, replică el trăgând furios din țigară. Tu n-ai fi în stare să-ți verși nervii în felul acesta. Cred că ți-ar plăcea mai mult să abați cravașa asupra spinării mele.

Tânăra fată ridică din umeri.

— Poate... Stella și cu tine sunteți îngrozitor de cruzi. Vă meritați unul pe altul.

— Adevărat? Și tu ce vei face în situația asta?

— Eu plec, Ward. Măine.

— Tu pleci. Cât de simplu, nu-i așa?

— Mi se pare că este cea mai bună soluție. Mi-am îndeplinit misiunea de țap ispășitor, dar n-am apreciat-o deloc și n-o mai vreau. Trebuie să mă întorc la propria mea viață și trebuie să-mi arăți calea. Sunt sigură că tu o cunoști.

— Nu fi sigură de nimic, fetițo, și încă mai puțin că voi accepta să-ți dau drumul.

— Dar, Ward, trebuie! strigă ea ridicându-se, în timp ce un fulger îi luminează chipul înspăimântat. Altfel, voi fi obligată să fug încă o dată...

— Încă o dată?

Întinse mâna și o apucă de braț.

— Ce vrei să spui? mârâi el. Erai pe cale să fugi, când drama aceea din mlaștină te-a reținut? Unde dracu' te duceai? Și cu ce bani? Am făcut în așa fel încât să ai tot strictul necesar, totuși știu că n-ai nici un ban.

— Strictul necesar, cum îi spui, poate fi amanetat, ripostă ea.

În brațul pe care el i-l strângea cu o mână de fier, simțea mici înțepături neliniștitoare, ca și cum contactul cu Ward îl ardea.

— De ce ții să afli unde mă duceam? E ca și cum...

Prudența îi pecetlui gura cu o botniță nevăzută și cuvintele pe care le reținuse i se aprinseră în ochi.

— Ward, lasă-mă să plec!

Disperarea ei deveni atunci complet tăcută. Căci, în timp ce apropierea de Ward o electriza în mod ciudat, în timp ce erau amândoi în acest ireal turn de sticlă, aceasta a fost clipa în care s-a îndrăgostit de el. Revelația a izbit-o ca un trăsnet și era cât pe ce să țipe și să cadă în genunchi sub violența șocului. Îi era aproape imposibil să respire, atât de furios îi bătea inima. Niciodată nu dorise atât de mult ca el să-i dea drumul, să scape de prezența lui. În ajun, se zbatuse ca să-l respingă, dar acum lupta împotriva propriilor ei sentimente, străduindu-se să se elibereze.

— Ah, nu !... bombăni el.

O trase cu atâta putere spre el încât ea își pierdu echilibrul și trebui să se agațe de mâneca goală. Nu de mult, când i se mai întâmplase, găsise numai dezolant ca un braț să poată fi atât de iremediabil pierdut. Acum, suferea din adâncul sufletului de compasiune pentru el. Ar fi vrut să fie în locul Stellei, pentru a-i dovedi că nu era respingător fizic deoarece nu mai putea strânge o femeie între două brațe.

— Nu-ți place să mă atingi, nu-i așa ? o ironiză el, fulgerând-o cu privirea. Te-am simțit tremurând, ca și cum ai fi pus mâna pe o flacăra. Foarte bine, nu va fi nici o căsătorie, astfel că este inutil să fugi. Îți ofer posibilitatea să rămâi aici. Și să nu-ți mai fie teamă, nu te voi constrânge la o căsătorie care te înspăimântă. Biata fetiță ! Ochi imenși și o inimă care bate destul de repede pentru a te distruge !

Deodată, înlănțui cu brațul umerii lui Ynis și își puse bărbia lângă tâmpla ei fierbinte.

— Da, rămâi la Farmecul mării, șopti el. Nu ai nici un loc unde să mergi, este purul adevăr.

— Dar știi de unde veneam...

— Părăsiseși mănăstirea când ne-am cunoscut, crede-mă. Trăiai într-o cameră mobilată.

— Singură ?

Era foarte aproape de ea și nu putu să-și ascundă ușoara crispare a mușchilor, ca și cum s-ar fi înarmat cu curaj pentru a minți.

— Firește...

— Nu te cred !

Se îndepărtă și el n-o reținu. În picioare, față-n față, se priviră lung. Tunetul bufni pe neașteptate deasupra castelului și ecourile lui se repercutară în coridoarele întunecate. Geamurile vibrară în camerele serei. O senzație ciudată o cuprinsese atunci pe Ynis... ceva care se trezea confuz în partea memoriei sale rămasă cu încăpățănare adormită de când fusese lovită de mașina aceea.

— Trebuie să-mi spui adevărul, Ward ! Pentru ce venisem la Farmecul mării ? Și de ce am impresia că ai un motiv... nu să mă iubești ci să mă urăști ?

El o privi fără să-i răspundă și furtuna izbucni în jurul lor, furioasă, brăzdată de fulgere albastre care păreau că vor face să se prăbușească pereții de sticlă. Se părea că toate emoțiile tulburătoare ale zilei duceau la asta, că tensiunile umane se înfruntau la fel cum elementele naturii înfruntau pământul. Emoțiile lui Ynis se adresau lui Ward, cerând stăruitor adevărul care se afla pe buzele acestui bărbat, buze pe care nu le va mai simți niciodată cu pasiune peste ale ei.

— Sunt sigur că amnezia ta nu va întârzia să se vindece, spuse el în sfârșit. Aș putea smulge vâlul acum, dar mintea ta trebuie s-o facă ea însăși, așa ar fi mai bine. Măine, furtuna va trece și va reveni timpul frumos. Trebuie să te distrezi, să nu-ți faci nici un fel de griji. Pentru asta, nu voi pune decât o singură condiție...

— Știam eu bine că trebuie să existe o condiție !

Înarmată cu curaj pentru a putea suporta adevărul, Ynis se simți totuși peste măsură de ușurată când Ward se stăpâni, chiar în clipa destăinuirii. Măine, se gândi ea, se va trezi și poate își va aminti totul ; dar, în seara aceasta, nu-și dorea decât uitarea îndurătoare.

— Aș vrea să-ți menții încă rolul de logodnică, replică el ridicându-se în toată înălțimea lui, proiectat în haina de catifea neagră pe pereții de sticlă pe care șiroia ploaia. Îți promit că de acum înainte va fi cu adevărat doar o parodie de logodnă.

Îl privi insistent, uluită.

— Dar nu înțeleg... Aveai cu siguranță intenția să-i spui Stellei că ceea ce a văzut ieri seară în camera mea era o minciună.

— Dimpotrivă, vreau ca Stella să părăsească Farmecul mării îndată ce va putea, o contrazise el cu asprime, ca și cum doar vorbind pe tonul acesta reușea să-și ascundă adevăratele sentimente. Trebuie să-și reia propria viață, în timp ce eu voi rămâne aici ca să mi-o trăiesc pe a mea. Trecutul nu mai există, a dispărut pentru totdeauna, ca și brațul meu.

— Dar dragostea rămâne, murmură Ynis fără voia ei. Să nu susții că nu mai simți nimic pentru Stella. Ea continuă să-ți sfâșie inima.

— Se pare că ești hotărâtă să mă arunci în brațele Stellei ca și cum ar fi singura cale de a scăpa de mine. De acum înainte, te asigur, nu va fi nimic altceva între noi decât o comedie, un joc. Mă voi mulțumi să-ți zâmbesc așa cum face un logodnic, pentru ca s-o conving pe Stella că sunt hotărât să te iau în căsătorie.

— Așadar, mândria ta este atât de neîndurătoare? Nu ești în stare să ierți? ripostă Ynis și întoarse capul pentru a nu mai vedea chipul abătut al lui Ward.

Cu ce drept vorbea ea de mândrie, când nu putea suporta să conteze atât de puțin pentru el? Era logodnica lui de fațadă, nu mai mult... Voia să-l trimită la toți dracii, să-i ceară să-și caute un alt țap ispășitor de torturat și de folosit în lupta lui împotriva Stellei. Trebuia s-o trimită înapoi pe femeia aceasta, pentru că n-avea nici un chef să-și ducă viața la Farmecul mării dacă el refuza să se întoarcă la luminile Londrei.

— Asta n-are nimic de-a face cu mândria, o asigură el. Și nici cu dorința mea de răzbunare. Ești prea tânără și poate prea obosită pentru a înțelege adevărata explicație.

Ynis clătină din cap.

— Nu. Știu că există o iubire dincolo de dragoste și dacă ai intenția să te folosești de mine...

— Nu-mi place deloc expresia asta. Ți-am cerut doar colaborarea.

— De ce nu ? Îți sunt datorare asta, în schimbul bunătății tale, a îngrijirilor pe care mi le-ai asigurat după accidentul pe care l-am suferit...

— Ynis...

Își puse mâna pe umărul ei și ea nu reuși să-și stăpânească fiorul care o străbătu din creștet până-n tălpi. Se eliberă cu delicatețe.

— Ward, îmi dai voie să mă retrag ? Sunt foarte obosită...

— Obosită de mine și de pretențiile mele... nu-i așa ? Da, du-te repede la culcare și n-avea nici o grijă. Măine, cu puțin noroc, soarele va străluci din nou. Vei putea să te plimbi pe plajă și să te bălăcești în băltoacele dintre stânci.

— Ward, nu sunt copil !

Alergă spre ușă și o deschise repede.

— Poate voi merge la plajă cu Pierre. Știe că era o simplă ironie afirmația că logodnica e sacră pentru tine.

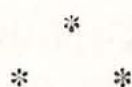
Acestea fiind zise, se îndepărtă rapid și intră în camera ei. Aici, toată agresivitatea o părăsi și se lăsă să cadă pe blana de tigru ; punându-și fruntea pe capul amenințător, rămase mult timp lungită, plângând disperată.

Când s-a culcat în sfârșit, furtuna se îndepărtase. Cu ochii larg deschiși în întuneric, asculta cum picăturile de ploaie cad de pe frunzișul viței sălbatice pe dalele terasei.

„Rămâi la Farmecul mării“, îi spusese Ward. „Să nu te temi că-ți voi mai impune ceva.“

Gemând ușor, se întoarse în pat, înțelegând brusc, prin toate fibrele corpului, că tânjea după imperativele lui Ward... tandrele imperative ale dragostei.

Ward își cunoștea bine ținutul natal, căci săptămâna următoare natura păru să ofere în dar Cornwallului o vreme aproape tropicală.

Ynis avea impresia că trăiește într-un vis ciudat din care nu putea scăpa luând-o la sănătoasa. Va rămâne prizoniera acestui vis până când Ward îi va elibera trupul și-i va îmblânzi inima tânără și sălbatică.

Mai mult ca niciodată, Ward îi părea că aparține acestui pământ sălbatic al Cornwallului. Ea își petrecea mult timp pe plajă cu Pierre, ascultând cu o ureche distrată bârfele mondene. Îi plăcea să se scalde în mare, lăsându-se în voia valurilor puternice, râzând și țipând când acestea o aruncau înapoi pe nisip ca pe o delicată stea de mare.

Nu știa dacă Pierre se lăsa înșelat de comedia pe care o jucau ea și Ward. El nu punea nici o întrebare dar, uneori, privirile lui dădeau impresia că știe adevărul. Surprindea atunci pe chipul lui o imperceptibilă ridicare de sprâncene când, înaintea Stellei, Ward își juca atât de suav rolul de viitor tânăr căsătorit nerăbdător. Acesta o privea pe Ynis în ochi, luând-o de mână, iar tânăra fată, știind că era un joc, trebuia să lupte cu ea însăși pentru a nu-și lăsa inima să-și dezvăluie secretul.

Aerul mării și soarele îi aureau pielea și-i făceau ochii verzi să strălucească. Era conștientă de asta și totuși se simțea îngrozitor de vulnerabilă când Ward îi făcea complimente. Ar fi fost minu-

nat dacă ar fi crezut cu adevărat, dar el îi spusese lucruri drăguțe doar ca s-o înșele pe Stella.

Durerea provocată de glezna scrântită lăsase cearcăne sub ochii Stellei, iar paloarea îi stătea bine, îndulcindu-i feminitatea trăsăturilor. Îmbrăcată în mov sau în catifea de culoarea scorțișoarei, întinsă alene pe una din canapelele salonului, era imaginea însăși a frumuseții. Îi făcea grații lui Ward, îi zâmbea ispititor, îl iscodea în tăcere cu ochii ei mari, albaștri, încât te întrebai cum îi putea el rezista.

Observând jocul privirilor lor, simțind tensiunea care exista între ei, Ynis era încordată ca o strună de vioară la sfârșitul concertului. Dormea prost și se trezea în zori pentru a alerga pe peluzele umede de rouă spre scara care cobora de pe terasă pe plajă. Diminețile erau răcoroase și senine și tânăra fată se avânta pe nisipul fin, cu picioarele goale prin spuma argintată.

Plaja era apărată de o faleză înaltă și Ynis mergea până la far, ridicat pe o învâlmășeală de stânci de care se izbeau valurile mării. Ar fi putut sta ore întregi acolo privind valurile, mase compacte de energie și lumină ; trebuia totuși să se întoarcă înainte ca Ward să vină în căutarea ei.

Acum îi era teamă să fie singură cu el, căci dragostea pe care o încerca devenea din ce în ce mai puternică ; tinerețea și lipsa ei de experiență riscau s-o trădeze. Nu se putea împiedica să reacționeze la contactul cu Ward, înfiorându-se ca o vietate sălbatică.

În dimineața aceea, cu părul fluturându-i în vânt și picioarele mângâiate de apa mării, Ynis

urca scara care ducea la Farmecul mării. Căldărușe și roinițe creșteau în crăpăturile falezei, ca și degețelul-roșu și arbuști spinoși. Ajunsă sus, se opri o clipă pentru a respira briza aromată și a-și recăpăta suflul.

În vestibulul castelului o întâlni pe Alice; aceasta o anunță că domnișoara Marrick dorea să-și ia micul dejun împreună cu ea.

— Este în camera ei, domnișoară. Tocmai i-am dus un platou cu porții duble, așa cum mi s-a cerut. Domnul Saint-Clair a trebuit să plece la una din ferme și domnul francez l-a dus acolo cu mașina.

Ynis șovăi și își îndreptă șuvițele de păr care-i cădeau pe frunte. Era sigură că arată ca o vrăjitoare. Convocarea aceasta în camera Stellei, în absența lui Ward, nu putea să aibă decât o singură semnificație; actrița se hotărâse să-și scoată ghearele.

— Ei bine, domnișoară?

Alice o privea cu un mic zâmbet ironic și enervant, privind rând pe rând părul ciufulit și sandalele pe care Ynis le ținea în mână.

— Atunci? Mergeți direct la domnișoara Marrick sau să-i spun că trebuie să vă schimbați și să vă pieptănați?

Tinerei îi sări brusc muștarul. După venirea Stellei în casa aceasta, servitoarea devenea pe zi ce trece mai impertinentă, ca și cum personalul se aștepta să afle că planurile de căsătorie ale stăpânului se schimbaseră.

— Draga mea Alice, sunt sigură că domnișoarei Marrick nu i se va tăia pofta de mâncare dacă mă va vedea în blugi.

Lăsând-o cu gura căscată, Ynis se îndepărtă, tot în picioarele goale. Totuși, când ajunse la ușa Stellei, imploră în gând ajutorul destinului. Speră că va reuși să-i țină piept verișoarei lui Ward. Femeia aceasta era mare expertă în folosirea insultei deghizate în vorbe de spirit.

Ținându-și însă sandalele în mână, bătu cu curaj.

— Intră ! rosti o voce vibrantă și teatrală.

Ynis intră în încăperea cu lambriuri albe și mochetă grenă. Actrița trona în marele pat cu baldachin, sprijinită de perne, albastrul chimonoului ieșind în evidență pe cearșafurile albe. Dacă veșmântul acesta era menit să-i amintească lui Ynis noaptea când o surprinsese cu Ward, manevra era reușită. Ynis se simți descumpănită când ochii Stellei o măsurară și se rontunjiră disprețuitor văzându-i picioarele goale.

— Ai fost să te bălăcești ? o zeflemisi ea.

— Îmi place să mă plimb dimineața pe plajă.

Tânăra se aplecă și-și puse sandalele. Își simțea inima bătându-i nervos și regreta că nu se schimbase, în loc să cedeze impulsului temerar de a-i demonstra Stellei că nu-i este teamă de ea. În realitate, era înspăimântată și ardea de dorința de a se refugia în camera ei înainte ca această conversație să înceapă cu adevărat.

— Nisipul este atât de pur și de virginal, nu-i așa ? insinuă ea pe un ton a cărui dulceață reușea în întregime să mascheze gândul ascuns. Așază-te și ia o ceașcă de cafea. Sper că-ți place să bei cafea dimineața ? Eu găsesc ceaiul prea puțin stimulant, dar cu siguranță asta este ceea ce preferi.

— Îmi place cafeaua, replică Ynis.

Îi trebui tot curajul pentru a apropia un fotoliu de pat și a se așeza atât de aproape de foșnetul mătăsos al chimonoului care degaja un miros de parfum scump.

Pentru a evita să-și încrucișeze privirile cu Stella, iscodi masa de toaletă care semăna cu un altar pregătit să officieze cultul frumuseții. Sub oglinda largă, masa era acoperită cu borcănase de toate mărimile și culorile, ca și de o serie întreagă de obiecte de toaletă din argint, cu mâner de fildeș. Elegante flacoane de parfum scânteiau și soarele se reflecta pe inițialele gravate pe spațele periilor pentru păr.

— Vrei pâine prăjită ? îi propuse Stella.

Ea își luă o felie cu o admirabilă ușurință, o acoperi cu unt, apoi cu miere, fără a înceta s-o observe pe Ynis printre genele extraordinar de lungi. Părea s-o amuze fața nemachiată a tinerei fete, părul liber și unghiile scurte.

Ynis luă o înghițitură de cafea.

— Nu mi-e prea foame, mulțumesc.

— Credeam că aerul mării îți face o poftă de mâncare devorantă, i-o întoarse Stella înainte de a mușca din tartină cu evidentă plăcere. Te îngrijorează ceva, draga mea ? Perioada care precede căsătoria este întotdeauna neliniștitoare. Se pare că un stilist și o croitoreasă vor veni de la Londra pentru a-ți face rochia de mireasă, cel puțin așa mi-a spus croitorul meu când am trecut pe la el, cu câteva zile înainte de venirea mea aici. Ce s-a întâmplat, scumpeteo ? Ai hotărât să nu te căsătorești în alb, până la urmă ? Nu cum-

va ai remușcări, în urma educației primite la mănăstire ?

Ynis își puse cu băgare de seamă ceașca pe farfurioara ei și înfruntă privirea insultătoare, curioasă și aspră a interlocutoarei sale.

— Nu sunt amanta lui Ward, declară ea cu sinceritatea naturală a inocenței. N-ar avea nevoie să ia în căsătorie o persoană pe care deja ar poseda-o.

Stella ridică o elegantă sprânceană pensată, iar mișcarea brațelor sale însufleți păsările țesute pe mătasea chimonoului.

— Adevărat ? Așadar, te păstrezi pentru căsătorie, nu-i așa ? De necrezut. Ești mai vicleană decât pari, sau Ward este mai puțin impetuos. Bărbatul de care îmi amintesc eu n-ar fi putut fi ținut la distanță de o fată...

— Nu vreau să știu, o întrerupse Ynis privind-o pe Stella cu demnitate. Nu știu ce simțea Ward pentru dumneavoastră, nici ce rău i-ați făcut în momentul accidentului său.

— Numai cei pe care-i iubim sunt capabili să ne facă rău, replică cealaltă. Să nu-ți închipui, mai ales, că Ward are pentru tine sentimentele pe care le avea pentru mine când aveam vârsta ta. Eu aveam puterea să-l scot din minți, draga mea. Este într-adevăr păcat că eram amândoi atât de plini de talent. Ambiția noastră a stat mult timp ca o spadă între noi, dar dragostea era mereu prezentă, vie, crudă și în același timp tandră! Poți suporta gândul că în timpul nopții de nuntă el își va aminti de fata cu părul roșcat pe care o urmărea prin landă ? Viața lui, nervii lui și dorințele lui sunt inexorabil legate de ale mele...

Actrița se întrerupse pentru ca s-o lase pe Ynis să se pătrundă de aceste cuvinte, să și le înțipărească în minte și în inimă. Recăzu pe perne, cu părul ca o flacără pe mătasea chimonoului, cu pleoapele grele trădându-i dorința pentru Ward și hotărârea de a-l readuce la ea.

Fizic, era infinit mai frumoasă decât Ynis, ca un fluture exotic sau o orhidee; alături de ea, tânăra fată se simțea în găoacea unei crisalide. Privind-o cu admirație, știind că Ward o avusese în stăpânirea lui și că el n-o va putea uita niciodată, Ynis reintra în cochilia ei, îngrozită în sine la ideea că el va fi incapabil să reziste la atâta seducție și o va reține pe Stella la castel. Acum, Ynis îl iubea la nebunie pe Ward și se temea de durerea pe care Stella nu va întârzia să i-o provoace din nou. El avea nevoie să fie iubit pentru ceea ce era în prezent și nu pentru ceea ce fusese în perioada lui de glorie.

— Cred că nu vă iubiți decât pe dumneavoastră, declară ea cu îndrăzneală. A fi iubită de Ward sau de oricare alt bărbat, este doar o prelungire a iubirii de propria dumneavoastră persoană.

— Ce vicleană ești! susură Stella cu un zâmbet care-i etală ostentativ dinții perfecți. A fi iubită flatează fără îndoială orgoliul, dar în cazul acesta este cu totul altceva. Vorbim despre Ward și el este o persoană deosebită. Căsătorit cu tine, va rămâne în acest ținut sălbatic și își va irosi talentul. Eu mă pricep la asta... Ce știi tu despre marea muzică și despre măiestria lui Ward? El este un mare muzician. Toate astea să se piardă din cauza unei fete neînsemnate ca tine? Vrei să-l vezi irosindu-se... chiar dacă îl iubești?

La aceste cuvinte, durerea îi sfâșia inima lui Ynis. Cu intuiția ei feminină, actrița îi ghicise sentimentele și era inutil să le nege.

— El nu va putea niciodată să dirijeze o orcheastră, obiectă ea.

— Nu, dar se poate consacra compoziției, ripostă Stella aplecându-se pentru a o pironi pe Ynis cu ochii ei albaștri. Vrei să pleci și să mi-l lași? Știi că eu sunt aceea care-l doresc cu adevărat. El se luptă cu mine pentru a-și salva mândria. Se străduiește să-și înăbușe dragostea pentru mine servindu-se de o fată ca tine pentru a stăvili o maree. Ți place oare să fii folosită de el pentru a mă ține pe mine la distanță? Pe de altă parte, ești cu siguranță încântată că te-a remarcat și noi știm cu toții ce simți pentru el. Este de asemenea evident că nu ești în stare să-l faci fericit. E prea puternic pentru tine, draga mea.

— Dar este prea bun pentru dumneavoastră! exclamă Ynis. El are sentimente, respect pentru ceilalți, dar n-ați avut destulă dragoste pentru el ca să-i arătați că era încă o persoană însemnată, în momentul când avea cea mai mare nevoie să fie încurajat. Poate că n-am nici chipul și nici corpul dumneavoastră, domnișoară Marrick, dar sunt sigură că am mai multă inimă!

— Și marea ta inimă se va frânge, proastă mică, pentru că n-am nici cea mai mică intenție să ți-l cedez pe Ward. Tocmai ție, fata unui jalnic escroc care a încercat să-i smulgă o mie de lire lui Ward! Cu prenumele tău ciudat, a fost destul de ușor să aflu cine ești cu adevărat, mai ales cu relațiile mele. Fiica lui Noël Rainford! Și mă acuzi pe mine că i-am făcut rău lui Ward!

În ziua accidentului său, o secătură i-a furat portofelul și la spital nimeni n-a putut afla că ar fi trebuit încredințat unor mâini experte... Ah, ce pierdere ! Și tu, fata unui criminal, îndrăznești să mă acuzi pe mine că nu am inimă !

Ynis rămăsese ținută în fotoliul ei, amețită, privind-o fix pe Stella și străduindu-se să se convingă că nimic din toate astea nu era adevărat. Cu toate acestea, în înfățișarea Stellei era ceva, o sclipire triumfătoare în ochii de safir care-i spuneau că acesta era îngrozitorul adevăr. În timp ce făcea pe rănita, actrița se informase activ : luase legătura cu oameni din Londra, probabil impresari și jurnaliști, cărora nu le fusese greu să descopere tot ce ștersese amnezia din memoria fetei lui Noël Rainford.

— Știind cât de mult disprețuiește Ward escrocii, reluă Stella, mi se pare ridicol faptul că a ales să se logodească tocmai cu fiica unuia dintre acești ticăloși. Dar el a făcut întotdeauna lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată prea bine... și care-l fac și mai fermecător. Îmi plac persoanele misterioase. Acum, că ți-am dezvăluit totul, aș vrea să știu, ce ai de gând să faci ?

— Unde este... Noël ?

Ynis nu-și amintea cum arăta tatăl ei, dar numele lui i se păru cunoscut.

— A fost judecat și își ispășește pedeapsa într-o închisoare. El l-a escrocat pe Ward... Ai de gând să-i calci pe urmă și să furi ceea ce nu-ți aparține ?

Ynis privi razele de soare pe lambriurile albe. Strecurate printre barele balustradei, proiectau niște umbre... ca grățiile unei închisori.

Stella o prinse de braț și unghiile ei lungi se înfipseră dureros în încheietura mâinii tinerei.

— Mă auzi ? Ai acum dovada de necontestat că Ward nu te poate iubi ! El nu te vrea, așa că ce vei face ?

— Eu... nu știu.

Ynis își smulse mâna și se ridică dintr-o săritură. Apoi întoarse spatele Stellei și se repezi afară din cameră, trântind ușa în urma ei. Avea nevoie să respire aer proaspăt, să regăsească cerul și peluzele strălucind în soare. Orbită de lacrimi, izbi în plin pe cineva. Două brațe o prinseră cu hotărâre.

— Unde alergi așa, drăguțo ? se interesă Pierre.

Ridică spre el chipul palid, pe care se rostogoleau lacrimile.

— Ah, Pierre... Ward nu mi-a spus niciodată că am un tată... Adineauri am aflat că este în închisoare !

— Cine ți-a spus ? o întrebă el trecându-și degetele pe obrazul ud de lacrimi al tinerei fete. Trebuie să fie o adunătură de minciuni.

— Nu !

Ea își scutură capul cu disperare și trupul ei gingaș începu să tremure în brațele francezului.

— Stella a fost ? reluă el.

— Da.

— Este o adevărată pacoste. Vino, mașina mea este acolo. Vom face o mică plimbare până când te vei simți mai bine.

Susținută de însoțitorul ei, se lăsă condusă spre automobilul gri parcat în alee.

— Unde este Ward ? murmură ea nervoasă.

— S-a dus în aripa de vest, pentru a lucra în bibliotecă. A avut loc un incendiu la una din ferme și trebuie să completeze o sumedenie de formulare pentru societatea de asigurări. Urcă, instalează-te comod, vom face o plimbare.

— Pierre, izbucni ea pe neașteptate, cu ochii rugători, vrei să mă duci la Londra? Nu mai pot rămâne aici, mai ales acum. Locul meu nu este în casa lui Ward. Tatăl meu l-a furat și acum știu că mă urăște!

— Biată micuță...

Brusc îl prinse cu putere de braț.

— Pierre, Pierre! exclamă ea. Acum știu unde este mănăstirea! La Bayswater! Trebuie să mă întorc acolo. Te implor...

— Nu-i nevoie să mă implori, șopti el cu o voce înăbușită. Te voi conduce la Londra, desigur, dar îți trebuie un mantou. Când va apune soarele se va face frig și drumul este lung. Așteaptă-mă aici. Și șterge-ți lacrimile.

Puse o batistă pe genunchii ei, îi adresă un zâmbet liniștitor și se întoarse spre casă. În timp ce-și ștergea ochii, ea auzi țipetele fluierarului gulerat dinspre landă și i se păru că ascultă tânguirea propriei sale inimi.

CAPITOLUL IX

Se lăsase noaptea și Londra își aprindea luminile când automobilul gri pătrunse în cartierul Bayswater, unde se găsea mănăstirea. Modul în care amintirea acestor vechi ziduri acoperite de mușchi revenise în mintea lui Ynis era ciudat. Exact ca într-o pictură, revedea clopotele chemând la vecernie, călugărițele pașnice în veșminte cenușii, refectoriul cu lungile mese de lemn bine ceruit, grădina împrejmuită în care sora Marta cultiva legume și plante aromatice, ca și mici trandafiri albi la adăpostul unei bariere de caprifoi.

Era de necrezut că putuse uita locul unde își petrecuse întreaga copilărie, în plin centrul Londrei și totuși departe de zgomot, de agitație și de tragediile vieții.

— Ele voiau să rămân, îi destăinui ea lui Pierre. Maica superioară spera că-mi voi face noviciatul și că voi ajunge să mă călugăresc. Dar... nu puteam...

În timp ce așteptau la un stop, el îi aruncă o privire.

— Nu, firește. Nu erai făcută pentru viața religioasă cu ochi ca ai tăi !

Ochii aceștia se ridicară spre el sub pleoapele îngreunate de lungile ore petrecute pe drum. Aveau ceva de vrăjitoare, în ei strălucind lacrimile pe care Ynis le reținea de când kilometrii se succedau și-i îndepărtau de Farmecul mării.

Lumina străzii accentua și mai mult paloarea tinerei fete, dându-i un aer rătăcit.

— Ești sigură că vrei să te întorci la aceste călugărițe ? o întreabă Pierre pornind din nou.

Planul orașului le indicase locul unde se găsea amplasată „Mănăstirea Sfintei Cruci“, în cartierul Bayswater, și brusca accelerare a bătăilor inimii o avertiză pe Ynis că se apropiau de foarte vechea construcție umbrită de chiparoși. Tânăra fată se înfioră, ca și cum ar fi fost atinsă în trecut de o mână înghețată.

— Nu am unde merge, Pierre. Acesta este singurul meu cămin.

— Adevărat ?

Pierre coti pe o stradă transversală și apărură copacii înalți ai unui parc ; ziua, probabil că mamele își plimbau acolo copiii, iar câinii țopăiau pe peluze.

— Sunt prea obosită în momentul acesta pentru a desluși semnificația întrebării tale, replică ea. Sper, Pierre...

— Eu sunt cel care sper, o întrerupse el cu un zâmbet ciudat. Suntem legați printr-o foarte plăcută prietenie, care ar putea deveni mai profundă... dacă nu te vor convinge să te călugărești.

Se pregătea să-i răspundă, când el blestemă și frână brusc. Ynis se redresă și privi prin portieră.

— Oh, nu ! Nu se poate ! Doamne, Dumnezeu, ce s-a întâmplat ?

În locul mănăstirii, nu mai era decât un morman de dărâmături împinse acum de buldozere pentru a se construi o altă clădire. Lumini roșii străluceau în jurul utilajelor de demolare, nemișcate și tăcute după ce doborâseră zidurile care adăpostiseră până de curând dormitoarele comune și sălile de clasă, capela și bucătăria. În grădina, grămezi mari de cărămizi luaseră locul legumelor și florilor. Numai chiparoșii supraviețuiseră, ca și cum hotărâseră să-i lase să trăiască pentru a face umbră apartamentelor sau birourilor care vor ocupa de acum înaintea locului acesta.

Un paznic de noapte se apropie de mașină și-i întrebă pe ocupanții ei dacă se rătăciseră.

— Aici era „Mănăstirea Sfintei Cruci ?!” se interesă Pierre. Nu am greșit adresa, nu-i așa ?

— Nu, era chiar aici, răspunse paznicul șantierului. S-a găsit pentru călugărițe o nouă casă în provincie, pentru a se putea demola această clădire veche. Toate lambriurile erau mâncate de carii, iar acoperișul era într-o stare deplorabilă. Ar fi fost nevoie de prea mulți bani pentru a repara totul, așa că s-au mutat și și-au luat lucrurile cu ele.

— În ce regiune au plecat ?

Cel care puna întrebările era Pierre, Ynis fiind prea copleșită. Avea impresia că un destin implacabil se înverșuna să-i spulbere speranțele de a-și regăsi un cămin. Clopotele vechii capele amuțiseră pentru totdeauna, praful șantierului ucisese trandafirii albi. Văzându-și toată copilăria în ruină, întoarse capul.

— Ynis...

Pierre îi mângâie obrazul, obligând-o să-l privească în față.

— Paznicul mi-a spus că, după cum știe el, călugărițele s-au mutat în Northumberland. Este absolut imposibil să te pot conduce acolo în seara asta, fată dragă. Ești epuizată, ți-e foame și cazi din picioare de somn. Cât despre mine, nu mă mai simt în stare să pornesc din nou la drum.

— Iartă-mă, Pierre, că ți-am impus tot drumul acesta degeaba, șopti ea cu disperare în glas. Habar n-am avut că mănăstirea urma să fie demolată. Ce trist este totul... Până și chiparoșii au un aer jalnic.

— Nu trebuie să-ți pierzi speranța. Măine, totul ți se va părea mai ușor și îți vei recăpăta buna dispoziție.

— Ciudat... Ward mi-a spus aproape același lucru, într-o seară când eram în sera de la Farmecul mării. I-am cerut să-mi dezvăluie ce știa despre mine, dar el mi-a răspuns că ar fi mai bine să-mi recapăt singură memoria. Nu avea dreptul să-mi... să-mi ascundă că tatăl meu era un răufăcător.

— Tu n-ai nici o vină, o liniști Pierre cu hotărâre, pornind din nou mașina.

Se îndepărtară de zidurile prăbușite, de adăpostul de odinioară reconfortant al mănăstirii și ajunseră curând pe străzile animate ale orașului.

— Nu-ți aparții decât ție, Ynis ; ești liberă și vei reuși să-și refaci o viață numai a ta. N-o să iei asupra ta povara escrocheriei comise de tatăl tău. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Din cauza asta am ajuns la Ward, spuse

ea cu o anume amărăciune. Pentru a-l implora să-l cruțe pe Noël... dar cum ar fi putut s-o facă ? Noël semăna cu vagabondul acela care i-a furat portofelul când a fost accidentat. Cum ar fi putut să-l ierte ?

— Nu putea, recunoscui Pierre. N-ar fi fost omeneste posibil. Nu poți pretinde așa ceva nici măcar unui înger, iar Ward nu este un sfânt.

Ynis era ghemuită în scaunul ei, înfășurată în impermeabilul pe care Pierre i-l adusese din holul de la Farmecul mării.

— Sunt mulțumită că am plecat fără să-l vedem. Altfel, lucrurile ar fi fost mai complicate. Francezul râse încet, ironic.

— Complicate ? Periculoase ar fi mai exact spus. Cel mai bine era să-i lași un bilet, cum am făcut eu, și să bați în retragere fără să trezești atenția dușmanului.

— Refuz să-l consider drept dușman, șopti ea. Știu că motivele pentru care voia să mă oprească la Farmecul mării erau ciudate ; îmi place totuși să cred că-i era milă de mine și că nu dorea să-mi facă rău.

— Nu este un om rău, o asigură Pierre în timp ce treceau prin fața vitrinelor luminate și a firmelor atrăgătoare de restaurante franțuzești și italienești. Viața i-a jucat o festă îngrozitoare smulgându-i din mână bagheta magică a succesului și acum el este acela care duce o viață grea. Nu în sens financiar, desigur, dar nenorocirea l-a făcut neîndurător.

Ynis strânse impermeabilul în jurul ei, ca pentru a regăsi cochilia protectoare a crisalidei. Era îngrozitor de tristă, iar chipul îi răsfrângea dis-

perarea în lumina intermitentă pătrunzând în mașina care rula cu viteză de-a lungul străzilor.

— Vrei să cinăm într-un mic restaurant ? propuse Pierre.

— Nu, mulțumesc.

La gândul de a se găsi într-un loc public, ținuta unor priviri curioase, se făcu și mai mică în scaunul ei.

— Nu, Pierre. Sunt în blugi, nu este o ținută potrivită.

— Prin urmare, cel mai bine este să mergem direct la apartamentul meu.

Ea se întoarse spre el repede.

— La apartamentul tău ?

În vocea tinerei, frământată de îndoială, se simțea neliniște. Înțelegea deodată cât de dramatică era situația ei. Era complet singură la Londra, cu Pierre, fără un ban în buzunar, fără să știe unde va dormi... numai dacă nu-i va permite însoțitorului său să hotărască pentru ea.

— Nu pot să te duc la un hotel și să te las acolo, declară el liniștit. N-ai haine, nici bagaje și hotelurile au principii curioase în această problemă. Cea mai bună soluție este să vii în apartamentul meu. Este confortabil, bine încălzit și are două camere. Te asigur, dragă fată, că după atâtea ore la volan nu sunt absolut deloc în dispoziție amoroasă. Așadar, ce părere ai ?

— Ce-aș putea spune, decât să-ți mulțumesc pentru bunătatea ta ? răspunse ea cu un zâmbet trist. Viața într-o mănăstire nu este cea mai bună cale pentru a învăța să cunoști bărbații. Ar trebui să-i considerăm prieteni, dar, în loc de asta, avem tendința să vedem în ei niște satiri.

— Este probabil vina întâlnirilor neplăcute pe care le-ai avut atât de curând după ieșirea în lumea mare.

— Tatăl meu... și Ward, șopti ea.

La amintirea lui Ward, inima i se strânse ca o floare atinsă de ger. Crezuse că dezamăgirea fi va alunga dragostea din minte ca și cum n-ar fi fost, totuși era bine înrădăcinată în trupul și în sufletul ei. În același timp cu durerea, simțea o ciudată plăcere nostalgică în vreme ce chipul abătut al lui Ward se contura în memoria ei, până într-atât încât trăsăturile distinse și gura lui batjocoritoare păreau să se aplece deasupra ei pentru a se apropia încet de buzele ei.

Simțind-o că tremură, Pierre o anunță :

— Aproape am ajuns. Curând, vei bea o cafea bună și te vei încălzi în fața focului.

Coti într-o stradă liniștită ; de fiecare parte a drumului, felinare înalte se reflectau în ușile elegante și ferestrele mari ale unor case vechi. Pierre opri mașina, o ajută pe Ynis să coboare și o luă de braț cu un gest liniștitor, ca s-o conducă apoi în lungul unei alei mărginite de flori, spre un peron flancat de felinare de fier forjat. Noaptea era atât de tăcută încât pașii lor păreau anormal de sonori pe treptele de piatră. Intrară în holul imobilului și se îndreptară spre apartamentul lui Pierre, situat la parter.

El deschise ușa și aprinse lumina. Ferestrele erau încadrate de perdele lungi și mai multe gravuri încântătoare reprezentând Londra de altădată decorau pereții. Intrară după aceea într-un salon tapetat în culori calde și plăcut decorat.

Ynis, încă puțin tulburată de succesiunea evenimentelor, rămase în picioare, pătrunzându-se încet de atmosfera liniștită a apartamentului. Era, surprinzător, mai puțin modern decât se așteptase și lăsa să se ghicească un gust pronunțat pentru frumusețe.

— Dă-mi voie să-ți iau mantoul, zise Pierre.

Scoase haina de pe umerii lui Ynis cu tot farmecul și curtoazia unui artist aristocrat din secolul trecut. Ea își ridică spre el ochii mari, verzi, și un zâmbet îi tremură pe buze.

— Cu blugii mei, stric impresia. Scuză-mă...

— Nu strici absolut nimic, draga mea.

Vorbea pe un ton indiferent, dar când o privi insistent, nu reuși să-și ascundă tulburarea. Erau singuri, numai ei doi.

— Sunt sigură că arăt groaznic! replică ea în grabă.

Se întoarse și își privi imaginea într-o oglindă mare, rotundă, încadrată într-o ramă sculptată. Era o oglindă făcută pentru eleganță, în timp ce Ynis avea părul în dezordine în jurul chipului palid, iar privirea ei părea rătăcită, ca aceea a unei evadate.

— Ah, Dumnezeu! Arăt chiar mai rău decât credeam!

Își ridică mâinile, împingând înapoi șuvițele întunecate care-i cădeau pe frunte.

— Trebuie să mă consideri nebună, adăugă ea. Să fug astfel, fără un ban în buzunar, fără să-mi pregătesc măcar câteva haine...

— Asta nu va fi în mod obligatoriu o problemă, dacă ești de acord să-ți încredințezi soarta în mâinile mele.

— Ce vrei să spui ?

Îl privi cu insistență pe Pierre. Nu mai era un copil, crescuse aproape prea repede în cursul ultimelor douăzeci și patru de ore. Exista ceva neîndurător în relațiile dintre un bărbat și o femeie... Bărbații nu erau drăguți din simplă bunătațe a sufletului.

— Fă ce vrei, se corectă el zâmbind. Casa mea îți stă la dispoziție și poți să trăiești aici dacă găsești nimerit, fără nici cea mai mică obligație față de mine. Așadar, care este prima dumneavoastră dorință, doamnă ?

— O baie ! exclamă ea impulsiv. Mai mult decât orice pe lume, aș vrea să fac o baie. Mă simt ca o cârpă de bucătărie...

— Este o dorință foarte ușor de satisfăcut. Urmează-mă.

O luă din nou de mână și o conduse în camera de baie. Aici el aprinse lumina și răsuci robinetul de apă caldă ; după care, o strânse ușor pe tânăra fată în brațe.

— Poftim. În câteva minute, încăperea va fi caldă și apa fierbinte. Vei găsi prosoape în dulapul acesta ; pe etajeră există săpun și săruri de baie. Dacă vrei să te schimbi, este ușor dacă nu te deranjează să porți o pijama. O mătușă care călătorește mi-a trimis-o și este prea mică pentru mine.

— Ești cu adevărat drăguț, Pierre.

El îi zâmbi cu o anume ironie, mângâindu-i pe furiș obrazul.

— N-o spune atât de apăsător, ca și cum ai vrea să te convingi singură. Îți voi încredința un mic secret despre tine însăși, Ynis : armura ta cea

mai bună este fermecătoarea ta inocență. În plus, ai darul inestimabil de a ști să apreciezi cu plăcere micile amabilități. Ar fi o crimă să-ți răpesc această plăcere și să mă lipsesc cu bunăștiință de ocazia de a-mi dovedi amabilitatea față de tine. Acum mă duc să-ți pregătesc o enormă și savuroasă omletă, singurul meu talent culinar, în timp ce te vei destinde în apă.

După ce o părăsi, privi în jurul ei cu satisfacție. Cada roz, pardoseala îi plăceau, ca și carpeta albă și flacoanele multicolore de pe o etajeră de sticlă. Cât de diferit era totul față de austeritatea camerelor de baie de la mănăstire! Acolo nu aveau prosoape plușate și nici săruri de baie care să parfumeze aerul.

Tresări când auzi un ușor ciocănit la ușă și se grăbi să deschidă. Gazda ei era din nou acolo, cu o pijama și un capot de mătase închis la culoare.

— Poți să-i sufleci mânecile, o sfătuie el. Nu te grăbi. Dacă vrei, poți să cânti.

— Mulțumesc, Pierre, răspunse ea râzând. Dar mi-e teamă că n-am o voce prea plăcută.

— Promit să nu mă supăr.

Îi făcu glumeț cu ochiul și se retrase. Ynis cercetă pijamaua aprinsă la culoare, cu un dragon nostim brodat pe piept.

Își scoase blugii și bluza. Ce bine era să se destindă, să simtă oboseala părăsindu-i membrele. Baia spumoasă cu esență de pin îi calmă încordarea, chiar dacă durerea din inimă rămânea. Nu putea ignora această suferință subtilă, care nu avea nici o legătură cu cea fizică. Era o sufe-

rință interioară, tristețea de a afla că Ward simțise o ciudată satisfacție perfidă oprind-o la Farmecul mării, pe ea, copilul omului pe care el îl trimisese la închisoare. Lungită în apa caldă, cu trupul liniștit dar cu sufletul tulburat, se lăsă pradă gândurilor. De fiecare dată când o privea, Ward trebuie s-o fi urât pentru că se numea Rainford. El nu știa că Noël nu era tatăl ei, ci numai soțul mamei ei. Aflase asta la mănăstire, când avea cincisprezece ani. Maica superioară considerase necesar să-i spună, din cauza înclinațiilor nenorocite ale lui Noël.

„Copila mea, nu vreau să crești gândindu-te că ai putea avea același caracter imoral.“ Cât de bine își amintea Ynis cuvintele acestea! „Să furi este un semn de slăbiciune. Să dai, este o forță și o binecuvântare.“

Mica predică a maicii superioare o încurajase. Îi inspirase speranța de a-l ajuta pe Noël să devină mai bun. Își amintea că-l implorase pe Ward să-și retragă reclamația contra lui Noël... Ea nu știa atunci că el avea motive întemeiate să disprețuiască și să deteste pungașii, toate drepăturile de a se strădui să-i facă să plătească pentru faptele lor.

Ynis lăsă cada să se golească și își spălă spuma de pe trup. Apoi, cu picioarele pe carpetă, se înfășură într-un prosop cald și își zvântă șuvițele ude care i se lipiseră de ceafă. Se privi în marea oglindă care ocupa un întreg perete și se miră de înfățișarea ei. Nu fusese niciodată o fată care să viseze la bărbați și la dragoste, ca celelalte de la mănăstire. Nu se considerase niciodată drept o ființă capabilă de a fi remarcată. Curio-

zitatea i se trezise când se gândea la Pierre care-și dăduse osteneala s-o ia cu el la Londra și să facă drumul acesta lung cât mai repede cu putință.

Pierre era interesat oare de inocența ei mai mult decât de aspectul ei fizic? Găsea oare amuzant să aibă la el acasă o tânără fată a cărei experiență în privința bărbaților se limita la un recidivist aproape necunoscut și la un muzician trist, a cărui dorință de dragoste era lipsită de tandrețe?

Tot gândindu-se la asta, Ynis se parfumă discret cu apa de toaletă a lui Pierre. Acesta era un bărbat rafinat, care-și făurise o viață în vădită concordanță cu gusturile sale. Când făcu să alunece pe pielea ei goală bluza de pijama care-i acoperea coapsele, întoarse spatele imaginii încântătoare din oglindă. Dacă Pierre ar vedea-o așa... Oh, nu, nu trebuia!

Își trase repede pantalonul, își puse capotul căruia-i suflecă mânecile prea lungi și se simți mulțumită de înfățișarea ei nostimă. Era mai puțin periculos să fie caraghioasă decât atrăgătoare. Luă râzând pieptenul pentru a-l trage prin părul umed, aspru și închis la culoare. Un mic clown, se gândi ea și se întrebă deodată dacă Ward se înfuriase găsind biletul lui Pierre anunțând plecarea lor grăbită. Numai un cuvânt, spusese francezul, pentru a-l informa pe Ward că Ynis se întorcea la mănăstire.

Brusc, o cută încreți fruntea tinerei fete. Ward știa oare că „Mănăstirea Sfintei Cruci” urma să fie demolată? El afirmase că nu era cu adevărat lămurit asupra locului de unde venea ea;

dar poate că vrusese s-o scutească de tristul adevăr, să-i ascundă că ceea ce reprezentase căminul ei atât de mulți ani era pe punctul de a fi distrus.

Ynis scutură din cap. Nu, Ward a urmărit doar s-o țină în necunoștință de cauză, pentru ca ea să se simtă mai adânc dependentă de el. Îi oferise lucruri frumoase, o sărutase chiar... Sperase oare că se va îndrăgosti de el pentru a-i putea face rău, așa cum îi făcuse lui Stella?

Acesta să fi fost motivul care a stat la baza întregii situații, încă de la început? Ar fi mers oare până la căsătorie, pentru a da frâu liber amărăciunii sale... durerii și suferinței unui bărbat care-și văzuse nimicită opera întregii sale vieți, chiar în momentul când triumful și femeia pe o iubea îi stăteau la îndemână? Ynis considera îngrozitor ca o ființă să ajungă până într-atât de înăcrită; cu toate acestea, nu ajunsese să-l urască pentru asta. În definitiv, ea era pentru el doar fiica lui Noel Rainford, menită să fie rănită pentru ca propria lui durere să se atenueze.

Gândurile acestea deveniseră deodată insuportabile. După ce puse totul în ordine, ieși din camera de baie și urmă culoarul până în salon. Când deschise ușa, nu-și putu reține o exclamație de încântare. Focul ardea, o masă de două persoane era instalată înaintea șemineului, iar argintăria strălucea la lumina unei fermecătoare lămpi puse pe fața de masă. Cum Pierre nu era în încăpere, Ynis presupuse că era încă în bucătărie, ocupat cu pregătirea cinei. În comparație cu Ward, francezul era de o liniștitoare simplitate și nu simțea nevoia să ironizeze totul. Simțin-

du-se puțin ca un copil răsfățat, probabil pentru prima dată în viață, tânăra fată se apropie de foc unde un taburet părea s-o aștepte. Se așează pe el și întinse mâinile spre foc, privind în jurul ei ca o fetiță surprinsă că se găsește într-un loc atât de frumos.

Totul era de o eleganță discretă și armonioasă: tapetul auriu de pe pereți, lungă canapea joasă acoperită cu catifea, fotografiile turcoaz, masa aranjată.

Nu departe de tânăra fată, pe o etajeră cu cărți era o pasăre de porțelan cocoțată într-un pom înflorit. Cărțile aveau legături frumoase de piele, iar pe pereți erau agățate miniaturi reprezentând doamne în rochii lungi, cu trăsături fine și coafuri complicate.

Ynis savura farmecul acestei încăperi, când Pierre intră cu un platou de argint, aducând o cafetieră încântătoare și omleta pentru cina lor. Ynis se îndepărtă de foc pentru a-și privi gazda cu zâmbetul pe buze. Căldura îi uscaseră părul, făcându-l să se onduleze pe pielea sidefie a gâtului.

— Bravo ! Pari mult mai destinsă, exclamă el.

Se schimbaseră, își pusese un pantalon sport și un pulovăr. Ochii lui exprimau o mulțumire calmă. Depuse platoul pe masă și aroma cafelei îi reaminti tinerei femei că-i era foame. Nu putuse înghiți nimic când se opriseră pe drum, dar acum se simțea înfometată și se așeză la masă cu evidentă plăcere.

Pierre tăie omleta în două și o servi. Dintr-un frumos ambalaj poleit apărură niște ciuperci care se rostogoliră în farfurii.

— Sunt un adevărat bucătar șef, nu ? Nu avem pâine proaspătă, din păcate ! Dar am găsit un pachet de pâine prăjită.

— Totul este admirabil !

Ea atacă omleta cu poftă și francezul râse satisfăcut privind-o. Turnă cafea, se așază în fața ei și, în timp ce mânca, o privea insistent, amuzat și poate ușor intrigat.

— Sper că te simți bine în pijamaua asta, spusese el. Mă felicit că n-am trimis-o la o vânzare de binefacere, cum aveam intenția. Cu siguranță, am sperat întotdeauna că, într-o seară, o fermecătoare tânără femeie o va purta pentru a cina cu un celibatar nefericit.

— Nu voi avea naivitatea să cred că cinezi de-seori singur ! glumi ea.

— Cum ? protestă el cu falsă indignare. Crezi grozăviile pe care Stella le-a povestit despre mine ? Acum trebuie să știi că ea nu este prea indulgentă cu prietenii ei. Cât despre dușmani, îi asasează fără milă.

— Cu toate acestea, Ward încă o mai iubește, murmură Ynis. Trebuie să fie într-adevăr minunat să fii iubită pentru păcatele tale, defectele tale, și nu numai pentru virtuțile tale.

— Da, într-adevăr.

Pierre își împinse farfuria goală și se rezemă în coate pe masă, cu bărbia în mâini, privind-o insistent pe Ynis care ronțaia pâine prăjită cu brânză.

— Să fie acesta genul de dragoste pe care speri să-l întâlnești, dragă fată ?

— Eu... eu nu mă gândesc la dragoste. Sunt foarte tânără și sunt alte probleme interesante în viață. O meserie, de exemplu.

— Ah ! exclamă el cu ochi scânteietori. Atunci, nu te duci să le cauți pe călugărițe în Northumberland ?

— Nu, prefer să rămân la Londra. A venit timpul să termin cu mănăstirea, nu-i așa ? Nu pot să mă întorc alergând la maica superioară de fiecare dată când în viața mea survine o criză... sau intru în panică.

Se întrerupse și bău puțină cafea.

— Mă întreb cum voi găsi de lucru. Presupun că va trebui să mă înscriu la un birou de plasare ?

El clătină din cap cu un aer gânditor. Simțea că tânăra fată făcuse aluzie la Ward, și nu la el, când vorbise despre panică. Teamă este vară bună cu dragostea și Ynis se ruga Cerului ca însoțitorul ei să nu ghicească faptul că făcuse nebunia să se îndrăgostească de Ward Saint-Clair.

— Ai învățat vreo meserie la mănăstire ? se interesă el. Dacă știi să bați la mașină și să scrii după dictare, ai putea lucra pentru mine. Nu pretind stenografia, doar un scris lizibil care să permită ca dialogurile mele să fie transcrise cu exactitate.

— Nu ai deja o secretară ?

Ideea de a lucra cu Pierre o încânta, dar i se părea prea frumos ca să fie adevărat. Există cu siguranță un obstacol în calea unei soluții atât de perfecte a tuturor problemelor ei.

— Am avut una : o femeie tânără pe care o împărțeam cu Stella. Contrar celor ce ți-a spus

Stella despre Lucy, aceasta nu și-a părăsit slujba din cauza mea.

Ynis îl privi pe francez cu gravitate.

— Într-o zi, cineva o va considera pe Stella drept Desdemona și o va sugruma, șopti ea.

— Îl vezi pe Saint-Clair în rolul lui Othello ?

— Ar fi posibil, nu-i așa ? replică ea cu inima îngrozitor de grea și ochii întristați. Sunt doi iubiți care nu reușesc să fie fericiți împreună, nici despărțiți. Ah, de ce oare nu-l lasă ea în pace ? Pentru ca el să simtă măcar o aparență de liniște în castelul său ? Ar fi mai bine să iubească o fantomă decât să fie chinuit permanent de o femeie vie. Ea nu-l lasă să uite trecutul, îi reamintește fără încetare succesele pe care le-a avut și minunata bucurie pe care au cunoscut-o.

— Ce înseamnă asta pentru tine, Ynis, când el era viitorul tău soț ?

Pierre pusese întrebarea pe un ton indiferent, dar ea simțea profunzimea curiozității lui. Era dorința lui de a fi sigur, poate, că inima ei era complet liberă.

— Era doar o mascaradă, știi bine. A mers până acolo încât mi-a dat mie inelul Stellei, bijuteria pe care o alesese pentru ea în ziua aceea, pe Oxford Street. O iubea atât de mult încât n-o putea ierta că îl respinsese, din cauza amputării suferite. A fost ca și cum l-ar fi ucis. Dar nici o femeie nu va mai izbuti să-l rănească pe bărbatul care a devenit după accident. Este ca monumentele acelea funerare din landă, uriaș când domină o femeie și îngrozitor de dur. Dacă aș iubi un bărbat, șopti ea întorcându-și privirea asupra păsării

de porțelan, nu mi-ar fi de nesuportat o eventuală infirmitate, ci mai degrabă lipsa lui de tandrețe. Dacă Ward se căsătorește cu Stella, ea va avea ceea ce merită, căci inima acestui bărbat s-a schimbat în piatră.

— Spune-mi, ai ascultat vreodată muzica lui ?

— Nu. Avea o colecție din înregistrările lui la Farmecul mării, dar le păstra încuiate cu cheia.

— Ne vom bea vinul în fața focului, vom mânca piersicile pe care le-am pus la rece și vom asculta împreună un disc care te va ajuta poate să-l ierți.

Se feri să-i dezvăluie însoțitorului ei că-i iertase deja totul lui Ward. Când reveni să se așeze pe taburetul de lângă șemineu, farmecul încăperii se evaporase și o bruscă melancolie o învăluia pe Ynis ca un vâl. Privi îndelung focul, clipind din ochii ei de pisică de fiecare dată când sărea o scânteie. Dacă te apropii prea mult de dragoste, se gândea ea, dacă-i atingi flacăra, te arzi și devii prudent...

Pierre servi vinul alb și piersicile în sirop, apoi deschise o încântătoare mobilă veche în care era ascunsă o combină stereo.

— Iată o piesă pe care a aranjat-o el însuși pentru orgă. Dacă ești de acord, voi stinge luminile.

Ynis aprobă clătinând din cap, deoarece era incapabilă să vorbească. Era ca și cum Ward se pregătea să intre în salon. Deodată, în salonul luminat doar de flăcările focului se răspândi muzica. Tânăra fată închise ochii, ca pentru a-l vedea pe muzician, singur într-o capelă boltită, a-

șezat sub un vitraliu, asemenea îngerului decăzut al lui Milton și cântând cântecul de dragoste și de moarte al Isoldei, soția infidelă a unui rege.

Cât de frumoasă era muzica aceasta, extraordinar de emoționantă în toată frumusețea sălbatică și tristă a Cornwallului !

Când ultimele note se stinseră, în salon se lăsă o tăcere pioasă. Pendula ticăia încetișor și, undeva în noapte, o mașină trecea vâjâind.

Acest zgomot obișnuit sparse liniștea care domnea în încăpere. Pierre aprinse o lampă și Ynis simți că o privește insistent, căutând poate urma unor lacrimi pe obraji ei. Dar ea întoarse către el ochii scânteietori de mânie.

— Este atât de nedrept ! exclamă ea. Dintre toți trecătorii din dimineața aceea de pe Oxford Street, de ce soarta l-a ales tocmai pe el ?

— Pentru ca să-și plătească datoria către zeii geloși, dragă fată. Grecii spuneau că zeii se supără când un muritor are geniu. Ward avea, nu există nici o îndoială, atunci ei i-au retezat brațul pentru a-l face la fel cu ceilalți oameni.

— El nu va fi niciodată ca ceilalți, murmură Ynis ridicându-se, copleșită dintr-o dată de oboseală. Aș vrea să mă culc, Pierre. A fost o zi lungă... și destul de ciudă.

Fără să spună o vorbă, o ridică în brațe. Era atât de obosită și de toropită încât se lăsă purtată pe culoar, apoi într-o cameră mică unde o depuse într-un pat. Îi scoase sandalele și capotul, în timp ce, pe jumătate adormită deja, ea clipea din ochi.

— Ești atât de drăguț, Pierre...

— Îmi spui asta tot timpul: Trase plapuma peste ea și o înveli grijuliu. Apoi se aplecă asupra ei și-i atinse ușor obrazul cu un sărut.

— Noapte bună, draga mea. Somn ușor.

— Noapte bună, Pierre. Pe mâine.

— Da, ne vom ocupa să te îmbrăcăm și să-ți găsim o locuință. Somn ușor...

— Somn ușor, domnule cavalier.

Lumina se stinse și Pierre închise ușa în urma lui. Abia atunci se porniră lacrimile lui Ynis. Muzica fusese atât de frumoasă... dar ea răsună ca aria agoniei dragostei ei pentru Ward. Dragostea aceasta trebuia să moară, dacă voia să-și refacă viața la Londra... cu Pierre.

*

* *

Când Ynis se trezi, se făcuse ziuă de mult și pe noptieră era pus un mic bilet. Se ridică și se frecă la ochi. Nouă și jumătate! După lungile zile ale convalescenței, după accident, niciodată nu dormise atât de târziu. Luă biletul și-l citi:

„Draga mea, mă duc să-mi văd impresarul. La întoarcere, voi căuta un apartament de închiriat, voi cumpăra un pui pentru prânz și o rochie frumoasă pentru tine. Sper că știi să gătești!”

Zâmbi, apoi oftă ușor și se ridică din pat. În camera de baie își găsi pantalonii și bluza împăturite cu grijă pe un taburet. Pierre era bărbatul cel mai prevenitor pe care-l cunoscuse vreodată și asta o făcu să ofteze din nou.

La bucătărie, își pregăti cafea și pâine prăjită, mănăcă, își spală ceașca și farfuria, apoi se

îndreptă spre salon. La lumina zilei, încăperea i se păru mai puțin primitoare. O prefera cu luminile aprinse și cu focul de lemne trosnind.

Se afla în apropierea etajerei și admira pasărea din pomul ei de porțelan, când sună telefonul făcând-o să tresară violent. Șovăi o clipă, apoi se hotărî să răspundă.

— Alo ?

Au urmat câteva secunde de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi :

— Ynis, tu ești ?

— Da, răspunse ea pe un ton sfidător. Sunt aici cu Pierre și sunt foarte fericită. Nu mai e nevoie să-ți faci griji pentru mine.

— Nu fi copil !

— Nu mă trata ca pe un copil ! strigă ea. Tocmai ți-am spus că sunt aici cu Pierre, în apartamentul lui. Voi lucra pentru el, așa că n-ai de ce să te neliniștești că voi urma un drum greșit, ca Noël. Prezintă-i respectele mele Stellei și mulțumește-i că m-a pus la curent cu toate.

— Ynis, nu închide ! Mi-am petrecut noaptea...

— Nu mă îndoiesc că ai fost furios. Am părăsit **Farmecul mării** înainte ca tu să ai plăcerea de a-mi reaminti acea primă noapte și toate rugămințile mele umile pentru Noël. Ei bine, acum totul s-a terminat. Sunt cu Pierre și el este bun cu mine.

Închise repede telefonul și se îndepărtă de aparat ca și cum ar fi putut s-o muște, așezat acolo ca un animal rău, negru, pe gheridon. Întorcând capul, se văzu în oglindă : chipul alb ca

varul, ochii verzi scânteietori de furie și tot atât de plini de o imensă tristețe. De ce oare trebuie să fie până într-atât de tulburată? De ce nu era care capabilă să simtă o asemenea atracție față de Pierre? Era bun, drăguț, nu fusese asprit de întâmplările îngrozitoare și de neiertat care întunecaseră viața lui Ward. Cu Pierre, va avea parte de veselie, de tandrețe, de vin alb cu pier-sici. Dar, străbătută de un fior de gheață, Ynis înțelese că ceea ce dorea, din toate fibrele corpului ei, era mireasma arbuștilor spinoși, răcoarea mării pe obraji ei și ochii atât de adânci și de negri ai lui Ward.

Alergă să se refugieze în apropierea șemineului și se ghemui pe divan, tremurând. Erau acolo bușteni și lemne subțiri, ar fi putut aprinde focul, dar n-avea chef să se miște.

Cât timp a rămas acolo, deprimată, n-ar fi putut spune. Deodată, soneria insistentă de la ușa de intrare o smulse din apatie. Se ridică și își netezi părul gândindu-se că Pierre era încărcat cu pachete și o chema în ajutor. Înainte de a deschide, își lipi pe buze un zâmbet forțat.

Trase ușa cu putere... și înlemni.

— Ward!

— Da, bombăni el. În persoană.

Trecu prin fața ei, mai înalt și mai abătut ca niciodată, cu impermeabilul aruncat pe umerii lui largi, ca o capă.

— Ce cauți aici? bâigui ea. Eu... credeam că telefonezi de la Farmecul mării.

— Te-am sunat de la gară, apoi am luat un taxi.

O privi îndelung, în timp ce ea stătea lângă ușa deschisă, tot atât de palidă ca o fantomă. Ochii lui negri aveau o strălucire aproape înfricoșătoare, ei părând singurul lucru viu pe chipul de piatră.

— Închide ușa, Ynis. Se face curent.

— Ce dorești ?

Ea lăasă ușa să se închidă dar nu se îndepărtă de ea, ca și cum își păstra o cale de evadare.

— Ți-am explicat că urmează să lucrez pentru Pierre, adăugă ea. Asta este ceea ce vreau să fac.

— Adevărat ?

În momentul acela se întâmplă lucrul cel mai extraordinar din lume... Frumoasa gură aspră a lui Ward începu să zâmbească cu tandrețe, fără ironie, fără cuta sarcastică din colțul buzelor.

— Mi-am petrecut noaptea în tren pentru a veni din Cornwall. Crede-mă, Ynis, n-am făcut tot acest drum pentru a te auzi declarând că vrei să devii secretară. Pot să intru în salon ? Aici, stând în picioare lângă ușa de la intrare, am impresia că sunt un comis-voiajor.

Pentru o clipă, Ynis fu pe punctul de a-l trimite la toți dracii cu glumele lui stupide : apoi, fără să vrea, zâmbi la rândul ei.

— Ești într-adevăr imposibil ! Mereu gata să dai ordine, să-ți dai importanță, să-mi explici ce trebuie să fac !

— Aceasta este ușa salonului ?

Împinse o ușă fără să aștepte răspunsul și își vârî capul în camera în care dormise tânăra, cu micul pat îngust încă desfăcut și pijamaua cu dragon întinsă pe cearșafuri.

— Ai mai fost deja aici, îi reproșă ea cu răceală. Voi ai numai să vezi dacă am dormit cu Pierre. Ah, Doamne, mi-ar plăcea să fac ceva care să te supere cu adevărat...

— Vino aici !

O apucă de mână înainte de a putea să se dea înapoi și o duse cu sine în salon. Impermeabilul îi alunecă de pe umeri pe covor și Ynis închise pe jumătate ochii, de durere și de dragoste, revăzând mâneca îndoită și prinsă de umăr.

— Crezi că n-am fost supărat găsind biletul lui Dumont din care mi-am dat seama că ai plecat ?! exclamă el cu ochii în flăcări. Am rătăcit ore întregi prin landă repetându-mi că pentru tine cel mai bine ar fi să dispari din viața mea. Era preferabil să te eliberezi de un bărbat care-ți făcea rău când avea poftă și se folosea de tine pentru sinistrele lui planuri. Da, am vrut să-i arăt Stellei că nu mă mai putea face să sufăr. Atunci, te-am folosit, te-am etalat ostentativ sub nasul ei, îmbrăcat de propriul ei croitor. Cu certitudinea arogantă că aveam drepturi asupra ta, pentru că tatăl tău mă escrocise...

— Nu este tatăl meu ! protestă ea. S-a căsătorit cu mama când eram un copilăș. Când ea m-a părăsit, abandonându-mă, el m-a dus la mănăstire. Acum, mănăstirea a dispărut, nu mai este decât o grămadă de dărâmături în Bayswater... Iată motivul pentru care Pierre m-a adus aici, la el acasă. A fost atât de drăguț...

— Tot atât de drăguț pe cât am fost eu de rău, nu-i așa ?

Ea aprobă inclinând din cap, deoarece era purul adevăr.

— Ai fi putut cu adevărat să te scutești de o călătorie atât de lungă, Ward. Mi-am regăsit memoria și n-am să-ți reproșez de a fi crezut că eram asemenea lui Noël Rainford, demn de a fi disprețuit și manevrat de tine. Să uităm toate astea. Tu o ai pe Stella... Eu am slujba mea pe lângă Pierre care mă așteaptă și... Ward !

Țipase, deoarece el îi strângea degetele, gata să i le rupă. Deveni extrem de palidă și camera se învârti...

— Ynis... fetița mea !

Ea ridică repede o mână spre gura lui Ward și o apăsă ca pe o pasăre rănită. El avea în ochi groaza că o torturase. Ynis nu-i văzuse niciodată o asemenea expresie pe chip. Era alb ca laptele și nici măcar buzele nu mai aveau pic de culoare. Cutele de pe față păreau săpate de cuțitul unui sculptor.

— Dumnezeu, șopti el, de ce continui să te chinuiesc, când vreau doar... vreau...

— Spune-mi, Ward...

Nu era încă sigură, dar o speranță nebună, nesăbuită, îi coplesi inima, în timp ce buzele lui Ward îi înlăturau durerea mâinii rănite.

— Spune-mi ! repetă ea.

— Vreau doar să te iubesc...

Șopti cuvintele cu buzele lipite de pulsul palpitant al lui Ynis, ca și cum gura lui încerca să ardă pielea tinerei, s-o străpungă pentru a-i atinge inima.

— Este prea târziu, firește. Ar fi trebuit să ți-o mărturisesc la Farmecul mării, pe când speram încă să te rețin. Acum, îl iubești pe acest fermecător francez, cu accentul lui încântător, ma-

nierele lui curtenitoare... trupul lui desăvârșit !

— Nu ! Nu, dragostea mea !

Cu toată puterea dragostei ei, îl strânse în brațe și se ghemui la umărul lui mutilat.

— Diavolul meu iubit...

— Fără compasiune, bombăni el. Refuz mila unei femei !

— Milă de tine ? ripostă ea. Aș vrea mai bine să încerc să vâr o furtună în sticlă decât să te consolez cu vorbe liniștitoare. Ești mult mai puțin gentil decât Pierre, ai uneori maniere groaznice. Din această cauză, trebuie încă să încerc a înțelege pentru ce te iubesc...

— Tu... Cum ?

— Te iubesc în modul cel mai șocant pentru o fată crescută într-o mănăstire. Îmi este de ajuns să te privesc pentru a-mi simți genunchii tremurând. De fiecare dată când m-ai atins, a trebuit să lupt cu mine însămi pentru a-mi apăra onoarea. Este cu adevărat odios din partea ta să mă umilești astfel, să mă obligi să-mi despoi sufletul așa cum o fac. Hotărât lucru, vei fi întotdeauna un ipocrit.

— Iar tu, domnișoară, vei avea întotdeauna îndrăzneală.

Cu un răs neașteptat, în care se amesteca un geamăt, se aplecă și prinse buzele lui Ynis într-un lung sărut pasionat.

— Ynis, fetița mea, născută din magia Cornwallului, te doresc cu o ardoare amețitoare, cu pasiunea cea mai tandră de care este capabilă inima mea. La dracu' cu Stella ! A avut dragostea mea și trupul meu de adolescent, dar tu, vrăjitoarea mea cu ochi verzi, tu ai inima mea. Că-

sătorește-te cu mine, te rog... Măine ? Anunțurile au fost publicate. Castelul te așteaptă, fantomele au dispărut...

— Mă voi căsători cu tine, Ward...

Era o promisiune minunată și, pronunțând aceste cuvinte, simți cum durerea îi părăsește sufletul.

— Mă voi căsători cu tine, te voi iubi cum m-ai fost niciodată iubit de frumoasa ta actriță ! șopti ea.

El îi luă fața în mână.

— Frumusețea ? Tu ai mult mai multă, iubita mea scumpă. Tu ai frumusețea sufletului, curajul de a mă accepta. Căsătoria nu-mi va îndrepta desigur caracterul, nici nu-mi va reda mâna dreaptă.

— Așa crezi ? replică ea cu un zâmbet de o blândețe nesfârșită. Și asta, ce este ?

Își puse mâna dreaptă pe pieptul lui Ward.

— Ți-o dau pe a mea, Ward, dragul meu...

El o privi cu admirație, îndelung. Ea vedea acum în adâncurile ochilor lui negri o splendidă și strălucitoare lumină și ochii aceștia erau cei mai frumoși din lume.

— Dacă îmi oferi mâna ta, eu o iau, Ynis. Ea mă va conduce în al nouălea cer de fericire.

— Ward, cât de dulci sunt cuvintele acestea !

Se strânseră unul lângă altul, topiți într-o singură ființă de flacăra dragostei lor care înlătura toate îndoielile, suferințele și greșelile pe care orgoliul îi împinsese să le comită. Nu mai erau decât unul, astăzi... mâine... până când stelele se vor răci și vor muri.

Pierduți în sărutul lor nesfârșit, nu auziră ușa deschizându-se ; nu văzură un bărbat tânăr, zvelt, cu părul blond, încruntând sprâncenele și apoi retrăgându-se discret.

Pierre știa, cum și Cerul știa, că două ființe solitare reușiseră în sfârșit să se găsească.

— SFÂRȘIT —